

ANTONÍN BOUCHAL

**BENEŠ
ATENTÁTNÍK**

1943

Editor *NVT* (2006)

EVROPSKÉ VYDAVATELSTVO PRAHA

OBSAH

MODLY SE KÁCEJÍ.....	3
BENEŠ – ŽOLDÁK ŽIDŮ.....	14
NEVYROVNANÝ ÚČET.....	24
Podvod s bezpečností.....	24
STAROSTA LIŠÁK A JEHO NEVLASTNÍ SYN RUDA.....	32
MASARYK DOPORUČUJE BENEŠE ZA NÁSLEDNÍKA.....	38
Beneš v žoldu nepřátel.....	43
Proč se nerekriminovalo?.....	46
BENEŠ ATENTÁTNÍK	48
Před kolika rakvemi máme ještě stanout.....	48
ZAČALO TO ZA HRANICEMI	50
PROČ SE NESMĚL VRÁTIT GENERÁL ŠTEFÁNIK.....	57
DR. ŠTĚPÁNEK, ČLOVĚK SCHOPNÝ – BENEŠ „VŠEHO“ SCHOPNÝ.....	59
BENEŠ, ŠÉF ZLOČINECKÉ BANDY.....	62
ŽID STRÁNSKÝ: „A TO MY VÍME, ŽE JE TO SPOLEČNOST VRAHŮ!“	70
„NEÚPLATNÝ“ AGENT PROVOKATÉR	72
TRAVIČ STUDNÍ	76
„A CO, KOLEGO STRÍBRNÝ, BUDETE TO DĚLAT SE MNOU?“	81
BENEŠOVY „DOKUMENTY“	83
DŽUNGLE BENEŠOVÝCH A ZEDNÁŘSKÝCH INTRIK	87
KRYSY OPOUŠTĚJÍ POTÁPĚJÍCÍ SE LOĎ.....	90
BENEŠ – VEŘEJNÝ NEPŘÍTEL ČESKÉHO NÁRODA ČÍSLO JEDNA.....	92
Benešův zločin nejstrašnější.....	92

MODLY SE KÁCEJÍ...

Pochyboval-li dosud někdo o tom, jaké stanovisko má zaujmout k Benešovi a k celé té společnosti kolem něho, skládající se ponejvíce ze Židů, a k jejich londýnské činnosti, pak od 27. května 1942 jest v českých hlavách po této stránce jistě naprosto jasno. Bohužel příliš pozdě, aby mohlo býti zabráněno velkým obětem na životech Čechů, svedených londýnskými štvanicemi, ale snad přece jen včas, aby mohla být zachráněna existence národa a aby byl zajištěn klid jeho domoviny, se poznalo v nejširších vrstvách českého lidu, že jedinou směrnicí našeho postupu k zajištění budoucnosti jest heslo: Všichni s Říší a všichni proti Benešovi a proti systému, jehož je žoldněřem!

Dne 27. května 1942 přetekla míra provinění, kterých se Beneš dopustil na českém národě, činem tak hrozným, že každý musel pochopiti, že tento člověk, který se stal žoldněřem mezinárodního spřežení Židů, zednářů, bolševiků a plutokratů,* jest v plném slova smyslu veřejným nepřitelem českého národa číslo 1.

Od okamžiku, kdy rozhlasem byla sdělena zpráva oznamující, že v Praze byl spáchán atentát na Zastupujícího říšského protektora SS-Obergruppenführera a generála policie Heydricha, nemohlo být pochybnosti o tom, že tento zločin bude mít pro český národ katastrofální důsledky. Současně bylo nasnadě, kde jest hledati iniciátory tohoto zločinu.

Tento atentát mohl být připraven jedině tam, odkud přicházelo v posledních letech všechno zlo, kterým byl český národ postižen. Jen z Londýna mohl být dán rozkaz k provedení tohoto zločinu. Odtud byl vydán svého času pokyn k bojkotu českého tisku, aniž kdokoli ze Židů, sedících v Londýně, uvažoval o tom, jaké důsledky bude mít tato nerozvážná a naivní akce. Bylo to cynické svádění k počinu, kterým český národ se přiznal, že poslouchá krátkovlnný londýnský rozhlas, odkud slyšel příkazy k bojkotu, i když se vědělo — a to se muselo věděti i v Londýně — že za poslech nepřátelského rozhlasu jest trest smrti, případně káznice. Bez ohledu na důsledky, které musely vyplynouti z tohoto přiznání k velezradě, štvál Londýn v čele s Židem Laušmanem¹ do tohoto bojkotu.

* Plutokracie – vláda bohatých, peněz, majetku; pozn. editora.

¹ Žid Bohumil Laušman pochází z Chrudimě. Byl typickým politickým kortešem, kterému nikdy nezáleželo na přesvědčení. Sloužil vždy té straně, která právě byla ochotna nejvíce zaplatiti. Svoji „kariéru“ založil na tom, že se oženil s dcerou bývalého chrudimského starosty, marxisty

Tenkrát Beneš po prvé dokázal ve velkém měřítku, že mu nezáleží na krvi českých lidí, že osud českého národa není proň ničím jiným než sázkou do hazardní hry a obchodním artiklem, s nímž obchoduje se všemi typickými příznaky židovské bezohlednosti.

Z Londýna byla vydávána hesla, nabádající k pomalé práci, k sabotážím, z Londýna přicházelo všechno, čím byl český lid štván proti Říši.

Jedině v tomto prostředí mohl se zrodit plán zločinného útoku na život Zastupujícího říšského protektora.

Nikde jinde není zoufalců, kteří by se museli ve své bezradnosti uchýlovati k tak cynickým a současně tak úžasně naivním prostředkům boje, a nikde není tak úrodného ovzduší a prostředí pro zrod zločinců v nejhrušším slova smyslu, jako právě v Londýně a v jeho politickém podsvětí.

V kruzích emigrantů, kteří se nedovedou smířiti s tím, že po svých politických i mravních prohrách, jež byly současně tragediemi lidu, který opustili, a kteří nemají nejmenšího práva mluvit jménem národů, jež uvrhli do bídy, vznikají myšlenky, jejichž důsledky tito lidé nemohou a nechtějí domysleti.

Těmto pochybným politickým individuím, těmto politickým bankrotářům, kteří svému lidu prohospodařili všechno, nezbylo nic jiného, než v Churchillově žoldu zříditi v Londýně centrály politického podzemí. Tam se rodí myšlenky a nápady, nad kterými civilisovaný svět žasne a v ustrnutí se ptá, jak by někdo mohl býti takovým cynikem.

Z této živné půdy zločinu vyrostla před časem myšlenka bývalého krále někdejší Jugoslavie, nezletilého Petara, dosazeného pučisty, věnovati bombu největší ráže, která jako první by byla shozena na jeho bývalé sídelní město Bělehrad. Zde se zrodil nápad bombardovati Paříž bez ohledu na oběti civilního obyvatelstva, bez ohledu na francouzskou krev, prolitou při tomto náletu, a zde se zrodil i hrůzný plán Benešův.

Plán se, bohužel, zdařil v hrůzném rozsahu.

Obětí atentátu se stal Zastupující říšský protektor SS-Obergruppenführer a generál policie Heydrich, tragickou shodou okolností právě den poté, když na pražském Hradě oznámil české autonomní vládě a zástupcům tisku dalekosáhlou správní reformu a jiné úpravy mimořádného významu. Jeho přičiněním se poměry konsolidovaly tak, že české země se těšily nejen naprostému pracovnímu klidu a politickému pořádku, ale i netušenému hospodářskému rozmachu, s nímž současně šly činy sociální politiky tak velkého formátu, že něco takového český pracující člověk do té doby nepoznal. Velkorysá sociální politika měla největší ohlas a získávala tomuto socialistovi činů upřímné sympatie v nejširších vrstvách lidu.

Úspěšný konsolidační proces, který byl základem klidu a pořádku v českých zemích, jež jako bezpečné zázemí, chráněné říšskou brannou mocí, nepoznaly hrůz války, byl trnem v očích Beneše a Židů z jeho okolí, kteří již začínali poznávati, že za tohoto vývoje věcí dávno ztratili v Čechách a na Moravě i tu nejnepatrnější vyhlídku na úspěch svých destruktivních snah.

Káška, který mu dopomohl k místu krajského sekretáře bývalé české sociálnědemokratické strany v Pardubicích. Tento Žid, známý po celém kraji svou drzostí, byl v roce 1935 kandidován za marxisty do poslanecké sněmovny. Při volbách propadl, ale přesto mu byl přidělen mandát v druhém skrutiniu.

Tím byla zle ohrožena jejich posice, kterou si tak pracně vybudovali v Londýně, ubezpečující své chlebdárce, že Češi jsou kdykoli ochotni povstati a zahájit boj proti Velkoněmecké říši. Poměry v Čechách je usvědčovaly z dvojnásobného podvodu: Obelhávali a podváděli národ a současně lhali Churchillovi a jeho spojencům!

Bylo proto nutno nějakým činem dokázat, že všechno to Benešovo slibování není přece jen tak zoufale prázdnou podvodnou frází.

Anglie po celou dobu této války nebyla nikdy v tak výhodné situaci, aby mohla upustiti od svých kalkulací s položkami krve národů, jejichž bezpečnost již dávno před tím vsadila do své proradné hry.

Páni plutokrati by nesměli být obyvateli země s tak „slavnou“ pirátskou tradicí, jakou má anglický ostrov, aby znali nějakou mez své krvelačnosti, jež v této válce nebyla nasycena ani obětí všech těch svedených „pomocných národů“, které – zláhány sliby a zárukami Londýna a později i Bílého domu – krvácely v této válce na evropských bojištích. Polsko, Belgie, Holandsko, Francie, Norsko, Jugoslavie a Řecko nestačily. Anglie se bez jediného vážného pokusu o poskytnutí pomoci těmto svedeným klidně dívala na jejich tragedii, tragedii tím větší, že byla zbytečná, jsouc zaviněna výhradně anglickou nemravností. Pro jejich záchranu nehnula ani prstem a hnula-li, pak jen tak jako u Dünkirchen, aby anglická propaganda mohla do zblbnutí mluvit o „slavných ústupech“.

Na všech bojištích těchto evropských zemí, která byla zbrcena potoky polské, belgické, holandské, francouzské, srbské a řecké krve, byl poražen také proradný Albion a to nejen vojensky, ale hlavně mravně, neboť touto tak hrůzně průkaznou zradou byl demaskován před celou Evropou i ostatním světem, který si zachoval jen trochu soudnosti.

Anglie se však stále nemůže smířiti se skutečností, že v Evropě není již nikoho, kdo by byl ochoten umírat pro její sobecké zájmy, že není národa, s jehož pomocí by bylo možno rozraziti jednotu evropských zemí, které se postavily proti svému společnému nepříteli na ostrově. Anglie nemůže pochopiti, že jednou provždy skončila její šalebná hra s bezpečností evropských národů, která byla nazývána systémem „evropské rovnováhy“.

Proto byl Churchill ochoten naslouchati tím pozorněji Benešovým povídkám o touze českého národa prolévati krev za větší slávu Anglie, bez ohledu na to, že šlo o národ, jehož životní problém byl ještě před čtyřmi roky pro Anglii problémem příliš nepatrným a který tenkrát – jak prohlásil Chamberlain – v Anglii ani kloudně neznali.

I z těch nejmenších problémů jest však Anglie kdykoli ochotna udělati problémy největší, jen když na tom vydělá několik tisíc životů příslušníků národa, o němž by mohla plným právem a po zásluze předpokládati, že ji nenávidí z hloubi srdce.

Cynický plán Benešův byl ovšem pro Churchilla kdykoli přijatelný. Tonoucí se chytá stébla a Churchill není ničím jiným než velitelem tonoucí lodi Velké Britannie, která najela na skalisko židozedařských fixí svého kapitána.

Český národ, ten národ, který Anglie před čtyřmi roky neznala, měl být stéblem naděje, že se snad přece podaří v Evropě vybudovati „druhou frontu“ a to dokonce frontu pro Anglii tak výhodnou, jakou by byla fronta uvnitř Velkoněmecké říše, která by na posily a pomoc Angličanů nemohla ani reflektovati.

Je to v dokonalém souhlase s anglickou politikou: přesunout podle možnosti tíhu a utrpení války na bedra jiných národů. Bylo by zase o čem psát v novinách a mluvit

v rozhlase, bylo by zase možno odvést pozornost anglického obyvatelstva od vlastní vojenské nečinnosti.

K tomu směřovaly demagogické štvance Benešovy pod heslem: „Čecháčkové, vykrvácejte za zrádný Albion, aby v Anglii o vás něco věděli!“

To byla naděje, která podněcovala Benešův plán, který tentokráte přišel plutokratům jako na zavalanou.

Zklamalo totiž všechno, s čím v Londýně počítali. Na Dalekém Východě ztratila Velká Británie vše, co tam měla, a nyní, po porážce v Burmě, je bezprostředně ohrožená i „klenotnice impéria“, Indie, která při Crippsových námluvách odmítla jakoukoli spoluúčast na obraně a odolala dokonce i svodům zvláštního pověřence presidenta Roosevelta, který podporoval anglické namlouvače. Současně Australie připomíná Londýnu povinnost přispěti k obraně této země, jejíž vojáci ve službách Anglie se bili na všech možných frontách, na kterých byla Velká Británie přinucena k boji.

Za takové situace přišel ovšem Benešův plán, podniknutí v Čechách revoltu, jako vítané východisko z nouze, jehož případný, byť velmi málo pravděpodobný úspěch by byl připsán na konto anglických spojeneckých vojenských činů a zásluh.

Výsledek byl pražský zločin, který nebyl jen atentátem na Zastupujícího říšského protektora SS-Obergruppenführera a generála policie Heydricha, ale i cynickým atentátem proti bezpečnosti celého českého národa.

Všechno to, co bylo výsledkem usilovné snahy všech příčinlivých a pracujících Čechů, všechno to, co směřovalo k tomu, aby české jméno mělo v Říši zvuk opravňující k důvěře, bylo rázem zničeno.

Český lid, jenž prozíravou politikou státního presidenta dr. Emila Háchy byl vyveden z bludiště hrůzné nejistoty roku 1938, který byl po anglické zradě přátelským postojem Říše zbaven pocitu méněcennosti, byl vzat pod mocnou ochranu Vůdce a říšskou brannou mocí byl pak uchráněn válečných hrůz, jsa sám zbaven vojenské povinnosti a účasti na válce, byl tímto zločinem na cestě k zabezpečení budoucnosti vržen zase zpět tam, kde byl v době, kdy Beneš musel uprchnouti před hněvem vlastního lidu; byl opět zahrán na pokraj propasti, na jejímž dně se znovu šklebil Benešův stín.

Bylo-li mlčení ke všem akcím, kterými až do této doby byl z Londýna otravován a zneklidňován český lid, prezíravým gestem těch, kteří jdou cílevědomě za svými úkoly a nemají proto času zdržovati se diskusemi se zrádci a londýnskými parazity, pak zločin ze 27. května vytvořil stav, v němž další mlčení by bylo spoluvinou na všem tom, čeho se Beneš a jeho spřeženci dopustili na našem národě.

Poslední zločin veřejného nepřítele českého národa č. 1, po němž národ vinou Benešovou opět ustrnul na mrtvém bodě svých dějin, nepřipouští ohledů, které by snad mluvily proti tomu, aby Beneš byl demaskován před celým národem.

Říkáme-li dnes na adresu Benešovu a všech londýnských zrádců: Masku dolů!, pak činíme tak ne z touhy po sensaci, rekriminacích a skandalisování, ale jedině proto, aby český lid konečně poznal, kdo je to Beneš.

Dokud bude mezi námi třeba jen jediný důvěřivec, který neprohlédne a nepochopí podvodnou a rafinovanou hru záludnosti, s níž se Beneš vetřel do srdce nejednoho českého člověka, nebude spolehlivých záruk, že londýnská židovská smečka nenajde znovu mezi Čechy pomahače pro svoje zločinné plány, a nebude jistoty, že jsou zmařeny předpoklady pro to, aby první velký zločin ze 27. května nebyl v jiné formě opakován

a aby tak znovu nebyla ohrožována bezpečnost českého lidu a mařeno jeho konsolidační dílo naprostého začlenění do myšlenkového ovzduší Velkoněmecké říše a Nové Evropy.

Nyní, když víme, že jde o všecko, o existenci českého národa a o zachování jeho domoviny, je povinností a příkazem českého národního zájmu strhnout šarlatánu, podvodníku a lháři Benešovi masku jeho falešného vlastenectví, pod kterou se neskrývá nic jiného než chorobná touha po moci a slávě, jdoucí přes mrtvoly vlastních lidí a nezastavující se před ničím, ani před zkázou vlastního národa a jeho vlasti.

Hlasy šilenců, které zaznívaly z londýnského rozhlasu ve dnech po 27. květnu, dokazují, že ani tvrdé, zákonem války diktované důsledky atentátu neodradily Benešovu smečku od dalších štvanic. Ani po těchto obětech svedených není český lid bezpečen před těmito zločinci. Proto Benešova maska musí dolů! Bezohledně a ihned!

Český národ, který s vypětím všech svých sil bohdá překoná tento mrtvý bod své přítomnosti, by rozhodně nepřežil nejen opakování podobného zločinu, jako byl atentát na Zastupujícího říšského protektora SS-Obergruppenführera a generála policie Heydricha, ale ani jakýkoli sebemenší jiný pokus o poškozování Říše. Nepřežil by ani náznak z toho, k čemu Londýn neustále nabádá.

To musíme mít všichni stále na paměti a proto musí být vykonáno všechno, aby každý Čech poznal pravou Benešovu tvář a uvědomil si samozřejmost zásady, jež jest předpokladem zajištění budoucnosti národa a vyplývá kategoricky a logicky z našeho státoprávního postavení: Kdo nejde s Říší, jde proti ní, kdo jde proti Říší, jest jejím nepřítelem a podle toho s ním bude naloženo!

To se týká nejen jednotlivců, ale i celých národních celků, neboť tato zásada jest zákonem války.

Český národ, který se ve smyslu svatováclavské tradice dobrovolně vrátil do svazku Velkoněmecké říše, nechce a nemůže být jejím nepřítelem.

To jest jeho vůle, která nestrpí, aby byl neustále zneklidňován a ohrožován neodpovědnými demagogy a aby každý jeho počin, který směřuje k upevnění jeho postavení a získání důvěry se strany Říše, byl torpedován z Londýna.

Český lid je si dobře vědom nezměrného významu Vůdcova rozhodnutí z 15. března roku 1939, kterým byl český národ vzat pod ochranu Velkoněmecké říše.

Český lid byl zbaven účasti na válce a jeho vlast byla uchráněna před jejími hrůzami. Muži zůstali u svých rodin a na svých pracovištích a svou prací přispívají k vítězství myšlenek národního socialismu a k nastolení nového sociálně spravedlivého řádu v Evropě.

Český národ stojí věrně ve společenství evropských národů, jsa si vědom, že jedině velkomyslností Vůdcovou byl zachráněn před zkázou, do které byl hnán Benešem a jeho zednářskou a židovskou kamarilou. Český národ poctivě pracuje, aby si zajistil čestné místo v Nové Evropě.

Pana Beneše mrzí, že jsme se bez jeho přičinění a proti jeho vůli dostali ze situace, do které nás zavedl v roce 1938, a že dnes, žijíce klidně uprostřed Velkoněmecké říše a pod její ochranou, dospíváme k poznání, jak špatným byl správcem našich věcí ve funkci ministra zahraničí, již zastával téměř dvacet let, i později jako president bývalého Česko-Slovenského státu. Slavomam a uražená ješitnost, která stěží snese, že se národ k němu obrátil zády a jasně prohlásil před celým světem, že nechce mít nic společného s počináním tohoto člověka, který nemá nejmenšího práva mluvit naším jménem, pravdě-

podobně Benešovi z ryze sobeckých příčin nedovolí, aby se dál nehnal za svým cílem, jenž jest určen chorobnou touhou po moci a slávě a po znovuzískání bývalého postavení, ve kterém tak přežalostně zklamal.

Nikde není záruk, že tento člověk zanechá svých intrik, že se znovu nepokusí ohrozit bezpečnost českého lidu a nebude opět obchodovati s jeho krví.

Proto jde o to, aby český člověk znal Beneše do všech záhybů jeho povahy, aby právě poznáním podlého charakteru tohoto člověka, tohoto veřejného nepřítel č. 1, před nímž jest nutno býti stále v bedlivém střehu, se vyvaroval důvěřivosti, která by ho snad přivedla tam, kde byl již jednou ve dnech září a října 1941 a kde jest po druhé právě nyní.

Beneš musí být demaskován!

První, kdo mužně a otevřeně promluvil v tomto smyslu, byl státní president dr. Emil Hácha, který 30. května tohoto roku, po zločinném atentátu na Zastupujícího říšského protektora SS-Oberguppenführera a generála policie Heydricha, ve svém rozhlasovém projevu k českému lidu mezi jiným pravil:

„Pro mne a pro všechny myslící Čechy bylo zřejmé, že Anglie po vyhlášení války Velkoněmecké říši podnikne všechno, aby Velkoněmecké říši škodila. Nebylo proto pro mne jako zákonného a jediného státního presidenta žádným překvapením, že v tomto okamžiku se pan Beneš objevil na politické scéně jako britský agent. Jeho ctižádost učinila jej totiž bezcitným k českému národu. Kdo plnil své povinnosti a soustředil se v práci, ten také dnes klidně pracuje ve svém povolání a tomu nebyl zkřiven jediný vlas. Kdo však poslechl pana Beneše, ten doplatil na jeho rady již v roce 1938 a ten na ně doplácí také nyní. Všechna krev, dosud prolitá, mohla být ušetřena, kdyby se nebyl vynořil pan Beneš společně s uprchlíky, kteří opustili svoji vlast, aby se věnovali novým politickým obchodům. Jestliže dnes prohlásím lžipresidenta Beneše jako veřejného nepřítel českého národa č. 1, zjišťuji jen skutečnost.

Kdyby nebylo štvání pana Beneše, jeho lidí v cizině a jeho tajných přísluhovačů v našich zemích, naše vlast byla by nejpožehnanější a nejklidnější končinou celé Evropy.

Všechna tvrdá opatření Velkoněmecké říše, která nás dosud stihla, byla vyvolána nesmyslnými pokusy o politický odpor, podněcovanými z ciziny panem Benešem. Také za odporným útokem na pana Zastupujícího říšského protektora generála Heydricha zřetelně se rýsuje jako strůjce žoldně nepřátelských mocností, pan Beneš. A tak padá na hlavu jeho i těch, kteří mu pomáhají, kletba oněch rodin, které svým zločinem uvrhl do nového neštěstí.“

Tak veřejně před celým národem a před celým světem označil státní president dr. Emil Hácha jednou provždy Beneše za veřejného nepřítel českého národa č. 1.

Pan Churchill tedy ví, na čem jest, a je nyní na něm, aby po tomto jednoznačném zjištění nekalkuloval více s tím, co mu slibuje p. Beneš. Pro Benešův cynismus má sice Churchill jistě plné pochopení, ale přitom musí přece jen činiti rozdíl mezi proveditelným a fantasií, mezi Benešovou fikcí a realitou, kterou zdůraznili oprávnění zástupci českého národa.

Kdyby snad pan Beneš chtěl tvrditi, že to, co prohlašuje státní president a protektorátní vláda, není v souhlase se smýšlením českého národa, pak i pan Churchill měl možnost poslechnouti si v rozhlasu vysílání manifestačních projevů českého lidu ze Staroměstského náměstí v Praze a ze Zelného trhu v Brně, jakož i projev pracujícího lidu

z Plzně, z Tábora, z Olomouce, z Hradce Králové, od Svatého Antonínka a z hornické Moravské Ostravy, jejichž spontánnost přesvědčivě dokázala, že mezi názorem státního presidenta a vlády protektorátu na jedné a názorem českého lidu na druhé straně není nejmenšího rozdílu.

Český lid řekl přesvědčivými slovy, že jde jedině za státním presidentem dr. Emilem Háchou a za svou vládou a tvrdě vyřkl svůj ortel nad atentátníkem Benešem. Od této chvíle nezbyvá těm, kteří by chtěli počítati s plány pana Beneše, než aby si uvědomili, že tento člověk mluví jedině za sebe a snad ještě za několik Židů své londýnské kamarily, ale rozhodně ne za český národ, který opětně před celým světem manifestoval svoji věrnost Velkoněmecké říši.

Tak byl Beneš demaskován před cizinou, před těmi, kteří jsou snad jeho přáteli a „spojenci“, ale rozhodně nejsou přáteli českého národa, který svého času v rozhodné chvíli nechali na holičkách.

A nyní jde jen o to, aby byla Benešovi stržena maska jeho lživlastenectví i před posledním příslušníkem českého národa, aby ani ten, nemaje snad dostatečně jasno, se v budoucnu nikdy nemohl státi přísluhovačem tohoto člověka. Český člověk musí poznati Beneše ve světle nesmlouvavé pravdy, která nepotřebuje vymýšlet a zveličovat jeho provinění, neboť jest sama dosti průkazná, aby přesvědčila každého o tom, že Beneš to nikdy se svým národem nemyslel poctivě, že vždy sledoval jen svoje sobecké zájmy, i když je zastíral líbivými hesly o vlastenectví, socialismu, státních zájmech, veřejných ohledech a podobně.

Beneš patří mezi ty, na které – promítnuto do české přítomnosti – se nad jiné přiléhavě hodí heslo, jež razil svého času profesor Masaryk: Kácejte modly!

Stal-li se kdo modlou svého lidu, pak to byl právě tento Masarykův žák. Za celou dobu svého veřejného působení neučinil nic, ač to bylo v jeho moci, aby se modlou nestal. Naopak, udělal všechno, aby svoji pravou tvář zahalil maskou vlastností, které nikdy neměl a které mu měly, vykládány jeho přísluhovači, panoši, hvězdáři a hradními historiky, získati sympatie davů, a pokud byl ještě „pouhým“ ministrem zahraničních věcí, připravit půdu pro blížící se zasednutí na presidentském stolci, kterážto změna se stávala aktuálnější s přibývajícimi lety presidenta Masaryka.

Nemá významu popírati, že jeho plány se mu zdařily. Lopotným přičiněním kamarily kortešů* a propagačními prostředky, u nás do té doby nepřekonanými, které mu byly k dispozici jako ministru zahraničních věcí a které povětšinou používal nikoli v zájmu státním a veřejném, ale v zájmu svého osobního oslavování, despotickým ovládnutím jisté části tisku, kterou korumpoval z tajných fondů svého ministerstva, vlivem v Klofáčově straně a později, po uznání bolševického Sovětského svazu, které bylo hlavní jeho „zásluhou“ i vlivem ve straně marxistů a komunistů, svými zednářskými styky a svým židofilstvím, v němž inkasoval úroky z kapitálu, nastřádaného jeho předchůdcem v presidentském úřadě, podařilo se mu vytvořiti kolem sebe pověst na slovo vzatého státníka, odborníka zejména v otázkách sjednávání mírových paktů.

Tuto taktiku sebeoslavování, cílevědomě zaměřenou na dosažení dalších úřadů a na ukojení ješitné touhy po slávě, zahájil Beneš ještě dříve, než vstoupil na půdu Čech po svém prvním útěku do ciziny, kde se ani chvíli nerozpakoval používat ke svým osob-

* Korteš – volební náhončí, volební agitátor, zpravidla placený; pozn. editora.

ním účelům a k vydržování svých osobních kortešů peněz, které mu byly svěřeny jako příspěvky idealistů pro národní věc.

Již tam začíná modloslužebnictví jeho tučně placených patolízalů a pokračuje samozřejmě ještě vydatněji za bývalé republiky, kde Benešovy odměňovací možnosti byly netušeně rozhojněny ze zdrojů přebohatě dotovaných tajných fondů jeho ministerstva a kde oslavná práce jeho panošů byla podstatně usnadněna zákonem na ochranu republiky a později ještě zvláštním výjimečným zákonem na ochranu cti politicky exponovaných osob, které znemožňovaly jakoukoli kritiku jeho činnosti.

Beneš – sociolog, tedy muž discipliny příbuzné filosofii, která v době, kdy pacifisticky, humanitářsky a levě smýšlející profesori a filosofové byli s nadšením dosazováni na presidentské stolce poválečné Evropy, byla zvláště uznávaným doporučením pro zastávání nejvyšších úřadů.

Beneš – chudý hoch z Kožlan, který se proslavil,

Beneš – jeden z nejčelnějších pracovníků zahraničního odboje,

Beneš – jeden z „Osvoboditelů“, jejichž označení nebylo dovoleno psáti s malým „o“ a které nenazývati bigotními přívlastky nebylo možno bez nebezpečí rozsápání hradní smečkou,

Beneš – legionář, který nikdy na frontě nebyl a který nebyl vůbec vojákem, tento „bojovník“, který nikdy nebojoval, ale který jako zakladatel zbolševisované Česko-Slovenské obce legionářské to dotáhl až na majora v záloze,

Beneš – osobní přítel „mladšího bratra Kristova“, dle výroku jednoho z posledních bardů politického realismu, Gammy,

Beneš – zednář, obklopený nimbem tajemství těchto, jak se věřilo, vysoce humanitářských společností,

Beneš – židofil, inkasující úroky z kapitálu židomilství svého předchůdce,

Beneš – „nepostradatelný a nenahraditelný“ ministr zahraničních věcí, který téměř po plných dvacet let řídil tento úřad, nad jiné odpovědný, a střežil jeho tajné fondy a který se nevzdal jeho zákulisní správy ani tenkrát, když sám, zvolen presidentem, postoupil tento úřad zednáři Kroftovi,²

Beneš – stálý člen Společnosti národů a nejzcestovalejší ministr zahraničí, v čemž byl spatřován zvláštní důraz jeho schopností,

Beneš – tvůrce Malé dohody, obranného smluvního systému proti Maďarsku, postiženému trianonskou smlouvou,

Beneš – tvůrce bezpečnostního systému smluv s Francií, Anglií a kdejakým státem, kterým bylo „zajištěno“ nejen bývalé Česko-Slovensko, ale byl „zabezpečen“ i trvalý mír Evropy,

Beneš – prozíravý státnický duch, který se přičinil o to, aby bývalému Česko-Slovensku získal sympatie bolševiků uznáním Sovětského svazu de jure, které prosadil proti vůli většiny národa,

Beneš – předseda shromáždění Společnosti národů, které odhlasovalo sankce proti „barbarské“ fašistické Itálii proto, že se odvážila potrestati provokaci „civilisované“ Habeše,

² Viz. publikaci „Golem – metla Čechů“, která vyšla v nakladatelství Orbis.

Beneš – predestinovaný, svým předchůdcem doporučený nástupce pro presidentský úřad,

Beneš – konečně druhý prezident republiky, při jehož zvolení demonstrovala pro tohoto kandidáta levičácká jednotná fronta v Praze na Václavském náměstí a ve všech městech,

Beneš – až do roku 1938 „Udržovatel státu“, jak byl proň v různých obměnách ražen čestný název zednářskými, židovskými a levičácko-bolševickými kruhy, Beneš, toto vše v jedné osobě, není nic jiného než pouhá fikce, přelud a fantasie – podvod, vykouzlený žonglérstvím jeho panošů, dobře placených vykladačů a prebendami obtěžkaných opěvovatelů jeho zásluh a vlastností, které byly výmyslem jejich byzantinismu.

To je Beneš – modla!

A pak přicházejí zářijové dny roku 1938.

Boří a kácí se všechno, co tomuto člověku bylo přiřítáno jako jeho nesmrtelné dílo; kácí se i modla sama, ale ještě dříve, než mohla být rozdracena hněvem zklamaného lidu, který prohlédl podvod hradní kamarily, plíží se po místech zkázy kostelníci chrámů této modly a dříve než její zlomky se rozpadnou v prach zapomnění, ošetřují je, kujíce v podzemí své nečisté plány a vzpomínajíce na blahé doby tučných prebend.

Zatím co politické podsvětí žije svým vzpomínkám, přichází český člověk k přesvědčení, že

Beneš – sociolog patřil mezi ty, kteří za katedrou mohou snad vykonati leccos dobrého, ale postaveni v čelo států jsou jejich tragedií, zejména tehdy, je-li jejich myšlení zatíženo frázistickým pacifismem a humanitářstvím,

Beneš – chudý hoch z Kožlan, se „proslavil“ zejména tím, že nemohl složit účty o svém majetku a dříve než tak měl učiniti, ujel za hranice,

Beneš – jeden z „Osvoboditelů“, neměl čas na vedení podvojného účetnictví při účtování sbírek amerických Čechů,

Beneš – legionář by mohl leccos prozraditi o takových „vojenských“ činech, jako bylo odstraňování nepohodlných vojáků s pomocí falešných „dokumentů“,

Beneš – přítel Masarykův se nevyznamenal ničím více než svojí urputnou nenávisť ke svým odpůrcům,

Beneš – zednář kul pikle, jež byly v těžkém rozporu s jeho oficiálně provozovanou politikou a těžce poškozovaly zájem státu, jehož zahraniční záležitosti spravoval,

Beneš – židofil učinil bývalou republiku shromaždištěm všech podvratných židovských emigrantských živelů, jejichž činnost, namířená proti Velkoněmecké říši a proti tomu, co tehdy paušálně bylo nazýváno fašismem, zle ztěžovala vztah bývalého Česko-Slovenska k Německu a k Itálii,

Beneš – „nepostradatelný a nenahraditelný“ ministr zahraničních věcí nikdy nevyúčtoval tajné fondy svého resortu, které měl nekontrolovatelně k dispozici, a ve svém úřadě si počínal naprosto autokraticky, aniž dbal nařízení ústavy a zákonů,

Beneš – při svých posláních v ženevské lize sledoval své osobní a zednářské zájmy, při čemž zájmy národa přicházely na řadu teprve tehdy, byly-li náhodou shodné s páně ministrovou ideovou závislostí; jeho cestování bylo pro náš stát drahým, zbytečným a bezúčelným přepychem, který ani zdaleka neodpovídal skutečnému významu, jenž byl přiřítán v mezinárodním světě váze naší politické a mocenské posice.

Beneš – tvůrce paktu Malé dohody, nepočítal ani s těmi nejprimitivnějšími a nej-
přirozenějšími zájmy jeho jednotlivých partnerů, které v okamžiku, kdy tento spojenec-
ký systém měl být prakticky použit, se nutně projeví jako příčiny vedoucí k selhání
spojenectví států tohoto bloku,

Beneš – tvůrce vychvalovaného bezpečnostního systému smluv, se v tomto papí-
rovém bludišti vůbec nevyznal, anebo některé své nezdary úmyslně zamlčoval, takže
národ v době své nejhlubší politické krise v roce 1938, překvapen rozporem s Benešo-
vým ubezpečováním, zjistil, že dokonce ani Francie a tím méně Anglie, není povinna dle
smluvních, Benešem sjednaných závazků nám pomoci, a že tedy jeho „zajištění“ bývalé-
ho Česko-Slovenska nebylo ničím jiným než surovým podvodem, spáchaným na lidu této
země, jenž na základě tohoto prolhaného ubezpečování o svém zajištění se dal ochotněji
zneužívat jako exponent protiněmeckých zájmů,

Beneš – prozíravý státnický duch, skončil svoje výpočty o pomoci Sovětského
svazu telefonickým rozhovorem s Moskvou, která mu stroze oznámila, že nemůže pro
nás nic udělati,

Beneš – předseda shromáždění ženevské Společnosti, které odhlasovalo sankce
proti Itálii, trestuhodně přijal toto předsednictví právě pro tento případ, jehož řešením,
pod nátlakem Anglie, žádný jiný státník nechtěl kompromitovati svůj stát. Tím Beneš
těžce poškodil přátelské vztahy Itálie k zemi, kterou zastupoval, a zničil tak tradici ital-
sko-českého přátelství,

Beneš – stálý referent ženevské společnosti pro palestinský mandát, nebyl ničím
jiným než přísluhovačem zájmů mezinárodního Židovstva,

Beneš – působil protiústavně na Masaryka, aby ve svém abdikčním projevu
označil právě jeho za nejvhodnějšího nástupce v presidentském úřadě, čímž zapůsobil
na poslance jako ústavní volitele nového presidenta a znemožnil tak, aby volba byla pro-
vedena bez nátlaku a jakéhokoli postranního vlivu, jak předpisovala ústava bývalého
státu,

Beneš – druhý prezident republiky, se dostal, nehledě k působení na Masaryka,
na tento úřad jedině zákulisními intrikami, korumpováním poslanců i celých politických
stran, z nichž některým poskytl z fondů ministerstva zahraničí milionové subvenční pro-
středky pro jejich stranické podniky a jiným slíbil učiniti takové politické ústupky, že
jejich pronikavost se dotýkala nejživotnějších státních zájmů, aniž ovšem provedení
těchto ústupků bylo v prezidentově kompetenci a tím méně v kompetenci ministra za-
hraničních věcí, kterým Beneš byl, když se k nim zavazoval bez ohledu na možnost jejich
splnění bez souhlasu zákonodárných sborů a ostatních členů vlády,

Beneš – „Udržovatel státu“ přivedl republiku svou zahraniční politikou a svými
neoprávněnými zásahy do vývoje věcí vnitřních k úplné katastrofě, k níž došlo v září
roku 1938, kdy se dostavil naprostý rozklad vnitřní, dovršený naprostým selháním vše-
ho toho, co Beneš vytrvale označoval za nejdokonalejší zajišťovací diplomaticko-smluvní
systém, jaký kdy nějaký stát vůbec měl.

Takové a podobné úvahy a závěry o Benešově činnosti táhly hlavou českých lidí
v tehdejší době. Tenkrát byl nejvhodnější čas strhnouti masku tomuto člověku, který
s národem sehrál tak proradnou a cynickou komedii, skáceti a rozdrtit tuto modlu jed-
nou provždy. Nebylo třeba špinit, nebylo třeba ostouzet, stačilo uveřejnit, dokázat, po-
tvrdit to, co český lid stejně již věděl nebo tušil, stačilo odhalit celou činnost tohoto člo-

věka, o kterém nebylo žádným tajemstvím, že kromě toho všeho, co bylo proti němu již dávno politicky namítáno, jest člověkem chorobné ješitnosti a bezmezné touhy po moci, jež se nezastavuje před žádným, ani tím nejnemravnějším prostředkem boje proti odpůrcům a proti těm, kteří se odvážili zkřížiti jeho chorobně ctižádostivé plány a cíle.

To je však opět jiná kapitola, která byla veřejným tajemstvím již od dob prozrazení method, jichž Beneš a jeho okolí použilo k morálnímu odpravování nepohodlných lidí, ode dne uspořádání pověstné schůze na téma: „Co dělá pan ministerský předseda?“, jejíž osten byl obrácen proti těžce churavému bývalému ministerskému předsedovi Švehlovi, ode dne nezdařeného atentátu na bývalého ministerského předsedu Kramáře a úspěšného atentátu na ministra Rašína atd.

Tato kapitola bude po pravdě nazvána: „Beneš atentátník“ a bude jí věnována podrobná pozornost na příslušném místě této publikace, neboť zjištěné okolnosti jsou pro každého nestranného čtenáře důkazem, že Benešův způsob odpravování nepohodlných lidí jest charakteristický pro povahu atentátníků. Potměšilost, úskočnost a nedostatek odvahy k mužnému, přímému boji, jakož i snaha utéci za každou cenu před odpovědností, dramatická vynalézavost v používání prostředků a zejména volba méně riskantních způsobů atentátu proti bezpečnosti cti nepohodlných lidí – to jest charakteristický způsob Benešova atentátnictví, tak blízký těm, kteří jako prostředek k odstranění obětí používají jedu.

Dříve však věnujeme pozornost tomu, proč český národ nemohl býti bezohledným odhalením těchto zjištěných a také tenkrát již známých okolností zbaven nebezpečného stínu tohoto člověka zločinného založení.

Beneš se po abdikaci nejprve uchýlil do soukromí, později pak tajně uletěl z Prahy a s ním zmizeli i mnozí čelní lidé, povětšinou Židé, patřící k jeho kamarile. Mezi námi však zůstali i potom lidé, kteří najednou nechtěli nic věděti o tom, že patřili dříve ke štábu jeho patolízalů, vrtichovů a řiťolezců, jak je svého času nazval básník J. S. Machar; dokonce se zapřísahali, že s Benešem neměli nikdy nic společného, ale ve skutečnosti potajmu, v příšeří podzemí, opatrovali střepiny rozbité modly a roztahovali chapadla svých zednářských a židovských vlivů, aby vyčkávali vhodný okamžik pro zahájení příprav k návratu Benešovy éry.

Jejich vinou se stalo, že modla nebyla zničena a že jednoho dne, a to právě ve chvíli nejkritičtější, zkřížil Benešův stín cestu českého národa k jeho šťastnější budoucnosti.

Národ, který se rád dovolával Masaryka, nechť vzpomene jeho výzvy: „Kácejme modly!“ Podaří-li se v intencích tohoto hesla rozdrtit modlu – Beneše, pak vykonal Benešův učitel pro národ alespoň to, že mu naznačil, že modloslužebnictví jest pro národ vždycky zlou věcí. Dodáváme: Tentokrát mohlo býti tragedií!

Přišel čas, kdy Benešova modla musí být stržena a zničena, neboť další modloslužebnictví je národním kacířstvím!

BENEŠ – ŽOLDÁK ŽIDŮ

Český lid byl ve svém jádře vždy protižidovský. Věděl, že Žid je jeho nejhorším nepřitelem. Jan Neruda, básník, který jistě dobře znal denní strasti českého lidu, věděl, že Židé jsou největším zlem. Vyjádřil to jasně a přesvědčivě ve svém traktátu „Pro strach židovský“, kde píše: *„Židé žijí všude jako národ cizí, u nás co nejčizejší. Vědomí cizosti té není jen u nás, kde má ráz již hotového národního nepřátelství, nýbrž všude jsou a zůstávají bodákem vraženým do těla jiných národů.“* Tuto cizost a toto nepřátelství odůvodňuje Neruda takto: *„Jejich vlastnosti jsou orientální, tedy naprosto jiné než národů evropských. Žid je právě jiný člověk než Evropan, jeho příliš pohyblivá obrazotvornost nemá kličku, ani nadání pro výtvarné umění. A jako cize stojí v našem společenském životě, s ledovým chladem vedle našeho umění, takže co cizinci stojí v historii evropské. Jen ji pozorovali, aby se ránám uhnuli, a kdo z nich měl vliv, užíval ho jen pro sebe. Jim nevadí, aby tajně nepodporovali stranu druhou, když v tom je prospěch. U nás se míchají mocí také do politiky, píší, pracují pro „svobodu“ a skutečně se jim podařilo, že „svoboda průmyslová“, „svoboda obchodu“, „svoboda tisku“ stala se monopolem jejich a těch, kterým pomáhají.“* Aby bylo prokázáno, jak zdravý a v tak mnohém modernímu názoru odpovídající postoj měl český člověk k Židům již ve druhé polovině minulého století, budiž z této Nerudovy publikace uveden ještě jeden výrok: *„Židé mají velkou účast na válkách a revolucích, oni chtěli se nazývat velmocí všech velmocí a osvojit si panství nad lidstvem. Jdou nyní do závratného vrchu panství nad lidstvem. Žid se stal historickým rozvojem mužem lehkého výdělků. Rolníkem není k vůli svému talmudu; kdekoliv směl zakoupiti se, zařídil ihned „obchod v pozemcích.“ Řemeslníkem není, nemá z práce samé radost. Je jen obchodníkem, často velmi lehkomyšlným výdělkářem. On měl a má všechny vlastnosti, aby z politiky měl výdělek. Výdělek ten je za posledních dvacet let úžasný. Zdá se skoro, že máme již zcela zvláštní právo – mezinárodní právo židovské, v němž jsou zaznamenány svobody Židů a služební povinnosti křesťanů.“*

Tak soudil o Židech Neruda, jehož názor jest přesvědčivým dokladem toho, že český lid byl dobře informován o neblahém a zločinném působení Židů. Nerudův názor, citovaný jako typický příklad, není však ojedinělý. V díle všech českých spisovatelů tehdejší doby i generací následujících zaznívá ostře vyhraněný, nekompromisní protižidovský tón, který naznačuje, že toto stanovisko k Židům bylo názorem nejen tehdejší vedoucí vrstvy intelektuálů, ale i majetkem nejširších vrstev českého lidu. Ten nebylo nutno přesvědčovat o zločinném počínání Židů, neboť jeho protižidovství bylo přirozenou obranou proti všemu tomu, co židovští paraziti páchali na české vesnici a v českých městech. Nejvýstižněji to řekl opět Neruda: *„Štěstí i neštěstí jsme snášeli společně po věky; když se nám dařilo dobře, brali oni ihned ochotné procenta z toho, a když se nám dařilo mizerně, hned jsme cítili pomocnou ruku jejich – zajisté nebyl ani jediný český křesťan fantován a ani jedinému se neprodávala poslední peřina pod tělem, aby bratrská ruka Židova nebyla při tom pomáhala.“* Z židovských krčmářů se stávali továrníci, z vesnických lichvářů velkostatkáři, kteří pronajímali „své“ latifundie, zcelené z dílců polí nezámého českého lidu, vehnaného do dražby, když český chalupník a rolník nemohl platiti židovské úroky z půjček, které Žid tak ochotně poskytoval. Takový „Pinkeljude“, jak se říkalo přivandrovalým Židům, přišel do vesnice, nemaje kromě toho pytle na zádech,

roztrhaných kalhot a své židovské mamonářské a lichvářské povahy naprosto nic; a za několik let mu patřila celá vesnice a lidé v ní se stávali otroky, závislími na jeho cynické blahovůli.

Žid byl pro český národ hroznou metlou. Středověká města poznala bědy morových ran, český venkov minulého století a počátku dvacátého století poznal ránu židovskou. Nebylo velkého rozdílu mezi těmito zly.

To všechno bylo známo. Věděli o tom i realisté, kteří s Masarykem v čele se dali do „očišťování“ českého života. Masaryk byl hned na počátku svého veřejného působení proslulým židomilem, který bez ohledu na zájmy a potřeby svého vlastního národa hájil Židy a zle se kompromitoval omlouváním a obhajobou i těch nejhnusnějších židovských zločinů. Nebylo tajností, že toto jeho působení bylo odměnou, jíž se odvděčoval za své jmenování universitním profesorem. Toto jmenování prosadili Židé, jejichž výrok: „Teď jsme nasadili Čechům veš do kožichu“ se ukázal smutně pravdivým.

Hilsneriáda a všechno to ostatní, čím tito lidé „vytloukali národu okna“, to všechno vyvolávalo v českém veřejném životě těžké a hluboké otřesy. Lid se instinktivně bránil tomuto jedu, který působením zrádcujících lidí, vyšlých z jeho středu, byl vstříkován do jeho zdravého myšlení. Smradlavých vajec, kterými býval Masaryk vítán na svých schůzích a přednáškách, pozvolna však ubývá, neboť ruka realistická myla ruku židovskou a ruka židovská ruku realistickou, podávajíc jí zároveň jidášské stříbrňáky, za které byl zrazován český lid.

Z tohoto prostředí vyšel také Beneš, který jako věrný žák Masarykův na příkladu svého učitele poznal, jak výhodným prostředkem ke kariéře jest cesta, sledující židovské zájmy. „Sebeobětování už tehdy bylo základním rysem osobnosti Benešovy,“ píše o něm Žid, profesor Alex. Kraus. Beneš tedy již tenkrát sebe obětoval pro židovské zájmy. Učinil tak bez jakýchkoli obtíží, neboť v jeho povaze převládaly vždy prvky židovské mentality. *Vždyť židovství nemusí býti vždy jen věcí krve, ale může být určeno vlastnostmi povahovými.* Beneš ve svém počínání byl vždy povahou typickým Židem.

Básník Otokar Březina, jak potvrzuje jeho přítel, básník Jakub Deml, ve své knize „Mé svědectví o Ot. Březinovi“, mluvě o Eduardu Benešovi prohlásil: *„Beneš je jméno čistě židovské.“* Jakub Deml ve zmíněné knize dokládá velmi přesvědčivě, že tento velký český básník Beneše vždy zařazoval mezi Židy. K tomu, že Březinovi bylo nabízeno cosi se strany národa, Deml poznamenává: *„Jak se to má vlastně říci, když národ nepřijde vůbec ke slovu a jménem jeho mluví takoví – Bůh nás při zdravém rozumu zachovati ráciž – Eduardi Benešové, Alfrédi Fuchsové, Arne Laurinové, Fischerové a jiní Židé!“*

Beneš, zednář 33. stupně zasvěcení, nebyl „nikdy ničím jiným než zaprodaným žoldákem Židovstva“. Podle toho se Židé k němu chovali a podle toho „uznávali“ a „cenili“ jeho práci. Jak směšně dnes, po tom všem, co o Benešovi víme jako o „diplomatovi“ a „státníku“, jenž přivedl bývalé Česko-Slovensko k tragickému závěru, jímž skončilo Benešovo „politické“ působení, vypadá výrok jednoho ze židovských Benešových obdivovatelů, francouzského Žida profesora Eisenmanna:

„Jistě byl a byl by zůstal výborným profesorem jako řada jiných, ale jako státník je jedinečný. Jako profesor by rozvíjel jen svoje přednosti duševní, které jsou výjimečné, ale příroda k nim připojila vzácné dary rozhodné vůle a mocné energie, které mimo snahy politické by zůstaly nezužitkovány vhodným způsobem. Je rozeným diplomatem, diplomatem, pravda, zvláštního druhu, druhu budoucnosti, báječně informovaným, úžasně

bystrým psychologem největší jemnosti, způsobilým přesvědčit svého partnera, neschopným ho klamat, hrozícím se lži jako fyzického potupení... Nikdo netušil, kolik energie se skrývá v tom malém člověku.“ Bylo by jistě zajímavé zjistit, kolik peněz našeho poplatnictva stál každý ten superlativ. Tento výrok jest současně typickou ukázkou židovsky prolhaných metod v děláni propagandy a také důkazem, kterých by se ovšem mohlo zjistit na sta, že Beneš svými neúčtovatelnými fondy, které mu byly k dispozici jako ministru zahraničních věcí, nedělal propagandu ve prospěch státu, ale jediné pro svoji osobu.

Státníci a diplomaté byli o Benešově diplomatickém taktu poněkud jiného názoru než Žid Eisenmann. Maďarský ministerský předseda na příklad o něm řekl, že jest mužem, který přišel do mezinárodního diplomatického salonu bez límečku.

O Benešových stycích s Židy v době jeho působení za hranicemi, když „osvobozoval“ český národ, nechme promluvit židovského rabína dr. Alexandra Sterna, který před lety napsal a uveřejnil článek „Židé u kolébky Česko-Slovenské republiky“, v němž se vychloubá tím, jak Židé ve Francii a v Anglii podporovali Beneše. Píše v něm: „Hybná síla, dr. Beneš, hledal styky s francouzskou vládou, při čemž mu Žid Freund-Déchamps, francouzský senátor, naturalisovaný Francouz, pocházející z Brandýsa nad Labem, razil cestu. Pomáhal mu i v překonání prvních finančních obtíží. Ano, Freund tvořil finanční organizaci, jež pod vedením Židů Wedelesa a Srnka dodávala svůj obolus osvoboditelskému hnutí. První dary, jež Wedeles poskytoval, vystačily. Později byl však rozpočet milionový, proto byly ve Francii a v Anglii vyzvednuty úvěry, o nichž pan Wedeles v Paříži a lord Rothschild v Londýně by mohli prozraditi mnoho zajímavého, svědčícího o zásluhách Židovstva.“

Uveřejnění těchto věcí Židem Sternem nebylo Benešovi příjemné. Proto tento článek prošel téměř bez odezvy. Beneš přece nemohl potřebovati, aby někdo jen proto, že chtěl zdůrazňovati zásluhy Židů, prozrazoval, že Beneš přijímal kromě peněz od francouzské a britské vlády a kromě příspěvků krajanů také ještě jiné peníze, o kterých se nikdy nemluvalo, a to dokonce z tak nečistých pramenů. Co kdyby si byl někdo vzpomněl, aby také tyto peníze byly vyúčtovány. Pro poměr Židů k Benešovi a tím také pro vztah Benešův k Židům, kteří by byli nepodporovali nikoho, na jehož kartu by nebyli mohli spolehlivě vsaditi, jest toto indiskretní prozrazení židovského rabína Sterna nad jiné dokumentární.

Nejprůkaznější materiál, potvrzující naprosto nezvratně Benešovu závislost na Židech, jest shrnut v nenápadné knížce „Dr. Edvard Beneš a Židi“, kterou napsal v roce 1938 Žid Alex. Kraus, profesor obchodní školy v Humenném proto — jak píše v úvodu — „aby ta část Židů, která ovládá jen jiddiš, mohla něco zvědět o osobě velkého demokrata a o jeho vztazích k Židovstvu“.

Nechme mluvit tohoto Žida, neboť může prozraditi více, než tušíme, a to nejen o Benešově žoldáckém vztahu k Židům, ale také o židovských patolízalských způsobech a o tom, jak Židé dělali Benešovi reklamu.

V kapitole „Beneš jako ministr zahraničí“ je psáno: „Doma musel přiznat svoje politické přesvědčení a přistoupil k straně českých socialistů. Klofáč, předseda strany, vypravuje, že když uváděl Beneše do strany, zeptal se kterýsi poslanec: „... Jak je to možné, že nepije, nekouří, netančí, nemá milenky, nechodí do společnosti, nehraje karty, co tedy dělá?“ Klofáč mu odpověděl: „Žije pro ideu!“

Věru dojemné reklamní líčení! František Zavřel, autor románu „Fortinbras“, by s ním asi stěží souhlasil.³

A tento bigotní Žid pokračuje v kapitole „Jako president“: „Beneš dal v sázku svůj život, jmění a kariéru.⁴ V Benešovi byl presidentem zvolen člověk, který nikdy neměl ohled na sebe a který, když byl veřejně napaden, mohl o každé koruně svého majetku podati vyúčtování.“⁵

Tak Židé omývali Beneše, nad kterým si libují: „Můžeme býti šťastni, že *jsme*⁶ za druhého presidenta zvolili Beneše, který jde po stopách Masarykových.“⁷

Nejzajímavější a nejprůkaznější jest ovšem kapitola „Beneš a Židé.“

Píše se v ní: „Už v době, když byl Beneš přítomen mírovému jednání v Paříži, přijal zástupce Židovské národní rady z Prahy, dr. Hugo Bergmanna, Norberta Adlera a ředitele Osvalda Freunda. Při jednání ztotožnil Beneš svoje názory o židovské otázce s názory deputace. Beneš prohlásil, že zacházení se Židy ve vnitřním životě státu bude zkouškou naší příslušnosti anebo odklonu od západní kultury. Židé budou požívat vedle samozřejmých občanských práv také všech práv menšin... To prohlásil Beneš. V závěru svého projevu k této židovské delegaci Beneš řekl: „*Ujišťuji vás, že svoje názory i v politice uskutečním a proto můžete vždy se mnou počítat!*“

Žid Kraus pokračuje: „Již roku 1919 přijal druhou židovskou delegaci. Když s ní hovořil o sobotě jako svátečním židovským dnu, vyjádřil se Beneš takto: „Sobota nebude v naší republice nikdy rušena, Židi, jako ethnická menšina budou mít i všechna práva náboženská a za takových podmínek se mohou vyvíjet. Jsem přesvědčen, že u nás se nepostaví nikdo proti uznání Židů jako ethnické menšiny. *Celým svým vlivem se postavím za toto uznání.*“ Žid Kraus potvrzuje, že Beneš plně dodržel tento slib a dále píše: „Nový president Česko-Slovenské republiky sledoval s velkým zájmem už jako ministr zahraničních věcí život židovské menšiny a plně se zaměstnával jejími politickými, hospodářskými a kulturními otázkami a v hojných projevech vysvětlil svoje stanovisko vůči Ži-

³ Spisovatel František Zavřel napsal zajímavý román s protibenešovskou tendencí, který byl však za bývalé republiky zkonfiskován

⁴ Nic než židovské oslavné lhaní. Beneš za celou dobu světové války se na frontě vůbec neukázal. Svůj život „dával v sázku“ v bezpečné Paříži. Také žádné jmění nemohl dávat v sázku prostě proto, že tenkrát žádného neměl. Židovský autor si to píše podle toho, jak se mu to na kterém místě hodí. V kapitole, kde má zájem vyzvednouti Beneše jako šetrného člověka, který žil ve stísněných sociálních poměrech, zdůrazňuje, že žil v Paříži ve studentském pokojíku a neměl měsíčně k dispozici víc než 120 franků. Najednou na to zapomíná a tvrdí, že dával v sázku své jmění, ač Beneš tenkrát žádného neměl. S kariérou je tomu rovněž tak.

⁵ Proč toto zdůrazňování Benešovy poctivosti? Snad proto, aby se zapomnělo, že Beneš nebyl vůbec nikdy schopen dáti nějaké vyúčtování o svém zahraničním hospodaření, a tím méně, že byl schopen dáti výkaz svého jmění, které později šlo do desítek milionů korun. Perglerovi, který žádal vyúčtování sbírek amerických krajanů, jež byly Benešovi dávány k dispozici, vyhýbavě odpověděl, že neměl tenkrát čas vésti podvojně účetnictví. Bylo však zjištěno, že nevedl vůbec žádné.

⁶ Zde má Žid Kraus pravdu. Presidentem zvolili Beneše opravdu jen Židé a zednáři. Velmi zajímavě o tom vypráví publikace „Golem – metla Čechů“, vydaná v nakladatelství Orbis.

⁷ Jakou stopu má autor na mysli, dokazuje okolnost, že Masarykovi Židé z vděčnosti vysázeli v Palestině háj po něm pojmenovaný. Kdyby byl Beneš tak přežalostně neskončil, byl by se jistě takové „pocty“ dočkal též. Kdo ví, možná, že dnes už ho tam má za své „zásluhy“, kterých si získal jako „president“ emigrantské židovské vlády v Londýně.

dům. Při svých okružních cestách republikou vyhlásil židovským delegacím, které ho vítaly, co může židovská menšina očekávat od státu, potažmo od vlády.

V době, když byl ministrem zahraničí, měl příležitost ukázat velké porozumění pro židovskou otázku. V Ženevě byl roku 1933 referentem pro palestinský mandát a všechen židovský tisk tehdy psal, že Beneš projednával mandátní otázku s objektivností a s velkým porozuměním. Židovstvo napjatě sledovalo jeho činnost. Rok 1935 přinesl Česko-Slovenskému Židovstvu velký dar: dr. Edvard Beneš byl zvolen druhým prezidentem naší republiky.

Beneš dokázal ve své dosavadní činnosti jako ministr zahraničí židovskému obyvatelstvu nejen dobrou vůli, ale zasadil se také o všechny akce, vedené ve prospěch Židů. Viděli jsme v osobě Benešově záruku, že všechno půjde starou cestou a sledujeme-li židovský tisk od Prahy až k Jasině onoho historického dne, kdy byl Beneš zvolen prezidentem, vidíme, jakou radost to u všech Židů vyvolalo.“

Žid Kraus měl pravdu. Židovský tisk nejen světový, ale i židovské listy vycházející v bývalé republice, se mohly zaloknouti nadšením nad zvolením tohoto židomila.

Několik ukázek:

Jüdische Nachrichten, Prešov:

„Masaryk nám říkal, že bez Beneše bychom neměli republiky. Beneš byl proniknut filosofickou demokratickou myšlenkou a životní moudrostí lásky k bližnímu a lásky k míru, jako jeho učitel.

Jako státník získal si historické jméno a je dnes význačným činitelem světové politiky. Má státnické schopnosti, které ho předurčily státi se nástupcem Masarykovým.

Šťastná volba našla uznání v celém světě. Necht' žije moudrý mladistvý dr. Edvard Beneš!“

Zsidó Néplap, Užhorod:

„Dnešním dnem začíná v dějinách Česko-Slovenské republiky nová kapitola.

Byl zvolen nový prezident mladé republiky v osobě dr. Edvarda Beneše; byl zvolen náš přítel a ochránce.“

Selbstwehr, Praha, židovský poslanec dr. A. Goldstein:

„Židovská strana bojovala za to, aby političtí zástupci židovské menšiny stáli pevně a jednomyslně na straně dr. Beneše a proto jsem šťasten, že mohu jménem strany blahopřát dr. Edvardu Benešovi a povědět mu, že zdravíme v něm státníka, který je zárukou, že Masarykův duch a vliv bude pokračovat ku prospěchu Židů.“

Rozvoj, Praha:

„Česko-Slovenský národ může se po této šťastné volbě s klidem a nadějí dívat do budoucna.“

Židovské zprávy, Praha:

„Není jediného židovského občana v republice, který by upřímně a ze srdce nepozdravil nového presidenta. President může si být jist naší hlubokou oddaností k jeho osobě a naší věrností jak v dobrých, tak ve špatných časech.“

Na těchto projevech židovského tisku, uveřejněných po zvolení Beneše prezidentem, nejlépe vidíme, že Židé považovali Beneše za svého presidenta. To jest doklad zájmu Židů o jeho osobu. Není to samo o sobě důkazem, že Beneš byl jejich zaprodanec? Byli by Židé bývali projevovali takovou radost, kdyby nevěděli, že Benešovým zvolením nastupuje na presidentský úřad bývalé republiky člověk, který bude otrocky sle-

dovat jejich zájmy a který se nejen v ničem neuchýlí, ale dokonce se vynasnaží být ještě papežštějším papeže právě v těch věcech, za které si Masaryk vysloužil svůj háj v Palestině?

Beneš byl jejich člověk a Židé to velmi dobře věděli. Ano, Beneš byl ochoten kdykoli plnit svoje sliby, učiněné Židům, a byl je ochoten plnit i za cenu zničení vlastního národa.

Žid Kraus píše dále: „Beneš jako president přijal několik delegací, v první řadě delegaci slovenských orthodoxních Židů, vedenou bratislavským rabínem Akibou Schreiberem, přednostou ústřední kanceláře⁸ Peppenheimem, náměstkem předsedy Ehrenfeldem a tajemníkem Švartzem. Při audienci prohlásil bratislavský rabín *hebrejsky*, že židovský národ považuje za svoji náboženskou povinnost vyjádřiti úctu velkému muži, v jehož činech vidí židovský národ božskou moudrost a předvídavost.⁹ Předseda ústřední kanceláře židovské náboženské obce Peppenheim ujistil ve slovenském proslovu presidenta o oddanosti slovenského národa k jeho osobě.

Dále byla presidentem přijata delegace Česko-Slovenských sionistů: poslanec dr. Goldstein, poslanec ředitel dr. Khugel, Ing. Frischer, předseda židovské strany, a dr. Rufeisen, předseda sionistické organisace. *Delegace tlumočila presidentovi neskonalou radost, s jakou bylo přijato jeho zvolení za presidenta u všeho židovského obyvatelstva. President Beneš poděkoval v odpovědi za projevenou důvěru a v odpovědi zdůraznil: „Víte, jaké stanovisko jsem zaujímal k nové židovské renesanci, a mohu vás ujistit, že v mém novém úřadě budu se držet týchž jistých směrnic.“*

Tak patolízalsky se choval Beneš k Židům, které prostý český člověk nenáviděl a k nimž cítil instinktivní odpor, oprávněný vším tím, co Židé na něm spáchali. Beneš však byl v židovském žoldu nejen jako president a jako ministr zahraničních věcí bývalé republiky, ale ještě dříve, již tenkrát, když vstoupiv do realistické strany, začal veřejně vystupovati. Vždyť to také nebyl nikdo jiný než Žid Khon, který náramně oslavoval jeho vstup do realistické strany. Židé dobře věděli, že tento zaprodaný gój bude více hájiti jejich zájmy než těch, po jejichž hřbetech se zejména s pomocí svých zločinných intrik vyšplhal až na presidentský úřad. Židé od počátku počítali s jeho chorobnou ješitností a s touhou po slávě, s vlastnostmi, kterých byli u gójů vždy ochotni využití pro svoje zájmy a svoje nečisté cíle, směřující k světovládě.

Velmi výrazně vystihuje poměr Beneše k Židům a naopak článek, který byl svého času uveřejněn v týdeníku „Přítomnost“.¹⁰ Píše se v něm: „My Židé jsme s upřímnou radostí pozdravili volbu dr. Beneše za presidenta republiky, neboť jsme věřili, že on bude v náš prospěch řešit i problém židovský. To ví Židovstvo celého světa a podle možností republiku podporuje a je jí nápomocno. Za to má republika co děkovat stanovisku presi-

⁸ Předseda ústřední kanceláře náboženské obce orthodoxního Židovstva.

⁹ Ta božská moudrost a předvídavost se ovšem nejvíce projevila v naprostém krachu toho, co Beneš politicky dělal, a to jak uvnitř, tak zahraničně, když jsme zůstali v září roku 1938 opuštěni všemi těmi, na které Beneš spoléhal, a když se bývalá republika dostala do vnitřní krise, která znamenala její rozpadnutí. Tak židovsky moudrý a předvídavý byl Beneš.

¹⁰ „Přítomnost“, revue, redigovaná levicovým novinářem Peroutkou a financovaná Židem Stránským ve sféře bezvýhradního Benešova vlivu.

denta Beneše vůči Židům. *Znamená to nejen nesmírný vliv světového tisku, ale v mnohých státech i politické přátelství a pomoc průmyslu.*¹¹

Tak naznačovala Peroutkova „Přítomnost“ českému lidu, v jehož smýšlení po dobách humanitářského blouznění a demokratického tápání se opět počal projevovati znetelnější prvek protižidovského smýšlení: „Podívejte se, jak ten Beneš to dělá dobře! Svým postojem k Židům zajistil pro nastávající zlé doby republice sympatie Židů celého světa, získal podporu světového židovského tisku, to přece mnoho znamená! Židé budou pomáhat republice, nezapomínej, Čecháčku, že Židovstvo je velmoc nad velmocemi a my přece budeme potřebovat každého! Ten Beneš je přece jen chytrák, takhle si zajistit Židy, a republiku to nic nestojí!“ Tak nějak to chtěli Židé vysvětlit.

Ten Čecháček, který do nedávné doby přijímal jako dogma vše, co bylo opuncováno značkou demokracie, humanity a pacifismu, však již tak důvěřivým nebyl. Věděl dobře, jak vypadá pomoc Židů v praxi. Poznal ji ve válce, kdy Židé keřasili a snažili se z něho vydržít všechno, co mělo nějakou cenu, seznámil se s ní v dobách míru, kdy Žid byl v bývalé republice stejnou, ba ještě žízňivější pijavicí na těle národa jako v dobách bývalého Rakousko-Uherska. Český člověk za dvacet let republiky se přece jen začal již probírat z mrákot republikánsko-demokratického novorozeněte a snažil se mysliti tak trochu po svém, jak mu to dával jeho zdravý rozum. Filosofování těch, kteří ho vedli, nepřijímal již bez výhrad a přes čínskou zed' demokracie začal zvědavěji nakukovati do sousední Říše. Počal chápati, že tato závislost na Židech, jejímž důsledkem byla právě tato slibovaná podpora, není ani pro národ, ani pro Česko-Slovenský stát žádným dobrodiním, ani žádným politicky prozíravým počtem. Ti, kteří nemysleli ve frázích, ředěných politickou výchovou vládnoucích humanitářských filosofů, tušili, že toto oficiosní židofilství jest jedním z bagrů, kterými jest do nemožnosti prohlubována propast mezi námi a Říší, žijící národním socialismem, ideologií, jejímž jedním základním pilířem jest zásadní rasový antisemitismus. Pařížští, londýnští, moskevští, newyorští Židé byli daleko, ale Říše byla hned vedle, prostírala se kolem všech našich bývalých hranic. Přesto však Beneš a kamčila kolem něho provokovali svým židomilstvím. Pyšně se vychloubali, že Česko-Slovensko jest ostrovem demokracie a vůbec je nenapadlo, že revolucemi přírody mnohé ostrovy i velké kontinenty byly již smeteny. Kdyby český člověk byl býval více poučen o vlivu Židů u nás a o závislosti Benešově na zednářstvu a mezinárodním Židovstvu, byl by pochopil, proč svého času nemohlo být přiznáno naše občanství dr. Karlu Perglerovi, ale proč již tenkrát tak ochotně bylo propůjčeno každému Židovi, který k nám utekl přes hranice z Říše, kde netrpěli rozvratné rejdy marxistů a bolševiků. Rudí intelektuálové z Penklubu¹² a z Mánesa¹³ měli samozřejmě ukrutnou radost, když Thomas Mann po přeochoťném propůjčení Česko-Slovenského státního občanství byl v Americe nazván

¹¹ Zajímavé přiznání židovského autora, potvrzující existenci židovské tiskové internacionály, jakož i zákulisní vliv Židů na vládní věci v mnohých státech. Také u nás byla žurnalistika pod židovským diktátem. Na čelných místech seděli Židé. Tak tomu bylo zejména v marxistickém tisku a hlavně v listech, které byly vydržovány ministerstvem zahraničních věcí, to jest Benešem. O vlivu Židů na světovou žurnalistiku zajímavě vypráví Henry Ford ve své knize „Mezinárodní Žid“, která přes nepřítelů vládnoucích kliky, podporující všemožně Židy a znemožňující usilovně každý projev proti nim, byla u nás již v dobách bývalé republiky hojně čtena.

¹² Penklub – mezinárodní organizace marxistických a bolševických spisovatelů. V roce 1938 konala svůj poslední sjezd v Praze.

¹³ Pražský výtvarnický spolek, za bývalé republiky ovládaný bolševickými tendencemi.

„největším Čechoslovákem“. „Černá fronta“¹⁴ německých zrádců se těšila všemožné podpoře vládních kruhů. Na našem území byla trpěna její tajná vysílačka, kterou zřídil a obsluhoval inž. Formis. Naše úřady přesto, že byly na její existenci a činnost upozorňovány, nezakročily, vymlouvajíce se, že vysílačku nemohou nalézt. Němci si tedy pomohli sami. Tato u nás trpěná a vydatně podporovaná činnost židovské německé emigrace velice zhoršovala poměr Říše k bývalé republice. Jinak tomu ani být nemohlo. A to vše se dělo pod Benešovou záštitou a ti, kteří měli odvahu se postavit proti řádění této zločinecké smečky na našem území, byli již tenkrát levičáckým tiskem, přesyceným příspěvkem z tajných fondů ministerstva zahraničních věcí, označováni za „zrádce“. V této závislosti na mezinárodních zednářských a židovských přáních, v těchto cizích službách utonul posléze jakýkoli pojem o zájmech vlastního státu a národa. Židovským emigrantům byly trpěny nejen tyto nepřímé, ale i docela otevřeně nepřátelské rejdy proti bývalé republice. Tato společnost, těšící se mezinárodní ochraně Židovstva, nesloužila ničemu jinému než Moskvě a bolševické kominterně¹⁵ a jejich prostřednictvím židovským a zednářským plánům.

Tak tomu bylo v republice za dob presidentování židomila Beneše!

Žid Kraus pokračuje ve své knize v opěvování jeho zásluh o Židy: „O presidentovi Benešovi jsme věděli už z dob převratových, že hledí na problém židovský se stanoviska všeobecného. Proto si dovedl vážiti sionismu a snah o vybudování Palestiny. *Židovstvo celého světa sledovalo jeho činnost jako stálého referenta pro palestinský mandát u Společnosti národů.*

Světové židovské kongresy, jejichž vliv je o mnoho větší, než by se zdálo, opětně se o osobě Benešově vyjadřovaly s pocitem velké úcty již tehdy, když byl dr. Beneš činný jako ministr zahraničí.

Delegáti Česko-Slovenských Židů, kteří se zúčastnili světových kongresů, poznali z vlastní zkušenosti, že všechno to dobré, co Beneš vykonal, zná Židovstvo celého světa.“

Žid Kraus dále s uspokojením konstatuje: „V dnešních neklidných dobách, kdy velká část světa je silně proti židovskému národu zaujata a je prosáklá ideologií rasismu, přijímá president dr. Beneš vrchního rabína ze San Francisca a říká mu toto: „Československé Židovstvo používá plných a neomezených práv. Tato práva nejsou okleštěná ani

¹⁴ Organizace německých emigrantů Židů, marxistů a bolševiků, která měla centrálu svých rejdu, namířených proti Říši, v Praze.

¹⁵ Autor sám byl svědkem případu, který nad jiné výmluvně svědčí o „státnosti“ bývalé sociálně-demokratické strany a potvrzuje, co všechno si mohli židovští emigranti, němečtí marxisté, pod ochranou Beneše u nás dovolit. Bylo to při oslavě „Svátku práce“, jak se tehdy říkalo, „1. máje“. Prahou pochodoval průvod marxistů, v němž šli společně čeští a němečtí sociální demokraté. Zajímavou skupinou tohoto průvodu byl oddíl německých emigrantů, v němž převládali Židé. Na Václavském náměstí vyskočil jeden z těchto Židů, který neustále provolával slávu rudé armádě, ač kráčet v sociálnědemokratickém průvodu, z řady a hystericky se vrhl na státní vlajku bývalé republiky, splývající téměř až k zemi s jednoho stromu. Státní vlajku strhl a podupal. Na místě byl ztrestán příslušníky nacionalistické mládeže, kteří se vraceli ze svého projevu. Byl jimi zadržen a předán policejní stráž. Ještě dříve však, než byl zjištěn, objevili se na místě dva marxističtí poslanci a pachatel byl na jejich intervenci propuštěn, takže ani jeho jméno nemohlo být zjištěno. Místo něho byli však zatčeni dva příslušníci nacionalistické mládeže, kteří se postavili na obranu státní vlajky, a to na zákrok obou marxistických poslanců, kteří tvrdili, že židovský emigrant byl jimi ztýrán. Proč dostal na pamětnou, o tom se nemluvílo.

u Židů, kteří se hlásí k svému vlastnímu národu, ani u těch, kteří jsou na cestě asimilace. Právě naopak," pokračoval president Beneš ve svých vývodech, „u nás v republice má každý Žid právo hlásit se buď k židovskému národu a potom patří k židovské národní menšině, anebo když se asimiluje, může se hlásiti ke kterému národu chce. *Každý Žid má možnost jednat podle svého programu a přesvědčení.*“

Tak hovořil Beneš k Židům a o Židech ještě v dobách, kdy nad bývalým Česko-Slovenskem se již stahovaly bouřlivé mraky politické krise. Na rozbouřeném moři evropských politických poměrů se povážlivě potácela loď, nesoucí Česko-Slovenskou vlajku, neboť její kormidelník se nevyznal ani v těch nejprimitivnějších znalostech reakcí magnetické střelky na politickém kompasu. Proto se nedovedl vyhnouti bouři a naopak dostal se přímo do jejího středu. Vjel do ní se všemi plachtami své domýšlivosti, ješitnosti, svých fikcí, omylů a zrady, spáchané na vlastním národě. Jeho střelka ukazovala špatně, neboť byla přitahována ocelí Maginotovy linie, rozežranou rzí rozkladu francouzského ducha, byla vychýlena ze správného směru železem loďstva Velké Britannie, tehdy již moci zbavené „královny moří“, byla mocně vychylována železem obsaženým v krvi, v níž se utápěl bolševismus, a stávala se třtinou větrem se klátící pod vlivem zlata, staženého do židovských měšců.

S čímkoli Beneš politicky počítal, ve všem se mýlil. Jeho politické manévrování bylo založeno jedině na předpokladu pomoci Francie. Věřil, že do války, která by vznikla pro bývalé Česko-Slovensko, bude zatažena také Anglie, která podle jeho názoru nemohla nechat Francii osamocenou. Počítal s pomocí bolševiků a na konec se ukázalo, že jeho hra jest politickou tragikomedii plnou omylů, neboť nám, kterých se přímo týkala, nezbylo nic jiného, než slzy v oku, a těm, kteří byli pasivními diváky, jen úsměšek nad tím, jak tento domýšlivec, který tak rád dával v Ženevě druhým lekce z diplomacie a státnictví, „schopně“ si vedl a k jakým koncům to dopravoval.

Také Židé byli krutým politickým omylem jejich zaprodance Beneše.

Ještě v dubnu roku 1938, tedy měsíc před první těžkou krisí bývalého Česko-Slovenska, peče Beneš nepokryté židovské macesy. 2. dubna přijímá bratislavského rabína Akibu Schreiberera a ujišťuje ho, že všichni Židé jsou mu stejně milí, že nezná žádných rozdílů mezi jednotlivými židovskými skupinami a že Židé budou v republice vždy požívat všech práv jako ostatní národy. V této době, kdy příboj událostí vyžadoval největšího vypětí sil každého, kdo stál na místě veřejně jen trochu exponovaném, má Beneš dosti času, aby se zabýval možnostmi založení rabínského učiliště v bývalé republice.

Mezitím přichází květnový závan osudu. Není to ještě bouře, ale také to není blýskání na časy. Je to poslední výstraha, závan nové síly, která jest pánem evropské situace, zavanutí větru v tichu, věštícím bouři.

Snad někdo jiný, ale již ne Beneš, zaprodaný Židům, utápějící se ve fikcích své mylné politické koncepce a svých ideových bludů, nemající ani ponětí o poměru sil, s kterými počítá, k silám, které budou určovatí vývoj osudu Evropy, by měl ještě možnost obrátiti kormidlo lodi, která již není pyšným korábem, nýbrž vrakem, jehož kormidla se brzy chopí lord Runciman a později Chamberlain, aby to, co zbylo, uvedli do přístavu slabosti Anglie, té Anglie, se kterou Beneš tolik počítal.

A slovo mají zase Židé, velmoc nad velmocemi, Židé, kteří byli věrní bývalé republice jen proto, že v ní viděli svůj stát, v jehož čele stojí jejich člověk a v němž pevně třímali oště svého vlivu.

Žid Kraus o tom píše: „Vedoucí Česko-Slovenských Židů prohlašují při každé příležitosti, že Česko-Slovenská republika musí být zachována za všech okolností.“

Jinak však už mluví Žid dr. Josef Rufeisen na konferenci sionistické organizace, která se konala v Moravské Ostravě v červnu roku 1938. Prohlásil: „Stojíme na prahu velkých událostí, které budou vyžadovat celé naší pohotovosti. *Necht' se stane cokoli, naším heslem je a vždy zůstane: »Národ židovský žije«!*“ Tedy nikoli národ Česko-Slovenský, ale jedině národ židovský! Kde zůstal ten vliv světového židovského tisku, o kterém se tehdy psalo? Kde bylo to přátelství států, o které se Židé slibovali postarati? Tam, kde zůstala věrnost „ušlechtilé“ Francie a „vznešené“ Anglie! V Benešových představách, na kterých budoval bezpečnost bývalého Česko-Slovenska!

Ale ještě jednou přicházejí Židé k Benešovi. Jejich jménem mluví předseda pražské náboženské obce židovské dr. Kafka. V kritických dnech roku 1938 prohlašuje: „*Slibujeme v tomto okamžiku, že my všichni budeme pilně pracovati na velkém díle doma i za hranicemi.*“

To bylo již tenkrát, když byl osud Benešovy republiky zpečetěn. Proč mluví tento Žid o práci za hranicemi? Lod' se potápěla, krysy ji opouštěly! Krátce poté uprchl Beneš za hranice¹⁶ a s ním utekla celá kohorta Židů, zločinců a štváčů. Utekl Žid Stránský, jedna z největších Benešových stvůr, uprchl „nejmladší poslanec sociálnědemokratické strany“ Žid Laušman, prchli partajníci, kteří po krachu systému politických stran, nemajíce již možnost lehce žít z politikaření, se uchýlili za Benešem do Londýna. Tam začala ta „práce“ za hranicemi, o které mluvil Žid Kafka. Židé spolu s Benešem zřídili za hranicemi v bezpečí Londýna novou centrálu židovských rejdů, z které jsou podněcovány nové zločiny proti bezpečnosti českého lidu. Jak si představovali Židé práci doma, poznali jsme nejlépe na jejich zločinném klamání české veřejnosti šířením nepravdivých zpráv, na řetězovém obchodování, keřasování, svádění českých lidí k zločinům a na všem ostatním, čím chtěli těžiti z české důvěřivosti.

Londýnská etapa Benešova působení ve funkci lžipresidenta neexistující Česko-Slovenské republiky není ničím jiným než pokračováním toho, co ve službách Židů dělal Beneš již před tím. Bylo-li to tenkrát ohrožování státu, pak dnes je to nepřetržitě ohrožování existence českého národa, který se tato horda zločinců pokouší svádět k nerozvážnostem.

Ani v ženevské lize nebyl Beneš ničím jiným než náhončím židovsko-plutokratických plánů. To se potvrdilo zejména v jeho aktivních zásazích při vyhlášení sankcí proti Itálii, ale ještě více v jeho funkci stálého referenta pro palestinský mandát. Touto svou činností ohrožoval přímo stát, pro jehož bezpečnost jako ministr zahraničních věcí měl pracovati, neboť tímto svým exponováním v židovských službách vrhal na celý český národ podezření, že tuto politiku provádí jeho jménem. Aby toto zdání bylo utuženo, o to se postarala klika jím placených kortešů, takže bylo možno právem si říci s Jakubem Demlem: „Kde zůstal národ, když jménem jeho mluví takoví — Bůh nás při zdravém rozumu zachovati ráčíž — Eduardi Benešové, Alfrédi Fuchsové, Arne Laurinové, Fischerové a jiní Židé?“

¹⁶ Předtím se Židé postarali o převod Benešova jmění za hranice. Stalo se tak prostřednictvím židovského bankovního domu Petschek a spol. Již dávno před Benešovým útekem do ciziny kupoval proň zlato a diamanty Žid Bondy. Toto bohatství odvezl Benešův bratr Vojta, pověstný školní inspektor, do Ameriky ještě před Benešovým útekem.

Přitom republika nebyla pro Židy ničím jiným než středoevropskou filiálkou Palestiny s židomilem v čele, která se pozvolna stávala evropským ghetem, uzavřeným kolem dokola pevným valem protižidovsky orientovaných národů. V něm by Čechům na konec nebylo zbylo nic jiného než sdílet s Židy společný osud vyhoštěnců, kdyby v poslední chvíli, kdy ještě bylo možno zachránit alespoň národní existenci a arijský charakter, nebyli bývali zbaveni vlivu zaprodance Beneše a jeho smečky.

NEVYROVNANÝ ÚČET

Podvod s bezpečností

Vzpomínáme-li dnů tvrdě bolestného vystřízlivění českého národa ze všeho ubezpečování o zajištění nedotknutelnosti bývalého Česko-Slovenska, pak činíme tak jen proto, abychom si v paměti oživilí citovou reakci lidu, která se dostavila, když v září roku 1938 byl odhalen úžasný podvod, který páchal Beneš jako ministr zahraničí a později jako prezident na svém národě po plných dvacet let.

Benešovi a jeho okolí se tak zalíbilo v různých oslavných legendách, že po celou dlouhou dobu šéfovství zahraniční politiky vytvářel nekonečnou legendu o úspěších a výbornosti své zahraniční politiky, a to legendu mnohem nebezpečnější legendy osvobozené, jejímž byl zákulisním autorem. Nebylo jediné příležitosti, aby on sám oficiálně a vykladači jeho činů pak v obsáhlých komentářích neutvrzovali národ v přesvědčení, že na celém světě máme jen samé přátele, nebylo jediné mezinárodní politické prohry, která by v zápětí nebyla bývala slovním žonglérstvím a neodpovědnou žurnalistikou, Benešem vydržovanou, obrácena v úspěch. Všechno to, co patřilo do mohutného koncernu Benešova propagačního aparátu, nestačilo dokazovati, že naše zahraniční politika je nejvelkorysejší a nejúspěšnější, že bezpečnost našeho státu je garantována nejvelkolepějším smluvním systémem a že se s námi počítá ve světě tak, jako s žádným jiným státem. Benešovi kortěši tvrdili dnes a denně, že jejich zaměstnavatel dělá politiku evropského a světového formátu.

Tak byla trestuhodně vytvářena mentalita bezmezné důvěřivosti a přeceňování vlastního významu i možností. Za těchto okolností nemohl být ohlas této „politiky“ mezi lidem jiný než mylné přesvědčení, že si můžeme leccos dovolit. A také leccos jsme si dovolovali. Byla zde na příklad, v pozdějších letech pro nás velmi riskantní, otázka vztahů k židovským emigrantům z Německa a odjinud. Stát takto „zabezpečený“, ke kterému přece všichni vzhlíželi nejen jako k srdci Evropy, ale i jako k ostrovu demokracie, klidu a pořádku, jak se nám tvrdilo, mohl si klidně dovolit poskytovat útulek židovským zločincům, kteří museli uprchnouti ze sousedních zemí. Nestalo se nic ani tenkrát, když toto jednání bylo ostře kritisováno, a lidem druhu Strasserova a Formisova se trpělo, aby dále provozovali svoje podzemní rejdy na našem území. Pan ministr Beneš dělal svoji politiku a nebylo mu nic po tom, že Německo, které již tenkrát nastoupilo cestu k nové velikosti, přičte takové jednání na náš vrub. Benešovi, který vždy dělal více politiku svých zájmů než zájmů veřejných, bylo docela lhostejné, jak upraví Itálie svůj vztah k nám po jeho vystoupení v otázce sankcí proti Itálii, za italsko-habešského konfliktu.

Jemu a celé kamarile kolem něho dělalo naopak velmi dobře, že právě on, náš zástupce, byl pověřen předsednictvím shromáždění ženevské ligy, jež rozhodovalo o této politicky tak choulostivé záležitosti. Nikdo z těchto lidí neuvažoval o tom, jaké důsledky bude mít toto Benešovo „poctění“ pro náš vztah k Itálii, a nikoho ani nenapadlo, že toto vyznamenání není ničím jiným než trikem Anglie, která potřebovala mít předsedou tohoto shromáždění člověka tak ochotného, jako byl právě Beneš. Jeho ješitnost ovšem nedovolila, aby odmítl funkci, kterou žádný z ostatních politiků a státníků nechtěl přijmouti, neboť nebylo tajností, že jde o tah proti zemi, která hraje a ještě více bude hrát v mezinárodní politice významnou úlohu, a že tento tah není v zájmu nikoho jiného než britské imperialistické žárlivosti. Na tom ovšem těmto lidem nemohlo vůbec záležet. Naše ministerstvo zahraničí, podle Benešova tvrzení vždy tak dobře informované, nechtělo-li nic slyšeti a viděti, zavřelo prostě oči a zacpalo si uši tak důkladně, že na příklad nemělo ani potuchy o tom, že naši marxisté s Židem Meissnerem v čele poskytovali finanční podpory na akce tak choulostivého a nebezpečného rázu, jako byla příprava atentátu proti Mussolinimu. Tato podivuhodná výjimečná neinformovanost jest tím podivuhodnější a podezřelejší, že jest všeobecně známo, že na druhé straně v ministerstvu zahraničí se sbíhaly nitky všech intrikářských informací, kterých Beneš využíval pro svoje osobní potřeby.

Beneš, tento člověk, nadbíhající vždy levičácky laděným náladám mas, neměl nikdy odvahy postavit se proti takovým akcím, neboť jejich zmaření by bylo snížilo jeho tak nákladně vybudovanou popularitu. Nikdy neměl odvalu říci lidu tvrdou a tím méně nepopulární pravdu přímo do očí, ba neměl ani tolik statečnosti, aby národu sdělil pravý stav jeho situace tehdy, když šlo o všechno.

Tak tomu bylo od počátku až do poslední chvíle, kdy münchenské rozhodnutí ukázalo skutečnost v mnohem děsivější pravdě, než si vůbec i ten největší pesimista a kritik Benešovy politiky mohl představit.¹⁷ Teprve tehdy se poznalo, že ani ubezpečování z nejkritičtějších dní, jejichž tragika sama nutila k přiznání pravdy a kdy Beneš sám musel vědět, že provalení pravého stavu věcí jest pouze otázkou několika dní, ba hodin, nebylo nic jiného, než plané povídání, lež a podvod, který skončil krachem pověstného Benešova plánu.

Beneš byl vždycky „optimistou“ a právě jeho „optimismus“ přivedl národ na pokraj zkázy, neboť tímto úmyslným klamáním veřejnosti, parlamentu i vlády Beneš v intencích svých zednářských a židovských závislostí zabránil a znemožnil, aby včas byl zahájen nový kurs v politice k Němcům jak vnitropoliticky, tak zároveň zahraničněpoliticky. Byl „optimistou“ od počátku své zahraničněpolitické činnosti a zůstal jím až po onen zoufalý plán, kdy se „optimisticky“ domníval, že stačí jeden telefonický rozhovor se Stalinem a jeden dopis bývalému polskému prezidentu Mościckému a vše že bude zachráněno. S tímto „optimismem“ začal již v roce 1918 v Ženevě, kde prohlásil poselstvu českých politiků a finančníků, že stačí napsati naše požadavky na bílý papír a že rozhodně dostaneme reparace. Počítalo se dokonce částkou osmnácti miliard zlatých francouzských franků. Hned v následujícím roce musel však ministr financí dr. Rašín pozměnit radikálně svůj finanční plán, v němž počítal již jen se šesti miliardami, jež jsme podle

¹⁷ Tragická Benešova hra, která přivedla bývalé Česko-Slovensko k úplnému politickému zhroucení, jest skvěle zachycena v knize E. Moravce „V úloze mouřenína“, kterou vydal Orbis.

Benešova sice upraveného, ale trvale zdůrazňovaného tvrzení měli dostati, neboť zjistil, že Benešovy optimistické informace byly veskrze falešné. Výsledek byl přežalostný. Nakonec nezbylo nic nejen z Benešova optimismu, ale i z nadějí, že něco obdržíme, nýbrž poznalo se, že ještě sami budeme nuceni platiti reparace, jdoucí do několika set milionů zlatých franků. Všichni ti, kteří poukazovali na tuto Benešovu politiku, byli rázně umlčeni. Hned od počátku nechybělo kritických hlasů. Kramář dokonce velmi otevřeně napsal: „*Budí odpor, když jednotlivec, nemaje k tomu žádné legitimace, se vtírá k vládnutí a drží se u moci nikoli z vlastní schopnosti a síly, nýbrž jen ze stínu a z vůle někoho jiného.*“ Hlasy kritiky a oposice se množí, ale Beneš pod mocnou záštitou presidenta Masaryka provozuje klidně dál svoji politiku, „i když doma poznenáhlu prohlédali osvobozenou legendu i legendu o mezinárodní posici Benešově a když sami na sobě pocítili jeho cynické metody a způsoby“.¹⁸

Nikdo se nedověděl o tom, že v roce 1922 vyvodil anglický ministerský předseda důsledky z Benešova nemožného jednání na konferenci v Janově a přerušil s ním všechny osobní styky – věc zajisté politicky povážlivá –, ale zato má každý možnost dočísti se v sáhodlouhých reportážích, že ministr Beneš ujel ve službách republiky a míru 200 000 km vlakem, a jindy zase, že obzvlášť krásná růže byla pojmenována po nepostradatelném panu ministru zahraničí a slavnostně mu odevzdána i za účasti okresního hejtmana a bíle oděných družiček. Tak pracuje Benešova propaganda doma i za hranicemi s heslem: Beneš a pak teprve to ostatní! Dr. Karel Kramář si o tom zaznamenává: „Vlivem své propagandy, na niž má v rozpočtu bohaté prostředky, platí venku, ve světě, vedle presidenta za tvůrce a vlastního ředitele našeho státu.“¹⁹ Ale přesto se počíná doma čím dále tím jasněji poznávati, že „*Beneš kouzla zbavený se jeví tím, čím je, šikovným machrem v politice osobní a stranické, a ničím více...*“

Toto poznání však nestačí, neboť Benešova propaganda jest schopna paralyzovati jeho logické důsledky a Beneš, „nenahraditelný a nepostradatelný ministr věcí zahraničních“, se drží hlavně vysokou protekcí na svém místě, na které si nikdo nedovolí ani pomyslet, aby ho nestihla nemilost, kterou již jednou poznal na sobě Hodža. Rozmnožuje počet svých ujetých kilometrů a počet smluv, mluví o svých úspěších, prosazuje uznání Sovětského svazu de jure a dokazuje, že právě tímto počinem vydatně posílil zabezpečovací systém „svého“ státu, i když byl z ciziny upozorňován, že pod jeho patronací se Česko-Slovensko stává centrálou komunistické propagandy.

Největší jeho pýchou a zdánlivým úspěchem jest jeho zabezpečovací smluvní systém.

V čem záležel?

Především v paktu Malé dohody, která byla zabezpečením proti Maďarsku, ale hlavně ve smlouvě s Francií a ve smlouvě, nikoliv přímo naší s Anglií, nýbrž Francie s Anglií. Háček byl ovšem v tom, že smlouva s Francií měla doložky, které, i když v některých případech pomoc snad přímo nevyklučovaly, ponechávaly Francii volné rozhodování přes to, že tato smlouva byla nazvána smlouvou o vzájemné pomoci. Tím také pomoc Anglie, pomoc jaksi z druhé ruky, se stávala víc než nejistou. O těchto klausulích se však nikdy

¹⁸ Revue „Fronta“ r. 1930

¹⁹ Z Kramářova materiálu, předloženého arbitřům dr. Schauerovi a dr. Pospíšilovi, kteří měli v r. 1929 rozhodnouti, byl-li dr. Kramář oprávněn užití o Benešovi výroku: „Jsou prostředky jeho politiky, které v každém člověku, zvyklém mravnosti, budí krajní odpor.“

nemluvalo, dokonce ani ne ve dnech, které těsně předcházely nejhorší krizi. Když v českém tisku byla jako vážné memento citována úvaha profesora mezinárodního práva na pařížské universitě R. Casinna o této vážné a pro nás opravdu životní otázce, tehdy drze přispěchali Benešovi nohsledi a stejně drze dokazovali, že Francie jest ochotna nám pomoci v každém případě a že také pomoc Anglie jest samozřejmostí mimo veškeru diskusi. To bylo v době zbytečné, provokativní mobilisace z 21. května roku 1938. Tenkrát Hodža naléhal na změnu v jednání se sudetskou německou stranou. Beneš to odmítl, neboť bez ohledu na to, že si musel být vědom nedostatečnosti našich vlastně svých „zajišťovacích“ smluv, chtěl válku. Přímou tehdy prohlásil: *„Nejsme dosti silni, abychom mohli vyhrát válku proti Německu. Půjdeme-li však do války, musí Francie také jíti. Anglie nemůže nechat Francii prohrát, proto půjde též. Situace je příznivá. Je třeba nepovolovati Henleinovi, jelikož pro něho vznikne válka, kterou potřebujeme.“*

To byla mentalita, podložená nedomyslitelně hrůzným cynismem zločince Beneše, která sváděla jeho okolí, aby důvěřujíc v jeho ubezpečování, štválo český lid do válečné psychosy, jež se stávala úžasným nebezpečím pro národ i pro stát. Tenkrát atentátník Beneš po prvé připravoval atentát, který ohrožoval existenci celého národa a bezpečnost jeho domoviny.

Vzpomeňme jen, jaké nehoráznosti, o jejichž nesmyslnosti jsme se měli v tak krátké době přesvědčiti, jsme tenkrát museli vyslechnouti! Bylo nám tvrzeno, a to nikoliv jen politickými agitátory nižšího řádu, ale i politiky, jejichž slovo mělo váhu a které Beneš pro tento účel mobilisoval, že nám pomůže *„ušlechtilá Francie, anglická demokracie že nezůstane stranou tohoto konfliktu, že máme všechny sympatie zámožné Ameriky a že za námi na východě jako nezměrné zázemí stojí mocný Sovětský svaz s puškou u nohy“*.²⁰ O Malé dohodě se ani nemluvalo, neboť bylo přece samozřejmostí, že její hranice leží v Adlergebirge, Riesengebirge, Erzgebirge a v Böhmerwaldu. Českému člověku se z těch bodáků točila hlava a nikdo by byl nevěřil, že toto vše není nic jiného než hrozný Benešův podvod, který nelze přirovnati k ničemu; nikdo tenkrát netušil, že za několik dnů tento podvod bude odhalen rozhodnutím münchenské konference, kde ta Francie, na kterou jsme v důsledku tohoto ubezpečování tolik spoléhali, bude v uznání své slabosti kapitulovati a kde Anglie, o nic více připravenější a silnější, jak ukázal průběh této války, nám vzkáže, že *celá ta naše záležitost je pro ni příliš malým problémem a že vlastně o nás nic neví*.

Český člověk má tak po prvé příležitost položit si otázku, kdeže je tedy ta naše světová pověst a kde jsou ty vychvalované výsledky Benešovy práce. Ale dříve ještě než může tuto otázku předložit právě tomu, kdo byl za celý ten podvod jedině odpovědný, zjišťuje – a pak se již neptá na nic –, že za souhlasu Anglie a Francie bylo v Münchenu usneseno, že *nepřijme-li Praha rozhodnutí a podmínky münchenského jednání, postaví se nejen Německo a Itálie, nýbrž také Francie a Anglie, jako garantující strany tohoto rozhodnutí, proti Česko-Slovensku*.

Nikdy nesmíme zapomenouti, že takto končila Benešova t. zv. úspěšná „politika“ Francie, s kterou jsme měli spojenecký pakt o vzájemné pomoci pro všechny případy, „pomáhala“ nám v tomto případě pohružkou války. Stejně proradnou roli sehrála Anglie, kte-

²⁰ Výrok býv. předsedy senátu, marxisty dr. Soukupa.

rá, i když s námi neměla přímou spojeneckou smlouvu, poradila nám ke květnové demonstrativní mobilisaci.

I když ponecháme stranou otázku, proč tito „spojenci“ nedodrželi své závazky, a připustíme, že snad to nezavinil Beneš, zůstane jeho nepopíratelným proviněním okolnost, že jako ministr zahraničních věcí měl znát pravou situaci Francie a Anglie. Měl vědět, že nejsou schopny svým závazkům dostáti, neměl na ně spoléhati a hlavně *neměl se dopouštět podceňování Německa, které bylo hlavní chybou Benešovou. Nelze předpokládati, že toto všechno Beneš nevěděl, a proto nezbyvá než věřit tomu, že mu nešlo o zájem národa a státu, ale jedině o zájem osobní, který chtěl uhájiti paktováním s Moskvou, stojící v pozadí jeho plánů.*

Ani v této nejvážnější chvíli nebyl Beneš schopen poučiti se z katastrofy své politiky, která nemá obdoby. Tento cynik nejhoršího druhu má ještě tolik drzosti, že přistupuje k mikrofonu a bezohledně říká: „Nebojte se, vše jsem uvážil a mám plán...“

V čem záležel tento plán?

V této tragické situaci, kdy každý jen trochu slušný a kritický člověk by byl kapituloval a byl by se snažil svým včasným odchodem ulehčiti osud svého národa, ozvaly se opět v Benešovi diktátorské sklony. Opět se potvrdila jeho zločinná ješitnost, která neznala mezí. Bylo zjištěno, že francouzský ministr zahraničí Bonnet mu telefonoval, aby abdikoval, a zdůrazňoval, že by toto rozhodnutí mělo příznivý vliv na průběh münchenské konference. Beneše však ani nenapadlo, aby se touto jistě dobře míněnou radou vůbec zabýval. Na místo toho uvažoval o fantastických plánech, které měly národ uvrhnouti do úplné zkázy. To, co následovalo, mělo v bezmezné tvrdosti potvrditi slova soudu, která o Benešovi pronesl před lety Štefánik k Masarykovi: *„Beneš je jednotlivec, vyznačující se nadmírou vůle k moci, který bezohledně přechází přes všechny zákony a zásady jako přes lapálie, dobré nejvýš pro ty ostatní, ale neplatící pro něho samotného.“*

Měl dojít potvrzení také názor, zajisté nikterak zahrocený proti Benešovi a proto tím cennější, který zdůraznila ve své knize „Pestrá volnost“ manželka českého malíře, sama rodem Švédka, Amelie Posse—Brázdová: *„Nemyslím, že má nějaké přemrštěné skrupule; zcela bez okolků a chladnokrevně dá účelu světiti prostředky.“*

A tak tomu bylo také tentokrát. Zájem národa, který se měl státí obětí zločinného Benešova atentátu, nebyl proň ničím více než pouhou lapálií, když šlo o to, aby zachránil svoji osobní posici. Chladnokrevně dal svému účelu, udržeti se u moci, světiti prostředek, odporující všem zásadám jeho ústavní pravomoci a současně ženoucí národ pod jeho bolševického barbarství.

Chtěl nastoliti svoji diktaturu a za pomoci Sovětského svazu zahájiti válku nejen proti Německu, ale případně i proti těm, kteří, ač bývalí „spojenci“, hrozili nám po Münchenu donucovacími represáliemi, nebude-li respektována jejich münchenská arbitráž.

Dříve než se ucházel o pomoc Moskvy, musel odstraniti její námitku, že Sovětský svaz nemá s námi společných hranic. Byly dvě možnosti: Povolení průchodu bolševiků přes Rumunsko nebo přes býv. Polsko. Beneš se rozhodl pro druhou možnost, neboť věděl, že Rumunsko by se velmi rozpakovalo dáti souhlas k tomuto experimentu, a neměl nic, čím by tuto rumunskou ochotu vynutil, případně sliby získal. Proto se rozhodl pro býv. Polsko, kde měl možnost slibovati ústupky na účet územních ztrát Česko-Slovenska, územně již opraveného rozhodnutím z Münchenu. Po úřadě s tehdejším ministrem zahraničních věcí, zednářem Kroftou, který nebyl nikdy ničím více než loutkou,

jejíž provázky třímal Beneš v rukou, napsal dopis bývalému polskému prezidentu Mościckému, jemuž nabízel odstoupení Těšínska, a současně dal do Warschau neoficiálně sdělit, že jest ochoten v zájmu narovnání s býv. Polskem a dorozumění s ním učiniti jakékoli ústupky. Na tuto nabídku nepřišla, a nikdy nemohla přijíti, odpověď, neboť žádný stát, a proto ani býv. Polsko, nemohl mít zájem na dohadování a paktování s člověkem, jehož politická „váha“ byla dána v té době nejen naprostým fiaskem všech jeho politických akcí, podniknutých za dvacet let, nýbrž i zejména tím, že v těchto dnech český lid demonstroval proti tomuto zrádci způsobem tak otevřeným, že nikdo na celém světě nemohl pochybovati o tom, že národ jest s Benešem hotov. Pan Beneš mohl v té době mluvit jedině za sebe, a to bylo tak přežalostně málo, že to nestačilo vůbec k ničemu, natož k sjednávání paktu se státem, s kterým zejména Beneš nikdy neusiloval o přátelské narovnání a vůči jehož zástupcům používal vždy jen mentorského podceňujícího tónu.

Ač odpověď býv. Polska na tento akt osobního zájmu nikdy nedošla, Beneš přece pokračoval v přípravách pro uskutečnění svého zhoubného plánu. Z hradu si zavolal telefonicky Moskvu a přál si mluvit se Stalinem. Místo Stalina přišel však k telefonu pouze Žid Litvinov, kterému Beneš oznámil, že chce slyšet vyjádření, zda půjde Moskva na pomoc, prohlásí-li se Česko-Slovensko za sovětskou svazovou republiku v rámci SSSR a začne válku. Sliboval také, že dá rozdati komunistům zbraně, aby byly odstraněny nespolehlivé živly. Za dvě hodiny přišla odpověď, která byla dovršením katastrofy Benešova zabezpečovacího systému. Moskva odpověděla, že nemá zájmu na tomto řešení, přislíbila podporu: ale zdůraznila, že sama do války nepůjde. Výsledek této svévolné akce byl pro nás jen jeden: Ve Warschau odposlouchali a zachytili na gramofonovou desku Benešův rozhovor s Litvinovem a snímek této desky poslali do Paříže. Tím dosáhli, že Paříž se nestavěla proti polským územním požadavkům, uplatňovaným proti Česko-Slovensku, které v podstatě nebyly ničím jiným než obsahem rámcové nabídky, kterou Beneš učinil Mościckému. A nyní následoval závěr této tragedie, která mohla býti spíše Benešovou osobní tragedií než tragedií národa, kdyby byl ovšem tento národ alespoň v poslední chvíli pochopil, že Beneš jest jeho největším nepřítelem. Splnilo se to, co zastřeně mnohokrát jinde, ale již 29. května 1929 otevřeně bylo napsáno těmi, kteří stáli kolem revue „Fronta“: *„Národ a stát, jemuž by bylo lhostejné, je-li v jeho čele člověk mravný či nemravný, poctivý či nepoctivý, půjde dříve či později vstříc své zkáze, i kdyby byl větší a mocnější než národ náš.“* Tento kapsář, jak jej nazval před časem v Haagu sám kancléř anglického pokladu Snowden, chtěl ještě za této situace národ připravit o to málo, co mu zbylo pro budoucnost.

Pro každého bylo jasné, že Beneš nemůže zůstat už ani chvíli ani na presidentském stolci, ani na jiném veřejném místě. Každý byl o tom přesvědčen, ale Beneš doufal v opak. Trvalo celé hodiny, než se ho podařilo přesvědčiti o nutnosti abdikace.

Tím teprve skončil úžasný podvod s Benešovým tvrzením o zabezpečení českého národa a jeho bývalého státu systémem smluv, jejichž byl Beneš tvůrcem. Národ prožil tragedii, která má málo obdob nejen v jeho vlastních dějinách, nýbrž i kdekoli jinde. *Pro ješitnou, chorobnou touhu jediného člověka po moci bylo obětováno všechno. Na celém českém životě ležel těžký stín jeho bezohlednosti, jeho podvodu a jeho ideových závislostí, které byly utužovány kdesi v podzemí zednářských lóží, jejichž byl Beneš význačným členem.*

V soumraku nejistoty těchto dnů šklebí se jako tvrdá výstraha cynická Benešova tvář.

Na zdi pražského hradu objevilo se varovné: „Mene! Tekel! Ufarsin!“^{*} a zůstalo tam i tehdy, když Beneš odjel po své abdikaci na svůj přepychový zámek do Sezimova Ústí. Nabádalo, aby veřejně bylo zváženo všechno to, co Beneš dělal, aby tak jednou provždy byla skácena tato modla.

Nestalo se tak, neboť Benešovi korteši se postarali, aby krátce nato mu byl potají umožněn útek. Tak zůstal nevyrovnán účet, který se týkal nejen jeho činnosti ve funkci ministra zahraničí a později presidenta, ale i celého jeho soukromého života, jeho method a vůbec všech jeho zásahů do české vnitřní politiky.

V závěru této kapitoly nutno zdůrazniti, že vina za to, že Beneš nebyl demaskován a že národu nebyla poskytnuta příležitost poznati jeho pravou tvář, padá na ty, kteří vydali za druhé republiky heslo: „Nerekriminovat!“, ač nechybělo těch, kteří ne z touhy po sensacích, ale jedině v zájmu českého lidu a poznání pravého vinníka volali po soudu nad Benešem.

Jak dokazuje podaný parlamentní návrh ze dne 27. října 1938, nechybělo těch, kteří se o vyšetření přičiňovali. Autoři tohoto návrhu žádali, aby byla zřízena zvláštní vyšetřovací komise stálého výboru podle § 54 ústavní listiny za účelem zjištění příčin, které vedly k státní a národní katastrofě. Odevzdané podání navrhovalo, aby se stálý výbor usnesl na těchto opatřeních:

§ 1. K vyšetření příčin a zjištění vinníků současné národní a státní katastrofy zřizuje se zvláštní vyšetřovací subkomise stálého výboru.

§ 2. Zvláštní vyšetřovací výbor se skládá ze sedmi členů: Jednoho znalce mezinárodního práva a jednoho znalce ústavního práva a pěti politiků, z nichž tři jsou z poslanecké sněmovny a dva ze senátu. K jednání v konkrétních případech mohou býti přizváni odborní experti.

§ 3. Členy vyšetřovacího výboru volí stálý výbor většinou přítomných. Jednání jest důvěrné a ve smyslu jednacího řádu sněmoven o důvěrných jednáních. Zvláštní vyšetřovací výbor podá zprávu stálému výboru nebo parlamentu, a to nejdéle ve lhůtě tříměsíční.

Důvodová zpráva:

Máme-li se pro budoucnost vyvarovati chyb, jež nás uvedly do dnešní katastrofy, musíme nejprve tyto chyby poznati, a to nejen chyby, ale také osoby, jež tyto chyby pokládaly, a ještě dnes pokládají, za přednost naší politiky. Pokud se nezjistí — a to zjistiti lze —, co z velké části zavinilo dnešní katastrofu a kdo ji vlastně zavinil, kdo ji přivodil, kdo odpovídá za tuto nesprávnou politiku, můžeme se nadíti, že se v budoucnosti nevyvarujeme chyb, na které dnes tolik doplácíme. Zjišťování viny a vinníků nelze pokládati za planou rekriminaci, ale za nutný prostředek k nápravě a k určení správné cesty pro naši budoucí zahraniční politiku. Proto navrhuji, aby byla zřízena zvláštní vyšetřovací komise, složená z politiků a odborníků, která by prostudováním dokladů a pramenů, uložených v ministerstvu zahraničí, v archivech ministerstva zahraničí a v archivech předsednictva ministerské rady a výsledkem zúčastněných činitelů zjistila chyby, omyly, opomenutí, zatajování rozhodných skutečností atd. a současně vyšetřila, kdo za tyto

* Sečteno-zváženo-rozděleno; pozn. editora.

omyly a chyby nese odpovědnost. Vzhledem k tomu, co po dnešní katastrofě vyšlo a vychází najevo, jest třeba již nyní zjistiti:

1. Zda a proč dr. Beneš jako zahraniční ministr odmítl zájezd do Říma, ač mu to náš vyslanec důtklivě radil. Proč dr. Beneš o tomto důtklivém a odůvodněném dopisu vyslancově neinformoval ani parlament, ba ani vládu a sám, bez vlády, docela autokraticky, tuto radu odmítl.

2. Zda a proč dr. Beneš jako zahraniční ministr odmítl podati jako předseda rady Společnosti národů návrh na zrušení sankcí proti Itálii, ač mu to náš vyslanec důtklivě radil. Proč dr. Beneš o této důtklivé radě nezpravil ani parlament, ba ani vládu a proč tuto radu zcela autokraticky odmítl.

3. Zda je pravda, že již před dvěma roky při návštěvě zahraničního ministra francouzského Delbosa tento ministr sdělil našemu ministru zahraničí, že Francie nemůže v žádném případě jíti s námi, pokud nebude urovnán její poměr k Itálii. Proč toto sdělení neoznámil ministr zahraničí ani parlamentu, ani vládě a ani tenkrát, když naše vojenské, opevňovací a obranné přípravy byly činěny u víře, již nám zahraniční úřad vnucoval, že totiž Francie v každém případě, budeme-li napadeni, půjde s námi. Že ministr zahraničí neoznámil toto Delbosovo sdělení vládě, dosvědčí ministerský předseda dr. Hodža, který se ve schůzi, v níž se za přítomnosti politických ministrů a předsedů koaličních stran rozhodovalo o tom, máme-li přijmouti londýnská usnesení, dovolával svědectví všech politických ministrů, že ministr zahraničí dr. Krofta o tomto Delbosově sdělení neinformoval ani ministerskou radu, ani politické ministry. Důkaz: Svědectví ministerského předsedy dr. Hodži, všech politických ministrů posledního politického kabinetu, všech předsedů koalovaných stran a předsedů parlamentních klubů těchto stran.

4. Zda a proč dr. Beneš odmítl Hitlerovu nabídku na uzavření paktu o neútočení a proč o této nabídce nevyrozuměl ani parlament, ani vládu. Na dotaz svého času podaný na schůzi koalovaných stran v Czerninském paláci ministr zahraničí naopak nejprve vůbec popřel, že taková nabídka došla. Po delší debatě však připustil, že tato nabídka tu byla, ale nebyla dána jenom Česko-Slovensku, nýbrž kolektivně všem sousedním státům. Proč dr. Beneš o této nabídce, třeba i kolektivní, rozhodl negativně sám, aniž se poradil s parlamentem nebo s vládou.

5. Zda a proč dr. Beneš odmítl v roce 1936 polskou nabídku na uzavření přátelské smlouvy a proč rozhodl o ní negativně sám bez porady s parlamentem a bez porady s vládou.

6. Zda je pravda, že dr. Beneš před dvěma roky při rozmluvě s Delbosem prohlásil, že naší první povinností jest odstraniti Mussoliniho, a zda jest pravda, že o tomto neopatrném vyjádření Delbosovou indiskrecí Mussolini se dověděl.

7. Zda je pravda, že dr. Beneš za největšího napětí mezi Česko-Slovenskem a Německem po poslední Hitlerově řeči telefonoval londýnskému vyslanci Janu Masarykovi a při tom se velmi ostře vyjádřil o Hitlerovi, prohlásiv, že musí být zničen, a že se také ne dost lichotivě vyjádřil o svém berlínském vyslanci, že toto vyjádření bylo zachyceno na gramofonové desce a předvedeno Hitlerovi v Karlsbadu a že od té doby se datuje ostřejší, ba diktátorský postup Hitlerův při určování poslední etapy našich hranic.

8. Zda je pravda, že před münchenskou konferencí ministr zahraničí Bonnet telefonoval dr. Benešovi, že by bylo záhodno, aby abdikoval, protože by to mělo příznivý vliv na průběh münchenské konference.

9. Zda je pravda, že 7. května 1938 francouzsko-britská nota Česko-Slovensku jasně naznačila, že i v případě vítězství ČSR nad Německem Francie a Velká Británie nemohou zaručiti Česko-Slovensku hranice v jejich rozsahu, stanoveném versailleskou smlouvou.

10. Zda je pravda, že sovětský chargé d'affaires Astochov prohlásil, že Sověty nepůjdou na pomoc Česko-Slovensku, protože se obávají dáti mužikům zbraně do rukou a protože Litvinov nepovažuje současnou chvíli za vhodnou, aby se bolševismus utkal s nacismem.

11. Zda je pravda, že dr. Beneš ve snaze, aby získal pro svou volbu hlasy luďáků, slíbil vyjednávači, zesnulému papežskému komořímu dr. Rücklovi, plnou autonomii pro Slovensko.

12. Zda je pravda, že dr. Beneš osobně, autokraticky, v dopise zaslaném prezidentu polské republiky Mościckému, sliboval revisi Česko-Slovenských hranic na Těšínsku.

Kromě těchto uvedených případů jest třeba vyšetřiti ještě podrobně činnost některých našich vyslanců, kteří ať osobními akcemi, či nesprávnými informacemi uváděli v omyl stát a národ a způsobili, že cizina hleděla s nedůvěrou na náš stát.

Potřebné svědky, kteří mohou svými svědeckými výpověďmi osvětliti výše uvedené případy, označí podepsaný navrhovatel zvláštnímu vyšetřovacímu výboru při jeho zvolení.

Tento návrh i se všemi uvedenými otázkami byl podle hesla „Nerekriminovat!“ vyřízen tak, že nebyl vůbec projednán. Zmizel kdesi v propadlišti zednářských intrik Benešových pomahačů.

STAROSTA LIŠÁK A JEHO NEVLASTNÍ SYN RUDA

Abychom plně pochopili povahové založení tohoto člověka, o kterém básník Viktor Dyk prohlásil, že jest člověkem schopným, ale také všeho schopným, musíme si uvědomiti, že jako přítel a odchovanec Masarykův vyrůstal bezprostředně pod vlivem realistické destrukce. Vyrostl mezi těmi, o nichž k 25. výročí realistické strany bylo v samotném jejím orgánu, pověstném „Času“, napsáno: „Zuřivý náš kroužek, který sblížila vřava rukopisná a který dostal loupežnické jméno Maffie, vyhledával kavárny a hostince, kam vlastenci nepáchli. Ve vinárně Masarykově jsme byli nejlépe skryti před vlastenčící policií. Když jsme ulevili nadržnému rozhořčení sami nad sebou, chtěli jsme vykřiknout v časopise, jež profesor Kraus navrhoval pokřtiti „Kramflek“. *Chtěli jsme provésti více méně jen klukovský kousek — vytlouci národu okna a zmizet!*“ To se Benešovi opravdu výborně zdařilo. Svému národu v pravém slova smyslu vytloukl okna a zmizel. Vytloukl je tak dokonale, že dalo při největším úsilí velmi mnoho práce, uchrániti český lid před zlými důsledky sychravého počasí politických poruch tehdejší Evropy. Podařilo se mu to

tak dobře, že nedopadený uličník zůstal neznám a jak ukázaly poslední okolnosti, i nepotrestán, a proto byl ochoten vplížit se kdykoli opět pod naše okna a znovu je vytloukati. Beneš patří mezi ty, o kterých v době žalostného působení realistů bylo napsáno na adresu jeho učitele: „Potřebujeme čilé štiky v našem národě, abychom nehnili, ale nepotřebujeme a nestrpíme žraloka.“²¹ Z takového ovzduší vyrostl tento cynik, o kterém plným právem napsal Viktor Dyk²² ve své publikaci „Ad usum* pana presidenta republiky“: „*Před kolika rakvemi máme ještě stanout s hořkostí, aby ukojena byla chorobná ctižádost člověka, jenž stůj co stůj, přes živé a mrtvé, přes zájem národní a státní jde za svou tužbou, za svým cílem? Máme se všichni zalknout v republice proto, aby jednomu se v ní dobře dýchalo? Je dr. Eduard Beneš víc než Česko-Slovensko? Je nejvš třeba, aby se zakroutil krk těmto metodám!*“

Nebyl to však jen Viktor Dyk, k jehož názoru na působnost tohoto člověka se ještě vrátíme na příslušném místě, ale byli to jiní a jiní, kteří na počínání Benešovo upozorňovali. Mezi jeho ministerskými kolegy nebylo tajností, že tento nedůtklivý a ješitný člověk dovede nenávidět a mstít se vskutku až za hrob. Bylo správně řečeno jedním z nejvýznamnějších našich bývalých politiků: „Co můžete čekat od člověka, který se nikdy neusměje!“

Nejvýstižněji charakterisoval jeho vlastnosti spisovatel Karel Horký v sensačním feuilletonu své „Fronty“ z 23. ledna 1930,²³ který citujeme jako důkaz, že již tenkrát byli lidé, kteří Beneše znali do posledních záchvěvů jeho smýšlení. Tento podčerník byl nazván:

Starosta Lišák.

V zámožné a překrásně položené obci Račanech na Benešovsku starostoval už léta a léta nejstarší rolník obce, Ondřej Lišák. Račany leží na kopci, dole teče potok, krajina je líbezná a slyne úrodou. Když starosta Lišák se svým nevlastním synem Rudou za klidného nedělního odpoledne obcházel někdy polnosti a hovořili o nastávajících žních, šly často žitné klasy starostovi až k hlavě a Rudovi nad hlavu. Ruda byl totiž postavy značně pomenší. Ale to jen, když šli obilím. Takhle jinak se v obci říkalo, že Ruda již začíná přerůstat tátu.

Ruda, jak už jsme řekli svým milým čtenářům, byl nevlastním synem starosty Lišáka, který byl vdovcem. Vlastní své děti měl krásně zaopatřeny. Syn, v mládí trochu famfárum, v pozdějších letech šel do sebe. Poznav svět a všechna jeho řemesla, proslul nakonec jako oblíbený komik kdesi v cizině. Také dcerám Štěstěna přála. Ruda, jemuž patřil na gruntě dědičný podíl, žil u otce. „Mně, táto,“ říkával často otcí dobrácky, „mně je a vždycky bude nejlíp u vás na statku.“ A tak šťastně a svorně hospodařili spolu. A nejen

²¹ Na adresu Masarykovu napsal v letech devadesátých minulého století orgán wienských Čechů.

²² Básník Viktor Dyk první veřejně poukázal na Benešovy zločinecké zásahy do českého veřejného života. Stalo se tak v publikaci „Ad usum pana presidenta republiky“, která vyšla v roce 1929.

* Ad usum – pro potřebu někoho; něco záměrně upravené; pozn. editora.

²³ Číslo „Fronty“, v němž byl uveřejněn feuilleton „Starosta Lišák“, vyšlo ve třech nedělích v sedmi vydáních. Tak projevil lid svůj odpor proti Benešovi.

hospodařili, ale i úřadovali, neboť po památném převratu, kdy obec se zmožila, stal se Ruda obecním tajemníkem. Moc práce jeho zvolení nedalo, protože stejně v celé obci se vědělo, že už kolik let předtím to vedli spolu. A vedli to čile. Vzkvétaly Račany a vzkvétal i grunt. I za války jim to hezky klapalo, ale po převratu staly se Račany nejprachatější obcí na Benešovsku. Všude, kde půda byla příliš suchá a žíznivá, se zavodňovalo. Všecky cesty, ba i cestičky byly upravovány a osazovány stromovím. Krásná stinná alej vedla až do Boučkovic, což je dědinka sousední s chvalně známou starou kovárnou pod jabloní. Již v roce 1918 měly Račany tak velké přebytky, že mohly poslat skvělou peněžní pomoc pohořelým do Klofáčovy Vrutice, která, jak známo, skoro úplně lehla popelem, ale dnes už opět vzkvétá a dokonce je řízena tak příkladně, že skoro už tam nebude jednoho soci-alisty v obecním zastupitelstvu.

Každým dnem, každou hodinou blahobyt Račan vzrůstal. Obecní schůze, které se jindy konávaly při bídném moku v hospodě, byly nyní konány ve vlastním nově postave-ném obecním domě, kde starosta Lišák, zasedaje při sklenici vody v čele zasedací síně, vždy měl co rozšafného říci obecním výborům. To už byla tak trochu jeho slabost, že strašně rád mluvil, což nemálo žralo místní oposici. Celkem však zcela zbytečně, neboť starosta Lišák, i když přicházel s reformami a výtkami nejdůležitějšího rázu (na prahu roku 1926 na příklad odsoudil kombuču), vždycky na vše šel mírně a všecky jeho objevy a projevy měly vlastně příchut' zábavnou, skoro okouzující. Všude na světě jsou však nespokojenci, kteří dovedou najít chlup i v kombuče. Bylo jich mnoho i v Račanech, ji-nak však, co se týče taktiky a jednoty v hlavě i v oudech, račanská oposice byla chabá. Pravých, tak říkajíc skalních oposičníků bylo tam asi deset a táhli asi za osm provazů... Byli to z dolního konce vsi Plaváček a Krýs, z horního konce Dvorský, Fík, Černý, Stude-ný, tajnůstkářský Ladecký a epický Složil, který rád nabíral všecko hodně ze široka. Kromě legionáře Vajdy a bývalých dvou radních Železného a Pernera, kteří spolu s vrch-ním velitelem Tahánkem měli svoje oposiční houfnice dole při lávkách, bylo zde snad i několik jiných, ale tak neurčitě vybarvených, že jejich jmény nehodláme ani unavovati spanilou čtenářku. Duch odboje řádl i mezi některými půllániky a lániky, ale ti nikdy, jak už to mezi pány chodí, nevytahovali sami kaštany. Ostatně dobrý Pánbůh, řízením lid-ských osudů až tuze znavený, jehož jedinou skutečnou zábavou je nevyzpytatelnost, už to vždycky tak zvláště zařídil, že račanská oposice pořád stonala. *Jak někdo vystrčil hla-vu, buď hned přes ni dostal, nebo hned ho sama začala bolet.* Jehla marodil, Koza marodil a už i vezdy růžový Franěk začínal naříkat, že mu nechutná a že ho píchá. Jakž takž ještě se držel klid'as Planý, kterému jako panu Burianovi z „Bratrstva“ trvalo jedno slovo pět minut, ale který měl v sobě fištronů za pět Rudů. Ten chodil na bály, aby se v obci vidělo, že ještě neklempíruje. Nejlepší kořínek z celých Račan měl sám jejich starosta Lišák. Ten se na jedné zabijačce vyslovil, že bude starostovat do devadesáti let a nebylo člověka, který by mu toho nepřál. Sám baráčník Studený, ačkoli se jednou musel se starostou zle soudit, když Lišákovi koně mu skoro na smrt přejeli tátu, vždycky říkal: „On Lišák je div-nej, on se toho svýho štěstí moc napil, ale to se zas musí říct a to se nedá oddyšputýrovat, on povznesl obec, ale Ruda, ten obec zahrabe!“

A tu, roztomilý čtenáři, přicházíme k vlastnímu ději svého vypravování. Nešlo ra-čanským Catonkům o Lišákovi šediny, jim šlo o Rudu. Ten za těch jedenáct let, co tajem-ničil, se stal postrachem obce. *Kam jeho noha vkročila, tam tráva nerostla. Všechno roze-štlal, ve všem měl prsty, ve všem myslel jen na sebe. Zle bylo s každým, kdo mu jen skočil do*

řeči. Vajdovi vzali ponocenství, když jednou prozradil sousedům, že viděl v noci Rudu, jak na obecním ouřadě vytrhává něco z pamětní knihy. Železnému pošly přes noc všechny krávy den po tom, co v obecní radě vytkl Rudovi, že koupil zbytečně ohromný obecní buben. Koza, jenž měl v pachtu obecní louku, měl od tajemníka zrovna peklo, když o průvodu Božího těla šli náhodou vedle sebe a lidé si všimli, že Koza je o celou hlavu vyšší. *Těžko se žilo v Račanech, pořád jak pod dusným mrakem.* Obecní býk byl jen pro ty, kteří kupovali cikorku v Benešově, kde švakrová Rudová strýce s babiččiny strany měla obchod. *Všude, kam se vejde nos, měl Ruda svoje špicly.* V obecní radě se výboři báli usmát, když Ruda se při čtení nějakého lejstra trochu zakoktal. Jednou Srdínko a Polanský pod stolem do sebe trochu šťouchli, Slánský to píchl a do roka vypadli z konšelství. Inu, byly to poměry. *Nikdo neměl jistoty, jaká hanba v obci ho čeká dnes nebo zítra. Lidé se báli o chleba.* Už i policajt Koláček, jehož mnozí z oposice si pro jeho vtipnou hlavu upřímně vážili, klepal Rudovi portiéry, aby nepřišel o pár bramborů. Kdekdo z někdejších nejlepších obecních pracovníků ztrácel chuť k práci. Nejschopnější lidé byli zalezlí jako jezevci. Račany byly plné předčasných, rozmrzelých výměnkářů. Měly 538 obyvatel a z těch Ruda nemohl 496 vystát.

Tak to chodilo už přes deset let. Někdy se někdo vzchopil, klepl tajemníka veřejně přes prsty, ale on se dovedl ze všeho vylhat. To uměl jako když tiskne. Byl s to zapřít lidem nos mezi očima. Dnes s někým na čestné slovo umluvil, že do obecní knihovny se přikoupí deset Jirásků a zítra, když se přikoupilo dvacet Vonešů, řekl mu do očí, že spolu mluvili o krávách. Nebylo vůbec již možno s Rudou hovořit beze svědků. Sám farář Krámek, když před volbami se s ním smlouval o kus meze u Jehlova pole, měl pro jistotu pod kanapem kostelníka. Ruda, jak jsme již řekli, sahal Lišákovi jen po bradu, ale rostl. Pozvolna lidé na obci závislí smekali před ním hlouběji nežli před samým starostou. Ten tím nejvíce trpěl. Ruda, v ouřadu i na poli jeho pravá ruka, byl vlastně jeho neštěstí, bral mu důvěru občanů, kazil mu radost z ourody, kalil dny jeho stáří. Lidé říkali: „Co je platno, jsou na holport.“ A čím více se Ruda vytahoval do výšky, tím toužebněji se ozývaly hlasy: „Kěž by nám dobrotivý Pánbůh našeho starého Lišáka i s tím jeho šemíkem ještě dlouhá léta zachoval!“ *Báli se totiž smrtelně, aby Ruda, až Lišák jednou zavře oči, se nestal starostou. Měli rádi své Račany a věděli, že tohle by byla rána pro obec zrovna morová.*

A tu zrovna tenkrát, když se blížilo k svátku svatého Ondřeje, což byl den starostových jmenin, kdy u Lišáků se jedlo větší lžící a před obecním úřadem hrála kapela, začínalo se zdát, že račanští neměli strachy nadarmo. Ruda skutečně stonal na starostenství, strašlivě stonal, už moc dlouho stonal, a zrovna v tu dobu to v něm uzrálo a dozrálo. Měl totiž nedlouho před tím moc těžký sen. Zdálo se mu už k ránu, že u jeho lože stál harfeník Vojta, ten z nedalekých Kožlan, co mu jednou Zita za písničku hodila šesták, stál v dlouhé bílé košili u Rudovy postele a pravil rozechvěným hlasem: „Rudo, dělej! Nestaneš-li se starostou letos o svátku svatého Ondřeje, nebude to už nikdy!“ Ruda celý zpopcen se probudil. Nevěřil na sny, ale tenhle sen, to nebylo jen tak. To byla skutečnost zrovna na chlup. To Ruda věděl už dávno, že má-li se dostat ke starostenství, musí to býti ještě za Lišákova života a z jeho popudu. A to viděl před sebou tak jasně jako housku na krámě. *Jak Lišák zavře oči, je s mým starostenstvím konec.* Proti sobě mám celou ves a okolo mne je to samá faleš! Kterak na to? Situace Rudova zrovna před svatým Ondřejem nestála za fajfku tabáku. Starý Lišák již měl hlavu jako sníh, ale kolečka v ní pořád ještě báječně klapala. Sokoloval, rajtoval, oči měl ještě všude a ani ve snu mu nenapadlo, aby

je předčasně zavíral k vůli Rudovi. Na to ostatně Ruda, řekněme spravedlivě, ani nečekal, ale čekal na to, aby Lišákovi už se jednou omrzela jeho ouřad.

Ale kdepak Lišák a jít! Zrovna teď o tom velikém svátku, když bude největší zabi-jačka, jaká kdy byla na starostovic gruntě! Ruda chodil již delší dobu jako zařezaný. Což, aby takhle jednou zdaleka zdaloulinka se zmínil? Ježíšmarjá, to ne. To by táta prokoukl ve dvou vteřinách. Ostatně začínal již větřit. Jedenkrát, jak tak seděli spolu v ouřadě, zadíval se na Rudu, pokýval hlavou a třebaže nikdy si nepotrpěl na sentimentalitu, nabral to tenkrát tuze do měkka a povídá:

„Rudlíku, co seš teď pořád takovej smutnej? Podívej, nic nám nechybí, žijeme v svornosti, rozumíme si, ode všeho máme společně. Podívej, vlastní můj syn ti může závidět. Můj klíček, tvůj klíček, moje šuple, tvoje šuple. To si, pamatuj Rudo: Co šuple pojí, lidé nerozdvojí. Víš, že jsou na tebe jako sršně (tvoji vinou, ty to dobře víš, Rudo), ale já nikdy nedal na tebe dopustit. Má sláva, tvá sláva. Podívej, jak krásně je to o nás obou sesumírováno v obecní pamětní knize. Proč, jsi takovej smutnej?“

Ale Ruda vyhýbavě na to: „To se vám, táto, jenom zdá.“

A ten den se rozhodl, že to na Lišáka naračí nějak s druhé ruky, jak to vůbec měl ve zvyku.

Zkrátka, je jednou krásný zimní podvečer, slabě mrzne a po návsi kráčí pan učitel Pípala. Potká starosta, hezky pozdraví, dá se uctivě do řeči: „Slyšel jsem, pane starosto,“ povídá, „že letos o svatém Ondřeji se nám chcete vzdát. To snad, pro Pána, nemyslíte doopravdy? To by byla pro obec rána!“

A tu teprve to prasklo. Tu teprve Lišák, který znal Rudu líp než své vysoké boty, na minutku se zamyslel a potom povídá klidně: „I nevzdám, pane učiteli. Ono je to teď těžké, ledaže by — nu, o tom snad až v obecní radě. A tento — — S Rudou jste dnes náhodou nemluvil?“

„Jako tento s panem tajemníkem? Nemluvil, pane starosto. Vlastně mluvil, ale jenom pár slov, jenom tak na půl úst, on neměl kdy, on letěl někam na dráhu.“

„O mně nebyla řeč?“

„Kdepak, mluvilo se jen o mně, jak víte pane starosto, mám být přeložen z Račan, nerad bych, nerad!“

Starosta mu poklepal na rameno, jako že nějak se to spraví a s tím se rozešli.

Starý šel domů. Dlouho se skříženými rukama za zády chodil světnicí a byl celý nesvůj, nikdo by ho byl nepoznal. Po prvé starý Lišák, který tak rád mluvil k jiným, mluvil k sobě: „Vida ho, Rudíka, vida ho! Takovou lišku nemaj ani ve státě Idaho! Ale na mne, na starého Lišáka, si nepřijde!“

Kolik dní uplynulo a v obci již šla jedna řeč, že starosta se vzdá a navrhne za následníka Rudu. V Račanech z toho bylo hotové pozdvižení a starosta jako by nic. A na obecním úřadě nepadlo o tom ani slovo. Lišák mlčel, Ruda také mlčel, ale nejedl, nespal a oči měl navrch hlavy. Na den před svatým Ondřejem dal Lišák svolat obecní schůzi. „Chtěl jsi to, Rudo,“ hučel si k sobě cestou do rady, „máš to tedy mít!“

A jen vejboři usedli a jen Ruda před sebou rozložil svá tajemnická lejstra, Lišák si nasadil brejle, aby všem vejborům viděl dobře do očí, těžce povzdechl a promluvil:

„Páni vejboři! Slyšel jsem, že se v Račanech povídá, že už jako jsem starej, že bych měl jít. Sousedí, já proti tomu nejsem. Já půjdu rád, já se ve světě neztratím, ale tady jde o obecní blaho. Já myslím, že jsem to vedl dobře, ale ono jde vo to, kdo by to vedl s tako-

vým fortelem jako já. Já, tož, já nevím. Větším dílem si myslím, že by to měl bejt někdo, kdo už je do toho zapracovanej, jako příkladně tudle Ruda. Tak vás, prosím, páni sousedi, abyste se upřímně vyjádřili. Demokracie je diskuse, jak říkal náš pan president. Tak vás prosím, abyste diškutýrovali. Já se teda rád vzdám. Kdo je pro Rudu?“

Vejboři byli jako když do nich uhodí. Mlčení trvalo asi pět minut, ale potom se ozval Slánský: „Starosto, vy se nevzdáte, my vás máme všichni moc rádi, my to nechcem!“ A za Slánským Šapek: „Ne, vy jste ještě jako mník a vy jste figurnej, vy si musíte nechat ouřad! Já si to nedovedu ani představit, že bych chodil na táčky jen na vejminek!“

To byli dva. Všichni ostatní rozpačitě mlčeli. Ani na hrušku, ani s hrušky.

Starosta čekal pro sebe víc... Bylo mu to dost líto... Ale mlčení je někdy lepší než randál. Vzal za vděk tím, co bylo a znovu takto promluvil k vejborům:

„Já, tož já nevím a já vám teda děkuji, sousedi, děkuji vám. No, já bych to teda vzal, ale jen kdyby bylo nejhůř, máme však tady, jak jsem vám už řekl, tudle Rudu. On je mladší a je na to jako udělanej. Já jsem pro to, abyste si zvolili Rudu. Sousedi, vyjádřete se!“

A tu teprve se strhl ten pravý randál. Kromě Slánského a Šapka, kteří hleděli do okna a dloubali se v zubech, spustila celá obec takový brajgl, že to vypadalo hůř než ve francouzském konventu 9. thermidoru. V bouři odporu, která se zvedla proti Rudovi, všechna okna se třásla a se stropu padala omítka na burácející hlavy konšelů. Starý Lišák, kterého to ukrutně bavilo, se tvářil zarmouceně a volal: „Ale sousedi, páni sousedi...“ To však bylo, jako když olej leje do ohně. Vejboři zrovna řádili. Kdekdo v tu památanou a rozhodující chvíli dostal na Rudu kuráž, i takoví Mstivínové, kteří se až dosud před ním krčili. Ten randál nebral konce, trval dobrou půl hodiny a v té půl hodině poznal Ruda po prvé nad slunce jasněji, že v Račanech nikdy nebude starostou.

A to starý Lišák chtěl. Potměšile se nahnul k Rudovi, jenž se svěšenou hlavou hleděl do svých lejster a šeptal mu: „Rudo, máš to zlý. Podívej, i ten farář Krámek, kterého jsem měl pro tebe jako jistýho, se někam vytratil. Nedělá rámus, ale není ho tuto. Máš to zlý, Rudo. Já na tvým místě, aby to nevypadalo jako u tej Sadový, bych něco aspoň promluvil.“

A tu teprve Ruda se vzchopil, povstal a řekl lítostně: „Páni vejboři, co se tak rozčilujete. Vždyť mne nikdy nic takového ani nenapadlo. To tudle tatínek sám od sebe, vidíte táto?“

„No, právě,“ řekl starý Lišák. „To, vejboři, byl jen můj nápad, *ale když teda všichni, jak vidím, jste proti Rudovi, tak já si to tedy nechám.*“

A když šli z rady, musil starosta Rudu skoro podpírat. Nu, dělal to rád. Byl už mnoho let tomu zvyklý. A skoro něžně mu domlouval: „Vidíš, Rudlíku, vidíš, všhecka sláva je polní tráva. Ted' jsi viděl, jak tě máj rádi. Už se nyní řid' podle toho.“

„No, táto,“ vypravil ze sebe Ruda trochu škodolibě, „pro vás taky, když se to veme kolem dokola, se hnuly jenom dvě ruce.“

„Ale pro tebe, Rudlíku, ani jedna,“ zasmál se starosta, „ani jedna!“

A zapřáhnuv svého šemíka čile jako mladík, jel naproti na nádraží dětem, které z celého světa se již sjížděly k svátku sv. Ondřeje. Hned, jak vystupovaly z vlaku, viděl na všech jakési znepokojení. Zdaleka již na něho volaly, už trochu zadržovaly: „Je to pravda, tatínku, že...“

„Ale kdepak, děti, kdepak!“ smál se starý Lišák, „jak jste si to jen čtvrt minuty mohly myslit!“

*

Netřeba podotýkati, že Rudou byl myšlen Beneš a starostou Masaryk, neboť česká veřejnost již tenkrát velmi dobře pochopila satirické narážky sarkastického pera Karla Horkého, což se projevilo zejména v mimořádném úspěchu tohoto čísla jeho revue, jež vyšlo v sedmi vydáních. Tenkrát stála v popředí zájmu veřejnosti otázka nástupnictví v presidentském úřadě a nebylo věcí neznámou, jak chorobně Beneš stůně po tomto nejvyšším úřadě našeho bývalého státu. Mohlo se proto očekávati, že udělá všecko a že použije svých známých bezohledných metod, aby se dostal k tomuto cíli. Bylo známo, že jest člověkem, který nerespektuje žádné zásady demokracie, o kterých neustále mluvil, a že se proto nebude rozpakovat prosaditi tento svůj plán proti sebevětšímu odporu veřejnosti. Byla zde přece již zkušenost z roku 1920, kdy Beneš, maje vzhledem k politické konstelaci tehdejší koalice nárok nejvýše na ministerské křeslo, přece bezohledně za patronance Masarykovy urval funkci ministerského předsedy, ve které však brzy úplně ztroskotal. Byla zde další zkušenost z roku 1926, kdy jeho strana vystoupila z vlády a Beneš, který dle tehdejších zásad tvoření vlády neměl nárok vůbec na nic, přece se vnutil vládní většině za ministra jako „nepostradatelný a nenahraditelný“ odborník ve věcech zahraničních.

Byly zde tedy oprávněné obavy, že i tentokráte se Beneš vnutí národu na úřad presidentský, a to opět jedině pomocí mocné protekce Masarykovy.

Zde začíná nová kapitola, pojednávající o intrikách, které vedly k Masarykově abdikaci a pak k Benešovu zvolení. Jejich zakončením byly tragické dny krachu Benešovy politiky s jeho vynucenou abdikací, pokračující operetním „presidentstvím“ v Londýně, které se stalo zárodkem nové národní tragédie.

MASARYK DOPORUČUJE BENEŠE ZA NÁSLEDNÍKA

Znamé Masarykovo doporučení Beneše jako kandidáta na presidentství jest v otázce dalších možností Benešova uplatňování velmi významným činitelem. Od té chvíle levice, která se odvolávala právě na Masarykův výrok a na jeho autoritu, nepokrytě vytvářela náladu pro jeho zvolení. Tímto doporučením při své abdikaci prokázal Masaryk Benešovi vůbec největší službu, aniž si snad uvědomoval, že se současně těžce provinil na svém národě. *Bez tohoto doporučení, které odporovalo ústavě, by se byl Beneš nikdy nestal presidentem.* Lidé, jejichž myšlení nebylo zatíženo Masarykovým vlivem a kteří proto mohli posuzovati celou tuto tak významnou záležitost mnohem nestranněji než socialisté všech možných odstínů, kterým slovo Masarykovo bylo tabu, sledovali vývoj této otázky s oprávněnými obavami. Dobře to vystihl dr. Karel Kramář, který, když se dověděl, že volba Benešova jest zajištěna, pravil: „*Bojím se, velmi se bojím, jak to vše půjde dál!*“

Abychom pochopili, jak se mohl Masaryk dopustiti tohoto doporučujícího výroku, musíme si předem osvětliti vzájemný vztah mezi ním a Benešem. Svědectví o něm nám dává sám Beneš ve svém dopise, který psal jako ministr zahraničních věcí tehdejšímu prezidentovi ve věci svého sporu s Kramářem, o kterém bude psáno na vhodném místě této publikace. Napsal v něm: „Můj poměr k Vám jest přátelský. Vy sám, ačkoliv starší, jste mi nabídl přátelství. Víte, jak si toho vážím, a nemohl bych ani na okamžik strpěti, aby tento poměr čímkoliv a kýmkoliv byl zkalen.“ Tradice toho přátelství se ovšem datuje od dob společné činnosti za hranicemi. Že nešlo o přátelství povrchního rázu, dokazuje okolnost, že Beneš politicky žil vždy z kapitálu mocné protekce Masarykovy a že se vždy těšil jeho podpoře, i když šlo o zájmy pouze osobní. O intimitě těchto přátelských vztahů mluví na příklad velmi názorně společná účast obou na skandálním silvestrovském večírku, který byl uspořádán svého času dvorním básníkem Karlem Čapkem a při němž se prováděly věci třeba tak „nevinné“, jako jest karikování a zesměšňování vedoucích českých politiků. Nezmiňovali bychom se o tomto pobavení na účet politiků, kteří byli vedoucími činiteli tehdejší koalice, neboť tyto žerty hravé a dravé patřily venkoncem k obvyklým zábavám republikánského dvora, kdyby tato společná účast na tak intimní zábavě, která byla pořádána samozřejmě s vyloučením veřejnosti, nedokazovala, že Masarykovi, který se takto přátelsky stýkal s Benešem, nebylo zajisté snadné odřící nějakou úsluhu tomuto člověku.

Z tohoto prostředí tak úzce intimních přátelských vztahů vyprýštilo to, co později bylo řečeno v závěru Masarykovy abdikace: „*Rád bych vám ještě řekl, že doporučuji za svého nástupce dr. Beneše.*“

Tomu všemu předcházela však velká Benešova intrika, které si snad ani Masaryk nebyl vědom. Vždyť to byl tah nejen proti Masarykovi samotnému, který si i přes svůj vysoký věk měl být vědom toho, že takovým doporučením, ať již vyznívajícím ve prospěch toho či onoho, se dopouští nejen ovlivňování národa, ale i protiústavního působení na poslance co volitele budoucího presidenta. Byl to však také ryze politický umlčovací manévr proti pravici, které byl předem brán vítr z plachet námitek proti tomuto kandidátovi. Vzpomeňme, jak to tenkrát chodilo. Bigotní patolízalové vytrubovali, že jsme „Masarykovy dětičky“, a kdo se odvážil kritisovati třeba jen jeho humanisticko-filosofické názory, které hlásal mnohem dříve, než se stal prezidentem, byl ihned označen za zrádce, nepřítele národa, rozvratníka a puncován jako fašista. Osobnost Masarykova a jeho politické názory byly dle fikce marxistů, benešovců a posléze i komunistů, jakož i dle přesvědčení agentů Hradu, rozlezlých ve všech politických stranách, povzneseny nad jakoukoli diskusi, ač šlo o názory autora hesla: „Demokracie je diskuse.“ Ta však platila jen pro něco a pro někoho. Tak tomu bylo také s otázkou nástupnictví. „Chrochtající svině pod hradem“, to jest, dle výroku českého básníka, lidé pravice do toho nesměli mluvit a mluvili-li, pak jejich hlas byl označován, aniž by byl slyšen, za kacírství.

Celé Benešovo tažení s cílem zmocniti se ještě za Masarykova života a za jeho pomoci presidentského úřadu bylo však zahájeno ještě mnohem dříve, než popud k nahození této otázky byl dán do pera šéfredaktorovi „Českého slova“ Skýpalovi, jenž si šel pro novoroční interview s prezidentem Masarykem.

Již tehdy, když dr. Bouček, známý výbojník levice a velký realista před Bohem i Masarykem, prosadil snížení věkové hranice volitelnosti presidenta na 35 let,²⁴ se vědělo, že tento tah směřuje k umožnění Benešovy kandidatury na presidentský úřad. Změna byla provedena, aniž se zpravodaj, kterým byl právě Bouček, zmínil o jejích důvodech. Již tehdy se Beneš a jemu příslušující levičáci zajišťovali pro všechny případy. Vysoký věk presidentův byl přece vážnou příčinou k tomu, aby tito, vždy o blaho státu pečující lidé počítali předem i s tím nejhorším.

To byla předehra pro zákulisní intriku, která následovala.

Šéfredaktor Skýpala nadhodil v novoročním interviewu roku 1930 presidentu Masarykovi otázku, je-li pravda, že se o svých příštích narozeninách vzdá presidentství.

Je velmi málo pravděpodobné, že na tuto jistě indiskretní otázku přišel Skýpala sám. Víme-li, jaký byl Benešův vztah k straně, jejíhož hlavního orgánu byl Skýpala²⁵ šéfredaktorem, a známe-li, jaké měl Beneš prostředky k terorování a bezmeznému ovládnutí této strany, nemůžeme se zbavit dojmu, že to byl právě on sám, který dal Skýpalovi tuto otázku do pera, aby tak Masaryk byl oklikou upozorněn, že by byl čas pomýšlet na odchod a postarat se o nástupce.

Masaryk tehdy na tento dotaz odpověděl: „Já jsem nic takového neurčil a neučinil bych toho bez porady a souhlasu s předními činiteli státní správy a politiky“ a zdůraznil: *„Kdyby mně byl presentován státník, jehož politická schopnost a charakter by zaručovaly, že republika bude vedena politikou, osvědčenou nejen v jedenácti letech po převratu, nýbrž i ve čtyřech letech válečných, pak bych odstoupil své místo svému následníku bez rozpaků a ihned.“*

Těm, kterým nebylo jasno, že Masaryk tímto státníkem myslel Beneše, a těch bylo poskrovnu, neboť toto X rovnající se státníku, jehož politická schopnost a charakter by zaručovaly, že republika bude vedena politikou, osvědčenou nejen v jedenácti letech po převratu, nýbrž i ve čtyřech letech válečných, nemohlo být v této Masarykově rovnici doplněno přece nikým jiným než Benešem. To řekl velmi jasně autorisovaný vykladač slov Masarykových pan Peroutka, který potvrdil v Lidových novinách, že Masaryk tím opravdu myslel Beneše. Také „Právo lidu“ přichází se svojí troškou do mlýna. Vyčinilo ostatním, že podle „Bohemie“ vykládají slova Masarykova jen na jediného Beneše, jako by neexistoval žádný jiný státník. „Právo lidu“ tím chce říci, že marxisté by měli na skladě také nějaké to X, které by se hodilo k doplnění Masarykovy rovnice, ale to nemůže nikoho mýlit, neboť každý ví, že tuto Benešovu baštu statečně hájí pan zemský školní inspektor Vojta Beneš, bratr ministra zahraničí.²⁶ Dodatečně se pak zjistilo, že článek v „Právu lidu“ byl inspirován Janem Masarykem, který po interviewu svého otce přijel do Prahy. Jinak tisk nejeví o nadhozenou otázku zájmu až na „Bohemii“, která přináší parodii, narážející na okolnost, jak bude chtít při presidentských volbách Beneš vytvořit pro sebe většinu předepsanou ústavou. Popisuje se v ní, jak Napoleon I. přichází k dr. Benešovi na Hradčany, aby ukojil svou zvědavost po tom, jak se dělá státní převrat nyní, když humanita nedovoluje posílati odpůrce pod gilotinu ani rozehnat parlament kanóny. Dr. Beneš v odpovědi uhýbá, že nezná žádný brumaire, měsíc rozehnutí francouzského

²⁴ Stalo se v roce 1920.

²⁵ Byl šéfredaktorem „Českého slova“, hlavního orgánu Klofáčovy strany, jejímž byl Beneš místopředsedou.

²⁶ Vojta Beneš byl senátorem býv. strany českých sociálních demokratů.

parlamentu Napoleonem. Tvrdí, že jen čeká na svou dobu a věří ve svou hvězdu. Vtom se ozve hlas Talleyrandův: „Pomocí archivů, v nichž jsou hezky zaregistrované velké i malé slabosti a hříchy i hříšky odpůrců...“ „Teď si Napoleon teprve vzpomene na svého policejního presidenta Fouché, který dělal také politiku pomocí svých archivů a pomocí svých policejních metod „vědět něco na každého“ a tak byl „nepostradatelným“ i za republiky, i za Napoleonova císařství i za království Bourbonů. Ale Fouché se nikdy nestal a ani nechtěl stát hlavou státu...

Tedy nechybělo ani kritických a odpůrcích hlasů. Vypuštěný pokusný balónek splaskl dříve, než mohl spolehlivě zaregistrovat náladu v politickém ovzduší.

Následnická otázka zdánlivě usnula na dlouhou dobu, ale v zákulisí se intenzivně pracovalo. Proslýchalo se, že Masaryk si nechce ponechat presidentství až do smrti, poněvadž chce na volbu nástupce vykonat svůj vliv osobně a nechce osud volby svěřiti nějakým problematickým účinkům politického testamentu. Současně okolí Benešovo, které poznalo, že jeho zvolení by nebylo za současné konstelace sil v parlamentě jisté, rozhodlo se pro resignaci Masarykovu v takový čas, který by byl pro uskutečnění Benešových úmyslů nejpříznivější. Mluvílo se o tom, že bude nutno vyčkati ještě jedněch parlamentních voleb, které by byly konány ve znamení nástupnické otázky. Bylo rozhodnuto, aby termín příštích voleb byl určen jedině s ohledem na tento plán, to je, aby parlament byl případně rozpuštěn a nové volby vypsány za situace, která by poskytovala největší pravděpodobnost očekávaných volebních výsledků ve prospěch stran, o nichž nebylo pochybností, že by volily Beneše presidentem.

Zatím se vyčkávalo. Přišly parlamentní volby v roce 1935. Jednotná fronta, složená z Benešovy strany, sociálních demokratů a komunistů, získala o několik mandátů více, Henleinova strana se stala nejsilnější stranou parlamentu a Národnímu sjednocení se stěží podařilo udržeti posice skupin, z kterých vzniklo a které soustřeďovaly zásadní odpůrce Benešovy. To byla situace, která se zdála Benešovi příznivou. Byl si jist, že komunisté, kteří v těchto volbách značně získali, mu odevzdají svoje hlasy; tak se také na příkaz Moskvy stalo. Oddanost zbývajících dvou socialistických stran byla nade vše pochybnost. Také lidovci se zaprodaným Šrámekem v čele byli jisti. Vedoucí postavení Henleinovy strany se zdálo výhodou pro agitaci mezi českými poslanci pro Benešovo zvolení, neboť se mělo poukazovati na „německé nebezpečí“, na které musí být odpověděno zvolením Beneše jako muže, za kterým stála spřátelená cizina. Velkým otazníkem bylo sice stanovisko agrárníků a k nim přifařených živnostníků a samozřejmě také luďáků, ale s tím si Beneš již příliš hlavu nelámal, neboť věřil, že se mu podaří nějak jejich odpor zlomiti a nakonec je také získati buď hrozbami nebo sliby, za vydatné pomoci Masarykova vlivu.

Očekávané složení parlamentu, pro Benešovo zvolení příznivé, zde konečně bylo.

Také stále více se projevující známky senility 85letého Masaryka aktualizovaly nutnost změny v presidentském úřadě.

A tak po květnových volbách pracuje Beneš plnou parou.

Masaryk, podléhající stálému Benešovu vlivu, proti vůli svých dětí, zejména Alice a Jana,²⁷ sdělil konečně 21. listopadu tehdejšímu ministerskému předsedovi Hodžovi, že

²⁷ Alice Masaryková byla předsedkyní bývalého Česko-slovenského Červeného kříže. Tuto „čestnou“ funkci si dávala honorovati 6000 korunami měsíčně. O jejího bratra Jana Masaryka bylo

má neodvratný úmysl vzdáti se presidentství. 14. prosince byl povolán ministerský předseda s předsedy obou sněmoven do Lán k Masarykovi, kde jim kancléř presidenta republiky přečetl Masarykovu abdikaci, která ke konci obsahovala větu: „*Rád bych vám ještě řekl, že doporučuji za svého nástupce dr. Beneše. Pracoval jsem s ním za hranicemi i doma a znám ho.*“

Volba nového presidenta byla vypsána na 18. prosince. Věci se vyvíjely známým způsobem. Jediným ohlášeným protikandidátem Benešovým byl prof. Němec, předseda Česko-Slovenské Národní rady a svobodný zednář 33. stupně, člen téže zednářské lóže, ve které dosáhl také Beneš stejného stupně zasvěcení.²⁸ Národ ani netuší, že tyto čtyři dny rozhodují o jeho budoucí tragedii. V zákulisí pracuje zednářstvo a Beneš vyjednává se zástupci politických stran. S českými socialisty, on, místopředseda jejich strany, jednati samozřejmě nemusí, marxisté táhnou za jeden provaz jednotné fronty a o komunistech jest známo, že dostali příkaz, aby své hlasy odevzdali Benešovi. Moskva se odvděčuje za prosazení uznání bolševiků. Lidovci byli získáni — tvrdilo se, že za příslib sanace jejich zkrachovaných družstev. Tato sanace byla později také fakticky provedena, takže jeden hlas lidovců pro Beneše přišel státní pokladnu na jeden milion korun. Nejistí byli l'udáci, ale tu se objevil za scénou papežský komoří Jan Rückl, kterého Beneš pověřil, aby se stal vyjednavatelem pro stranu slovenských autonomistů, které přislíbil bezvýhradné splnění autonomních požadavků. Stanovisko živnostníků, politických souběžců agrárníků, kteří je již dlouhou dobu vydržovali finančně, bylo jasné, ale spíše se zdálo, že budou nakloněni kandidatuře Němcově, jenž byl přece oficiálním kandidátem agrárníků. Zde byl tedy jediný zdánlivý otazník, neboť o Henleinově straně bylo všeobecně známo, že Beneše nikdy voliti nebude, a nic jiného nebylo možno očekávati také od strany, jejímž předsedou byl Kramář, muž, který svého času přerušil s Benešem všechny osobní styky, a místopředseda J. Stříbrný, který měl být jednou z obětí Benešových intrik, a prof. F. Mareš, zapřísáhlý odpůrce realistů.

Proti prof. Němcovi bylo zatím zahájeno tažení, v jehož čele stály Sokol a Benešova Obec legionářská, jež adresovaly svým členům-poslancům výzvy, aby volili Beneše. V Národní radě došlo ke krizi. Ve schůzi předsednictva ohlásili čeští socialisté a čeští sociální demokraté, že předseda prof. Němec porušil nestrannost, když se dal kandidovati jako kandidát pravice proti Masarykovu kandidátu, dr. Benešovi, a že proto obě socialistické strany z Národní rady odcházejí. K nim se připojili také zástupci legionářů. Tak dříve „Masarykův“ a nyní již také „Benešův lid“, sveden Masarykovým příkladem ovlivňování volby, si představoval vychvalovanou demokracii. Celá tato teroristická komedie, která se odehrávala na scéně českého politického života kolem presidentských voleb v roce 1935, nebyla však ničím jiným než hrou, uspořádanou Benešem a jeho lidmi pod heslem „panem et circenses“.* Chléb sice Beneš lidu nikdy nedal, ale zato v den svého zvolení nechal na Václavském náměstí teatrálně defilovati ve svorné jednotě socialisty

postaráno ještě lépe. Tento „hrdina“ nočních lokálů, proslulý svými výstřednostmi, byl vyslanecem v Londýně s platem 50 000 korun měsíčně. Mezi židovskými emigranty v Londýně hraje si dnes na „ministra“ Benešovy zločinecké vlády.

²⁸ Účast zednářů v intrikách kolem zvolení Beneše presidentem bývalé republiky byla odhalena v publikaci „Golem — metla Čechů“, kterou vydalo nakladatelství Orbis.

* Chléb a hry; pozn. editora.

všech odstínů, od jeho bratří až po komunisty, pod rudými prapory, na kterých tentokrát po prvé převládal odznak bolševické kominterny – kladivo, srp a komunistická hvězda.

Socialistická komedie s vystoupením z Národní rady byla jen planým gestem. Beneš, zednář 33. stupně, již tehdy věděl své. Jeho protikandidátem byl jeho lóžový kolega. Zednáři byli u díla a výsledkem této práce bylo prohlášení, které k půlnoci ze 17. na 18. prosince, tedy pouhých několik hodin před volbou, vydala Československá tisková kancelář. Znělo: „Prof. Bohumil Němec, předseda Česko-Slovenské Národní rady, jenž byl politickými stranami vyzván, aby kandidoval na úřad presidenta republiky, stanovil podmínku, že kandidaturu podrží jen tehdy, bude-li kandidátem většiny Česko-Slovenských politických stran. Nerozhodné chování jedné politické strany přimělo prof. Bohumila Němce, aby ostatní politické strany požádal, aby upustily od jeho kandidatury, aby státní a národní jednota nebyly oslabeny.“

Tím se stává Beneš jediným kandidátem na presidentský úřad. Ze 440 hlasů obdržel 340 hlasů.

Osud národa a státu byl zpečetěn a to s pomocí Masarykovou.

Tímto svým počinem porušil Masaryk ústavu, neboť ústava bývalého Česko-Slovenska nedávala presidentu žádných práv zasahovati do volby svého nástupce, ať formou politického testamentu nebo tím, že tento nástupce by byl doporučen při abdikaci presidenta odcházejícího. Naopak, ústava v § 22 přímo zakazovala poslancům a senátorům nechati se ovlivňovati při výkonu svého mandátu, tedy samozřejmě také při aktu tak významném, jako byla volba presidenta. Vláda byla tedy povinna potlačit jakýkoli pokus o označení následnictví. Neučinila tak, ač bylo zřejmo, že při bigotním poměru politických stran k Masarykovi bude jeho označení nástupce vážným ovlivněním rozhodování poslanců, nehledě k tomu, že tito poslanci nikdy, a proto ani v tomto případě, nemohli jednati svobodně. To byla „výhoda“ demokratické vymoženosti poslaneckých reversů, které byly poslancům a senátorům předkládány k podpisu sekretariáty stran hned po zvolení. Zvolený, „svobodný a na nikom nezávislý zástupce lidu“ se předem zbavoval mandátu pro případ, že by neposlechl při výkonu své funkce nařízení a rozhodnutí výkonného výboru politické strany, na jejíž kandidátní listině byl zvolen. Tak vypadala ta svobodná demokracie a jedině tak se mohlo státi, že Beneš se stal presidentem bývalé republiky.

18. prosinec roku 1935 se stal prvním dnem tragického omylu. Do čela státu se intrikami, demagogickými sliby, hrozbami a konečně zneužitím přátelství Masarykova dostal člověk, jehož pravá tvář se ukázala celému národu teprve v zářijových dnech roku 1938, kdy se naplnil náš osud, na němž ležel těžký stín Benešovy činnosti.

Beneš v žoldu nepřátel

Ve dnech, kdy se zřítilo jako stavba z karet všechno to, co bylo označováno za Benešovo dílo, nemohl tento cynik, který na vlastní oči viděl nenávisť lidu, pochopiti, že jeho setrvání v presidentském úřadě by těžce ohrozilo celou další budoucnost národa. Ač musel věděti, že jest nejvíce nenáviděným člověkem v celé zemi a že lid jej činí odpovědným za tyto logické konce jeho omylů, jeho ješitnost a chorobná touha po moci mu nedovolily pochopiti, že jeho presidentství odzvonilo.

Nikdo nevěřil, že tento původce zcela pochybené národní cesty by ještě jednou mohl svému národu zkřížiti cesty, ale tento úžasný omyl, založený na neznalosti Benešovy povahy, se národu krutě vymstil.

Beneš se jen zdánlivě uchýlil do soukromí. Po podepsání abdikační listiny ujel z Prahy, kde byla pro něho půda příliš horká, a uchýlil se na svůj přepychový zámek do Sezimova Ústí, o kterém kdekdo věděl, že byl postaven za peníze českého lidu, Benešem zcizené. Tam připravoval svůj útěk do ciziny. Jeho pražský důvěrník, bývalý primátor a narychlo upečený ministr poslední vlády původního bývalého Česko-Slovenska, Zenkl, byl zde denním hostem.

Jednoho dne se po Praze rozšířila zpráva, že Beneš uletěl z republiky. Byla to sensace, které nikdo nechtěl uvěřiti, neboť každý byl přesvědčen, že tento škůdce národa bude postaven před soud. Po Praze se začalo ironicky říkati: „Benešův plán – aeroplán!“

Jeho odlet byl typickým útekem zločince a defraudanta. Potají opustil zemi a zůstal dlužen odpověď na všechny otázky, ze kterých se měl odpovídat. O jeho útěku vydala Česko-Slovenská tisková kancelář kusé zprávy, které potvrdily, že Benešův útěk před odpovědností a před národem není planým výmyslem lidí: „ČTK. Praha 22. října. Dr. Eduard Beneš odletěl dnes ráno v 9 hodin z Ruzyňského letiště do ciziny. S ním odletěla i jeho choť. — ČTK. Londýn 22. října. V 11.45 přiletěl dr. Beneš, provázen svou chotí, na londýnské letiště v Croydonu.“

Obsažnější bylo prohlášení, které učinil Česko-Slovenský vyslanec v Londýně Jan Masaryk: „*Dr. Beneš přibyl do Londýna k návštěvě naprosto soukromé. Za žádných podmínek nemůže nikomu poskytnouti rozhovor. Jeho zdravotní stav není nikterak příznivý a dr. Beneš by byl velmi vděčen, kdyby bylo dbáno jeho přísného soukromí. Jeho přítomnost v Anglii nemá žádného politického významu. Dr. Beneš a jeho choť jsou návštěvou u svých anglických přátel.*“

Tento podivuhodný zájem vyslancův udivil kdekoho. Přijede-li někdo z Česko-Slovenska na návštěvu do Londýna, pana vyslance, zajisté tak „zanepřázdňného“, ani nenapadne, aby se o něho staral a dokonce aby vydával zvláštní prohlášení. Masarykův zájem o Beneše nemohl být ovšem nápadný tomu, kdo věděl, že se opět sešli dva zednáři a že to byly právě židovské a zednářské vlivy, které umožnily toto nenápadné Benešovo vytracení z Česko-Slovenska. A ještě toho dne daly se tytéž kruhy do práce, aby se na pana Beneše v jeho vlasti nezapomínalo. Proto ta zpráva a v ní hned zmínka, že Benešův zdravotní stav není nikterak příznivý, neboť se vědělo, že náš národ vždycky trpěl na mučedníky, a dle toho se postupovalo. Krysy starého režimu, schované v těch dnech v podzemí, počaly později vylézati a našeptávati národu, že ten Beneš přece jen nebyl tak zlý, že to nedělal špatně a jak chudák na to doplatil, i zdraví obětoval... Tak a podobně začali tito lidé, kteří se v prvních dnech chvěli, aby spolu s Benešem nebyli postaveni před soud, vytvářeti mučednickou svatozář kolem zločinecké hlavy Benešovy. Ten si zatím žil docela dobře, věřme tomu s Honzou Masarykem, u svých londýnských přátel, ale dodejme: u svých židovských londýnských přátel. Jeho peníze již dávno před odletem vyměnil v Praze Žid Bondy za zlato a diamanty a již tenkrát, když pojednou z bývalé republiky zmizel Benešův bratr Vojta, zemský inspektor a bývalý poslanec sociálně-demokratické strany, se počalo v Praze na informovaných místech tvrditi, že s sebou do Ameriky odvezl do bezpečí i toto bohatství svého presidentujícího bratra. Ostatní jmění

převedl pak Beneš do Londýna prostřednictvím židovského bankovního domu Petschkova. Ani o svůj zámek v Sezimově Ústí nechtěl Beneš přijíti. Velmi dobře tušil, že se lid bude zajímati o to, co zde zanechal, aby se stát mohl alespoň částečně odškodnit za „pocitivé“ Benešovo hospodářství s různými těmi fondy. Fingoval prodej tohoto zámku, takže po něm v Česko-Slovensku nezbylo nic než ostuda, zmar a nenávisť těch, které přivedl k těmto koncům.

Benešův život v cizině nás nezajímal, bylo však jisté, že nebyl nikterak chudobný, neboť takový výlet do Spojených států severoamerických, který Beneš podnikl ještě před vypuknutím této války, nebyl jistě laciný.

Jednu okolnost z těchto dob počátků jeho emigrace jest však nutno si opět připomenouti, ač byla již publicisticky náležitě využita. Je to Benešův dopis státnímu prezidentovi Emilu Háchovi po jeho zvolení, odeslaný z Londýna 30. listopadu 1938.²⁹ Píše v něm:

„Pane presidente!

Vím dobře, jak těžké úkoly budete míti jako president republiky a přeji proto republice i Vám, aby jí dnešní Vaše volba v těchto těžkých dobách sloužila k plnému zdaru. Prokázal jste vlasti veliké služby ve své funkci presidenta správného soudu svou velikou zkušeností a znalostmi i svým spravedlivým a rozvážným právním postupem ve věcech často nejdelikátnějších; a fakt, že se všichni u nás sjednotili na Vaší volbě, to jen zdůrazňuje. Přeji Vám, aby se Vám nová práce dařila a aby stát i národ vyšel co nejrychleji nejlépe z dnešní situace.“

Tento dopis je dokumentem velké politické ceny, neboť usvědčuje Beneše a celou zločinnou židovskou společnost kolem něho ze lži, kterých se tito gangsteři neustále dopouštějí, tvrdíce, že státní president dr. Emil Hácha nebyl řádně zvolen a nemá proto práva mluvit jménem českého národa. Dopis šéfa této zločinecké společnosti sám dokazuje, že Hácha nejen byl řádně zvolen, ale dokonce že se na Háchově volbě všichni sjednotili. Pro důkaz úchylných sklonů Benešovy povahy má pak tento dopis obzvláštní význam. Jeho mentorský tón, připomínající styl vysvědčení, jest jedním z dokladů, že Beneš se nikdy nesmířil se svou rolí soukromníka a člověka, jenž nemá práva zasahovati do záležitostí národa, který přivedl na pokraj katastrofy.

A tak Beneš zůstává v Londýně „soukromníkem“ jen do té doby, než se vytvořila nová situace, aby mohl výhodně těžiti ze svého díla zkázy.

Přichází válka a tu Beneš, člověk, který vždy vydělával na katastrofách, vstupuje do služeb Anglie jako její žoldněř, aby rozmnožil počet figur v londýnském panoptiku bývalých zkrachovaných veličin. Tento samozvaný „president“, který má právo mluvit jedině za Židy a za několik ostatních jednotlivců sebranky, která se shromáždila kolem něho v Londýně, staví se do řady nepřátel svého národa a zahajuje tažení proti lidu, z něhož vyšel a který již jednou přivedl na okraj propasti.

²⁹ Obsah tohoto dopisu byl zveřejněn ministrem E. Moravcem v projevu na kongresu Unie národních novinářských svazů, konaném v dubnu r. 1942. Faksimile tohoto dokumentu bylo připojeno ke knižnímu vydání ministrova projevu, které vyšlo v nakladatelství Orbis.

Proč se nerekriminovalo?

Dnes, kdy v Čechách již nikdo nepochybuje, že Beneš je veřejným nepřítelem českého národa č. 1, vystupuje do popředí myšlenka, proč muselo dojít až k oněm věcem, které vyvrcholily atentátem na Zastupujícího říšského protektora SS-Obergruppenführera a generála policie R. Heydricha. Proč nebylo učiněno vše, aby byla vyšetřena celá Benešova činnost, aby český lid poznal tohoto člověka zbaveného masky, uměle vytvořené jeho přísluhovači.

Dojde-li ke krachu v bance — jest volána k odpovědnosti správní rada. Zkrachuje-li malý obchodník nebo živnostník a je-li oprávněna domněnka, že se tak stalo zaviněně, musí se odpovídati. Zpronevěří-li funkcionář spolku peníze, jest veřejně označen před vším členstvem jako zloděj a jest proti němu zahájeno příslušné trestní řízení.

Ale u nás se udělala výjimka, docela nepochopitelná, nelogická a zločinná výjimka!

Vydalo se heslo nerekriminovat!

Vydala je Beranova vláda, která se ničemu nenaučila, vydali je lidé, kteří byli znemravnělí bývalým režimem, společnost Benešových přísluhovačů, politické podsvětí, které se táhne naším životem od Benešova útěku až po katakomby pod pražským kostelem Karla Boromejského, které sloužily za úkryt vrahům Zastupujícího říšského protektora.

Lidé, kteří měli obavy, aby těmi rekriminacemi sami nebyli postiženi, a lidé, kteří spekovali na Benešův návrat, zednáři a Židé, marxisté, prostě lidé nečistého svědomí a ještě méně čistých úmyslů se vynasnažili, aby Beneš nebyl demaskován.

Nerekriminovalo se proto, že nebylo odvahy udělati v české domácnosti pořádek. Mluvilo se o novém životě a nutnosti kajícího odpykání provinění, vina byla přenášena na anonymní národní celek, neboť bylo velmi mnoho vinníků, tehdy ještě příliš mocných, kteří se dovedli postarati o to, aby Beneš beztrestně unikl za hranice a aby nebyla zkoumána jeho činnost politická a osobní. Ve vládě seděli lidé, kteří se s Benešem scházeli při díle v zednářských lóžích, byli tam staří partajníci, které vázaly ohledy na bývalé koaliční kolegy, a šéfem této vlády byl Beran, člověk rozhledu venkovského starosty, který by stěží mohl býti úspěšným starostou okresu a který vsadil opět všechno na tutéž kartu, s kterou Beneš všechno prohrál.

Nerekriminovalo se!

Beneš nebyl demaskován, českému člověku nebyla poskytnuta příležitost poznati, že jde o zločince nejhoršího druhu! Proto dnes všichni tito tehdejší „nerekriministé“ z počátků tak zvané druhé republiky, kteří se všemi prostředky přičinili o to, aby toto heslo bylo také v praxi dodržováno co nejúzkostlivěji, jsou spoluvinníky národní tragédie, kterou Beneš přivodil svým zločinným jednáním z Londýna.

Neudělalo se ani tolik, aby tento člověk byl odhalen jako defraudant. Bylo přece známo, že byl Perglerem veřejně obviněn z úžasné zpronevěry stamilionových částek, pocházejících ze sbírek amerických Čechů. Vědělo se, že na tuto vážnou obžalobu, která byla vznesena před parlamentem, odpověděl Beneš manekýnům³⁰ bývalé Česko-

³⁰ Výraz, kterého použil o členech bývalého parlamentu jeden z bývalých ministerských předsedů.

Slovenské sněmovny velmi vyhýbavě, konstatuje, že tenkrát neměl času vésti podvojně účetnictví. Omluva a výmluva tedy zajisté nedostačující.

Jak Beneš hospodařil se svěřenými sbírkami, dokazuje svědectví majora Rudolfa Audritzkého, bankovního ředitele, naturalisovaného Francouze, které poslal písemně soudu u příležitosti procesu Beneš-Čeřenský. Píše v něm: „Beneš měl své tajné fondy, které nebyly účtovány. Pan Božinov a pan Strimpl měli ještě jiné příjmy, než oficiálně byly přiznány. Též plukovník Fierlinger měl jen u krejčího větší účty, než činil jeho žold. Když Beneš odjížděl z Paříže, obdrželi úředníci remuneraci ve výši jednoměsíčního platu. Páni Fierlinger a Strimpl obdrželi kromě toho každý 10 000 franků. Je jisté, že Beneš nakládal s penězi podle své vůle a že jeho přívrženci měli kromě oficiálních platů příjmy mimořádné, které jim Beneš diskrétně dával.“

Bylo známo, že Beneš je finančně angažován v mnohých výnosných podnicích, vědělo se, jak nehospodárně si Beneš vedl s tajnými fondy svého ministerstva,³¹ že jich zneužíval ke svým osobním cílům a zejména k oslavování své osoby, leccos se povídalo o jeho majetku v cizině, ale toto vše – podle názoru lidí, kteří tenkrát se dostali do čela bývalé republiky – nestačilo k tomu, aby byly zkoumány majetkové poměry tohoto mnohoobročníka.

Jak trestuhodně benevolentně se postupovalo při revisích v jeho ministerstvu, dokazuje Kramářovo odhalení: *„Revise Nejvyššího kontrolního úřadu se prováděla v ministerstvu zahraničí jen jednou jedinkrát v roce 1921 a tam až do roku 1922 pracovala. O jejích výsledcích se v kontrolním úřadě svého času velmi mnoho mluvilo, jako by v zahraničním ministerstvu bylo stálé a značné překračování rozpočtu bez souhlasu ministerstva financí a Nejvyššího účetního dvora a jako by tam byly různé fondy, které nebyly podle předpisu vyúčtovány a doloženy a které se vedly vůbec mimo rozpočet.“*

Co se stalo s výsledky této jediné revise za celou dobu trvání ministerstva zahraničí, není nikomu známo.

Je pravda, že tenkrát se říkalo o kdekdo z veřejně činných lidí, že krade. Jen několik málo jednotlivců bylo veřejným míněním vyňato z tohoto paušálního obviňování, ale Beneš mezi nimi rozhodně nebyl. Zde se mělo tedy také rekriminovat a důkladně rekriminovat, neboť mělo-li se ventilováním věcí politických zjistiti, jaké chyby a provinění byly spáchány v minulosti, pak v otázkách finančních měla být tato revise aktem, směřujícím k obnovení důvěry občanstva v záruky, že s veřejnými penězi není dovoleno beztrestně hazardovati a zneužívat jich. Ani tato rekriminace nebyla provedena, ba dokonce se neprojevila ani snaha se něčím takovým zabývat. Po tři léta již u nás působí Národní soud, který byl ustanoven k tomu cíli, aby bylo zjištěno, kdo si počínal ve veřejném životě poctivě a kdo nikoliv, aby byli odděleni zloději od poctivých. Nečetli jsme dosud, že by byl vynesena rozsudek v otázce, která zajímá celý národ: Byl Beneš defraudant a zloděj státních peněz?

To měl národ právo se dověděti, neboť šlo o jeho peníze! Na tuto otázku jako jednu z prvních mělo se českému lidu dostat odpovědi, stejně jako mu mělo být poctivě řečeno, že Beneš byl vždy člověkem typických atentátnických sklonů a zločinného založe-

³¹ Jeden příklad, jak Beneš v ministerstvu zahraničních věcí „hospodařil“ s penězi poplatnictva: Na cestu k podpisu locarnské smlouvy do Londýna si vzal 150 000 korun a šek na 2000 liber šterlinků.

ní. Od případu mravního atentátu proti cti bývalého poslance Rakousko-Uherské říšské rady, Düricha, až do konce svého působení v bývalém Česko-Slovensku byl Beneš iniciátorem tolika zločinů proti bezpečnosti cti lidí, jemu nepohodlných, že důkaz v této věci je velmi snadný.

Tak Benešův účet u českého lidu zůstal nezaplacen. Beneš opět jednou po starém způsobu realistů vytřískal svému národu okna, utekl a nezaplatil a nyní jeho provinění a jeho zločiny splácí důvěřivý český lid svojí krví...

Nemá smyslu diskutovati o tom, zda bylo lepší odhalit jednoho lumpa a několik desítek jeho pomahačů zavřít na Pankrác, či riskovat, že národ, nezbavený důvěry v tohoto člověka, bude případně vystaven novým a novým národním tragediím, bude pronásledován jeho stínem, ověnčeným dokonce září mučednictví, bude hnán znovu a znovu do zkázy a opět a opět stavěn před otázkou: „Být či nebýt?“

Po každém provinění a každém zločinu musí následovati trest. Neodpykané provinění se mstí na nevinných. Nevyrovnaný účet Benešových zločinů se mstí na celém národě...

BENEŠ ATENTÁTNÍK

Před kolika rakvemi máme ještě stanout...

„— snad by se mi bylo přihodilo totéž, co L. V. Tučkovi, že titíž přátelé, kteří ho měli před válkou rádi, kteří o něm pěli hosana v letech 1914—17, náhle pod vlivem zpráv pozdějších by v rozpacích uhnuli na plošně elektriky, nevědouce, smějí-li bez úhony své dobré pověsti podat ruku muži, jehož paměť byla teprve smrtí uctěna!“

„Vzpomínám po dvou letech na tuto meditaci před domem, v němž roku 1915 jsem se stýkal s Benešem a před rakví Tučkovou. *Před kolika rakvemi máme ještě stanout s hořkostí, aby byla ukojena chorobná ctižádost člověka, jenž stůj co stůj, přes živé i mrtvé, přes zájem národní a státní, jde za svým cílem, za svou tužbou? Máme se všichni zalknout v republice, aby jednomu se v ní dobře dýchalo? Je dr. Beneš víc než Česko-Slovensko? Tento konspirátor z roku 1915 dovedl stejně jako proti Rakousku konspirovati proti vlastním druhům. Je nejvýše třeba, aby se zakroutil krk těmto metodám. Je třeba, aby dr. Beneš ustoupil zájmu budoucnosti republiky!*“ — tak charakterisoval Beneše a vystihl ovzduší, vytvořené jeho neoprávněnými zločinnými zásahy do vnitřního vývoje bývalé republiky, Viktor Dyk již v roce 1929. Na jiném místě své publikace „Ad usum pana presidenta republiky“ týž autor píše: „*Byl-li Beneš schopen takových metod užití proti člověku, který ho neohrožoval, čeho bude schopen proti lidem, kteří opravdu stojí jeho ctižádosti v cestě?*“

Dr. Karel Kramář o něm na schůzi své strany v roce 1924 veřejně pravil: „*Jsou prostředky jeho politiky, které každému slušnému člověku, zvyklému mravnosti, jsou krajně odporne.*“ Dále píše: „*Z věci velmi prosté, totiž z nedostatku mužné odvahy přiznati se k pravdě, i když je nepopulární, dělá celý román.*“ Ze svého úsudku o Benešovi vyvodil dr. Kramář, o jehož čestnosti nepochyboval nikdo ani mezi jeho odpůrci, i když uváděl leccaké oprávněné námitky proti jeho politické koncepci, důsledek: „*Učinil mně naprosto nemožným, abych s ním zůstal v jakýchkoli společenských stycích.*“

Od dob Benešova samozvaného generálního tajemnictví v tak zvané Česko-Slovenské Národní radě ve Francii až po dobu jeho nynějšího vystupování ve funkci samozvaného „presidenta“ zločinné „vlády“ židovských emigrantů v Londýně táhne se životem tohoto člověka řada zločinů, které za jeho režimu byly s oblibou nazývány aférami těch, kteří se měli státi oběťmi Benešova intrikánství.

Za vším tím, čím byl ostouzen již tenkrát za hranicemi a později ve vlasti Dürich, stojí Beneš; ve spojitosti se smrtí generála Štefánika se mluví o nepřátelství Benešově k tomuto muži; případ Jirákův odhaluje Beneše jako cynického agenta provokatéra, odstranění bývalých vyslanců Perglera a Štěpánka z diplomatických služeb bývalého státu demaskuje Beneše jako ješitného člověka, který nesnese ve svém okolí nikoho, kdo převyšuje jeho rozhled, a zároveň jako bezcharakterního intrikána, kterému se včetně svědectví propuštěných služek hodí všechno k dosažení účelu; případ Stríbrného a Gajdův naráží v zákulisí na Beneše jako oktrojistu, který, hnán chorobnou touhou po moci, připravuje levičácký převrat, aby v zápětí z těchto úmyslů obvinil ty, které se mu pro tyto plány nepodařilo získati, a vytáhl proti nim ze svých archivů svoje „dokumenty“; snahy o zdiskreditování Dykovo a Kramářovo prýští z touhy izolovati bývalého presidenta tak, aby byl v pozdějších letech úplnou loutkou tohoto Fouchého, toužícího po úřadě hlavy státu; jeho ministerstvo se stává centrálou intrik, v jeho tresorech jsou ukryty „dokumenty“, které se případně ex post vyrobí, aby byly k dispozici proti komukoli, kdo se šéfu tohoto ministerstva stane nepohodlným a koho jest proto v Benešově zájmu nutno odstraniti.*

Spisovatel František Zavřel v knize epigramů „Hlasy od Borové“ píše na Benešovu adresu:

„Štefánik, Dürich, Švehla,
Hodža, Rašín, Hlinka,
Kramář, Pergler, Gajda,
málokdo z nich ještě žije,
je to celá litanie,
všichni museli dolů
k vůli jednomu...“

Beneš odpravuje rafinovaně připravenými atentáty proti cti své odpůrce; a nejen odpůrce, ale i své přátele. Dovede klidně a bez výčitek svědomí zničit člověka, svého bývalého kolegu, který mu nabízí úsluhu, s níž Beneš souhlasí jen proto, aby výsledkem procesu, který bude mít toto počínání za následek, mohl dokázati svou neúplatnost. Beneš si zaznamenává každé pronesené slovo, aby doplňoval záznamy ve svých archívech, nechává rozhovorům naslouchati svědky ukryté za záclonami, dovolává se svědectví své ženy, které diktuje, ve své úpravě a dle své potřeby obsahy rozmluv, s kterou se radí a které prozrazuje nejpřísnější tajemství státního významu. Beneš dává porušovat listovní tajemství, vděčně přijímá vymyšlené denunce podřízených proti jejich šéfům, ale používá jich teprve tehdy, když se mu to nejlépe hodí, třeba po letech, korumpuje a marnotratně rozhazuje státní peníze, podplácí jednotlivce i celé politické skupiny a tak

* Oktrojovat – vnucovat, nařizovat; oktrojovaná ústava – vydána vládou bez účasti zástupců lidu; pozn. editora.

ze svého úřadu vytváří pařeniště, kde pěstuje ve velkém své intriky, aby ve vhodný čas sklízel žeň zločinů, které z nich vyrostly.

Tento zločinec stejně rafinovaně – jako si počínal při svých zločinech – připravuje svůj útěk a prchá do ciziny.

A v Čechách se mlčí...

Mlčí se nad hroby jeho obětí. A právě ti, kteří v jeho službách tančili nad mohylami jím odpravených lidí hnusný kankán, kteří nenechali těmto „politickým mrtvolám“ ani jediného poctivého vlasu na hlavě, chodí a říkají: „Nerekriminujte!“ Když se někdo udiveně ptá, proč se nemá rekriminovat, proč nemá být činnost tohoto člověka odhalena, přicházejí s argumentací, útočící na slušnost: „Nekopejte do Benešovy politické mrtvolky!“ O tom však mlčí, že se starají o její mumifikaci, doufajíce, že jednoho dne dojde k jejímu zmrtvýchvstání. Tito lidé, kteří patřili do Benešova tábora, kterým nikdy nešlo o nic jiného než o Beneše, opětně zdůrazňují: „Mějte ohledy na cizinu, co by tomu řekla, kdyby toto všechno se mělo veřejně provětrat!“

Tak Benešův politický hrob, který uzavírá celou dlouhou řadu hrobů jeho obětí, zarůstá travou zapomnění. Cíle bylo dosaženo! Nerekriminovalo se, Beneš nebyl demaskován. Podzemí vyčkává, až pomine hněv lidu, aby se dalo opět do své nečisté práce. Mezi lidem se pojednou začíná leccos šuškat. Tvrdí se, že Beneš za hranicemi „pracuje“. Tomu konečně lze věřit, neboť jen stěží se dalo očekávat, že tento člověk, posedlý slalomem, by se uchýlil do soukromí. Tajemné zkažky kolují mezi lidem. Probouzí se zájem o mrtvolu! Najednou koluje mezi lidmi jakási fotografie, zobrazující Beneše s českými korunovačními klenoty a pod ní jest nápis, že koruna svatováclavská byla vystavena na světové výstavě v Americe, kam ji přivezl, prý „zachránil“ do bezpečí, Beneš. Český člověk se začíná strachovati o osud těchto klenotů, neboť většina lidí přece jen ví, že Beneš vždycky všechno „zachraňoval“ jen pro sebe. Později, když státní prezident odevzdal klíče od klenotnice s českými korunovačními klenoty do rukou Zastupujícího říšského protektora SS-Obergruppenführera a generála policie Heydricha, se poznává, že to s tou fotografií byl docela obyčejný podvod Benešových agentů. Nikdo neví, kde se ty povídačky berou, ale jsou zde a poznává se, že byla propasena příležitost jednou provždy zbaviti národ přítěže legendy o tomto člověku.

Tak to jde stále, až dochází k neštěstí, k nové národní katastrofě: K největšímu Benešovu zločinu, k atentátu na Zastupujícího říšského protektora a tím současně k útoku na celý český národ, k útoku, kterým byla ohrožena celá jeho existence a bezpečnost jeho domoviny.

Tenkrát teprve začíná svítati v českých hlavách a před českým lidem vystupuje v nejodpornější podobě Beneš-atentátník.

Připomeňme si letmo všechny ty zločiny, kterých byl Beneš strůjcem a které jasně ukazují všechnu hrůzu a nemravnost metod, kterými pracoval.

ZAČALO TO ZA HRANICEMI

Beneš, člověk chorobné touhy po slávě a po moci, od počátku svého veřejného vystupování sledoval jen jeden zájem: Vytvořit předpoklady pro to, aby si přisvojil co nej-

více „zásluh“ a tak nahromadil co největší kapitál popularity, jehož úroky mu měly později dopomoci k dosažení jeho ješitných, sobeckých cílů. Tato snaha určuje směr veškerého jeho jednání od útěku z Prahy za hranice za první světové války, přes bezohledné odstraňování nebezpečných, schopných konkurentů za hranicemi i doma, až po propagandu, dělanou jeho placenými kortěši a námezdníky pod heslem: „Beneš udělal všechno a ti ostatní nic!“

Beneš celým svým povahovým založením, svými metodami a vším tím, co dělal, byl vždy pravým opakem těch, kteří nesli na svém štítě idealistické heslo „Sloužím!“ Nikdy neuměl sloužit ničemu jinému než výhradně sám sobě a svým sobeckým cílům. Jeho kdysi tak vychvalovaná práce nebyla ničím jiným než službou jeho vlastním nejsobečtějším zájmům, na hony vzdáleným i těm nejslabším náznakům idealismu. Za války nešlo mu o národ a vlast, stejně jako později mu nešlo o socialismus, ani o národ a stát, v jehož čele byl. Beneš vždycky žil pouze z konjunktury. Pojmy, které v srdci každého jiného vzbuzují závazné city, nebyly proň nikdy ničím jiným než reklamním štítem, který měnil podle potřeby a podle situace.

Proti Rakousku nepracoval Beneš z nějakých idealistických pohnutek. Jeho tehdejší činnost pod standartou vlastenectví a svobody byla jen tučným pašalíkem se značně pravděpodobnými vyhlídkami na ještě tučnější sinekury* v budoucnosti. Byl to promyšlený účet pro budoucnost, účet mnohonásobně zaplacený již tam za hranicemi, na kterém nemohl nikdy prodělat, neboť i kdyby se bylo všechno to, s čím Beneš kalkuloval, nezdařilo, mohl klidně žít z peněz, jež nasbírali čeští lidé a které nikdy nebyly vyúčtovány, a mohl se v pohodlí a klidu věnovati likvidaci celé té akce, které se říkalo „osvobozenká“.

Také Benešův republikánský socialismus nebyl ničím jiným než konjunkturálním heslem, které mělo Beneše sblížit s levičácky orientovanými masami. K pravověrnému stranictví bylo sice vždy zapotřebí více bezpáteřnosti než idealismu, ale každý se snažil svoje sobecké důvody pro příslušnost k té či oné straně alespoň zastříti rouškou idealismu. Beneš při své bezohlednosti neuznával za vhodné ani toto. Nikterak se netajil tím, že do strany českých socialistů nevstoupil z přesvědčení, ale proto, že mu tato strana byla určena. Prý se na tom dohodli agráři a marxisté. Ani zde nešlo tedy Benešovi o věc, o program, nýbrž jen o prostředek k sledování osobních cílů, neboť dobře věděl, že právě tato strana velmi pružné politické linie, jednou skoro bolševické a po druhé zase třeba šovinisticky dravé, které nikdy nezáleželo na nějakých morálních zásadách, bude nejvhodnějším nástrojem pro jeho zločinné zásahy do českého politického života.

Benešovi nikdy nešlo o věc, nýbrž jedině o zajištění vlastních osobních ctižádostivých zájmů. To dokázal i ve dnech největší české krise, kdy byl ochoten vydati český národ na pospas bolševismu jen proto, aby se udržel u moci. Všechno mu bylo pouze prostředkem k ukojení jeho chorobné touhy po moci a po slávě. Proto nikdy ve svém okolí nestrpěl nikoho, kdo by byl mohl křížiti jeho plány, nesnesl lidi schopné, v nichž spatřoval nebezpečné konkurenty. Byl kdykoli připraven takové lidi odstraniti bez výběru prostředků a bez ohledu na to; zda věc, které domněle sloužil, bude těžce poškozena. Beneš nemohl potřebovati ve svém okolí nikoho, s kým by se musel podíleti o „zásluhy“. A to

* Sinekura – důchod z úřadu bez povinností; snadné a výnosné zaměstnání bez velkých povinností; pozn. editora.

došlo tak daleko, že hradní kostelníci prohlašovali za bývalé republiky: „Stát je Beneš!“, neboť již předtím dovedl tento zloduch nalézt a koupiti dosti ochotných přísluhovačů, kteří dokazovali: „Osvoboditelé? – To jsou Masaryk a Beneš! Nikdo víc!“

Odstřelování nepohodlných a schopných konkurentů začalo již v době „osvobozování“ za hranicemi, ba již před tím.

To byl na příklad případ Dykův. Dyk měl také odjeti za hranice, aby pracoval proti Rakousko-Uhersku. Beneš byl pověřen, aby Dykovi opatřil cestovní pas. Vyplatil mu na cestu 1000 korun, ale pak, aniž o tom Dykovi něco řekl, ujel. Nemohl Dyka prostě za hranicemi potřebovati. Tak se snadno zbavil jednoho nebezpečného a schopného konkurenta a dokonce se proti němu pro případ pozdější potřeby zajistil argumentem, že Dyk zbaběle zůstal v Praze.

Když Beneš přijel do Paříže, sám se prohlásil generálním tajemníkem tak zvané Národní rady, instituce, kterou tehdy tvořili dva lidé, on a Masaryk jako předseda. Masaryk přesídlil později do Londýna, takže v Paříži měl Beneš volnou ruku a mohl začít shromažďovat kolem sebe společnost lidí velmi pestré minulosti a pochybných charakterů. Věděl, že tito lidé mu nejen nikdy nebudou nebezpeční, ale naopak vždy za příslušný bakšiš mu budou ochotně sloužiti.

Tu však přijel z Prahy poslanec na Rakousko-Uherské říšské radě, mlynář Josef Dürich, který byl poslán jako agent do Ruska, aby pracoval „pro české zájmy“. Byl vybaven výslovným mandátem vedoucích českých politiků Kramáře a Švehly. Ve Francii vstoupil do styku s Benešem a po dohodě s Masarykem se ujal funkce místopředsedy Národní rady. To byla pro Benešovu ješitnost zlá rána. V Dürichově působení spatřoval konkurenci svých „zásluh“ a měl obavy, aby tím jeho díl „osvobozené“ činnosti nebyl umenšen. Vždyť Dürich byl vybaven pověřením českých vedoucích politiků, kterým se samozvanec Beneš nemohl vykáhati.

Kdo byl tehdy Beneš? Člověk naprosto neznámý, který pro svoje povahové vlastnosti i mezi tím malým okruhem lidí, kteří ho znali, měl hodně nepřátel. Byl samozvancem, proti kterému již tehdy pro jeho metody se ozývaly hlasy tvrdé kritiky. A najednou přichází někdo, kdo rozhledem, politickými zkušenostmi Beneše velmi převyšuje a kdo na základě svého pověření se stává představeným tohoto samozvance.

Od prvního setkání s Dürichem zaujímá k němu Beneš nepřátelský postoj. Navenek se chová k Dürichovi korektně, ale zato v pozadí spřádá síť svých intrik. Velmi těžko snáší, že Dürichovi se podařilo již ve Švýcarsku, kde se zdržel kratší čas, že ruský vyslanec přijal od něho memorandum pro ruského ministra zahraničních věcí Sazonova.

Tehdy se však Beneš domníval, že Dürich bude poslouchati příkazů pařížské Národní rady, to jest příkazů Benešových, který doufal, že se bude moci postarati, aby Dürichovy „zásluhy“ nebyly příliš veliké.

Proto generální sekretář dvoučlenné pařížské Národní rady píše Svazu českých spolků na Rusi: „Organisace jest provedena takto: President T. G. Masaryk. Vicepresident Josef Dürich. Generální sekretář dr. E. Beneš. To jest předsednictvo zahraničního výboru. Ujednáno, že Masaryk bude v Londýně, já v Paříži a p. Dürich pojedje do Petrohradu.“ Pro posouzení Benešova odstraňování nepohodlných lidí jest nutno připomenouti toto Benešovo „uznání“ Dürichova místopředsednictví. Stejně nutno připomenouti, že Dürich pro svoji práci od nikoho žádných direktiv neobdržel a ani obdržeti nemohl. Bylo věcí jeho iniciativy, jak svoji práci bude konati. Potvrzuje to také obsah Dürichova rozhovoru

s Masarykem v Londýně, kde se zastavil na své cestě do Ruska. Tehdy mu Masaryk řekl: „Přijedete tam a uvidíte sám, jak si tam počínat.“

Abychom poznali Benešovu cynickou bezohlednost při odpravování lidí jemu nepohodlných, nutno připomenouti, že Dürich byl na svoji cestu opatřen naprosto nedostačujícími finančními prostředky. Proto před odjezdem z Paříže si vyjednal soukromou půjčku. Dle smlouvy o této půjčce mělo mu být do Ruska posíláno měsíčně 2000 franků.

Dürich přijel do Ruska. Vstoupil do styku s ruským ministerstvem zahraničních věcí, kde české věci byly přiděleny zvláštnímu oddělení, které vedl Priklonský. V té době však Beneš počal již intrikovati. Poslal do Ruska své emisary, kteří předložili Dürichovi k podpisu akt, jímž se měl podřídit pařížské Národní radě, to jest Benešovi. Dürich podepsal, ale ruská vláda vyřkla své veto. Prohlásila, že nemůže svoliti k tomu, aby nějaká zahraniční instituce zasahovala do vnitřních záležitostí Ruska. Dürichovi bylo pak sděleno, že by ruská vláda nemohla s ním nadále jednati, kdyby na tomto aktu trval. Posléze bylo Dürichovi oznámeno, že ruská vláda chce míti organisaci, ke které by mohla míti důvěru, a že si přeje, aby v čele této organisace byl Dürich. Tak na popud ruské vlády vznikla myšlenka samostatné české Národní rady pro Rusko a ta byla pak ustavena zvláštním statutem, vydaným ruským ministerstvem vnitra, a do jejího čela byl postaven Dürich jako předseda. V Rusku neměli důvěry k Masarykově Národní radě, neboť Masarykovi jako autoru v Rusku zakázané knihy „Rusko a Evropa“ byl vstup do Ruska za carského režimu vůbec zakázán.

Dürichovo jmenování předsedou Národní rady v Rusku bylo škrtem přes Benešův rozpočet. Viděl, že nemůže míti nadále žádného vlivu na vývoj akce v Rusku a s tím se ješitný „generální tajemník“ nemohl smířiti, neboť chtěl všechny nitky „osvobozovací“ akce soustřediti nekontrolovatelně ve svých rukou. Vzrůstající Dürichův vliv a jeho úspěchy u ruské vlády byly pro „osvoboditele“ Beneše tak nepříjemné, že ihned zahájil bezohledné tažení proti Dürichovi, který i jako předseda Národní rady v Rusku zůstával stále místopředsedou Národní rady v Paříži.

V zákulisí vystupuje generální tajemník Beneš proti místopředsedovi této instituce jako intrikán, který chtěl, aby pro ni, a tím pro něho, bylo monopolisováno vše, co mělo něco společného s touto akcí. Každý prostředek je mu dobrý, aby odstranil nepohodlného člověka, nezastavuje se před ničím a je mu naprosto lhostejno, zničí-li Düricha hmotně, zničí-li jeho čest, či poškodí-li neodčinitelným způsobem zájem věci, které jako generální tajemník měl sloužiti.

Sám o své újmě vydává z Paříže příkaz, aby všechny finanční příspěvky, ať dary nebo zápůjčky, byly odevzdávány výhradně k dispozici Národní radě pařížské, to jest jemu, a tím v důsledku své osobní intervence u pařížského Čecha, s kterým Dürich sjednal svoji osobní zápůjčku, dosahuje toho, že sjednaný měsíční příspěvek nebyl Dürichovi do Ruska více zasílán. Tak Beneš připravil Düricha o tento jediný zdroj příjmů, jenž mu v Rusku umožňoval existenci. Tak se zásluhou generálního tajemníka Beneše octl místopředseda pařížské Národní rady bez finančních prostředků. Stál před otázkou, jak uhájiti holou existenci. O této nepříznivé situaci se dovědělo ruské ministerstvo zahraničí a nabídlo Dürichovi podporu, jejíž výše však ani zdaleka neodpovídala potřebám. *Dürich přijal, neboť věděl, že také Masaryk jest financován britskou vládou a že Beneš, který kromě toho u sebe soustředil všechny prameny příspěvků krajanů, hlavně sbírky amerických Čechů, přijímá rovněž peníze od francouzské vlády. To, co bylo pro Masaryka a Beneše samo-*

zřejmostí, bylo podle Benešova výkladu Dürichovým zločinem. Beneš, který zařídil, aby Dürichovi nebyl proplácen pařížský příspěvek, který mu byl zaslán jako soukromá půjčka, Beneš, který sám přijímal peníze od francouzské vlády a který nekontrolovatelně nakládal s milionovými dary krajanů, se pak neostýchal osočovati Düricha za to, že přijímá peníze od ruské vlády. To je charakteristický rys Benešovy nestoudnosti a jest to současně jeden z prvních dokladů jeho surových metod, neboť jest známo, že to byl právě Beneš, jehož jménem bylo Dürichovi v Petrohradě sděleno, že „bude mít peníze, co bude chtít, jen když bude poslouchat“.

Beneš se však nespokojil jen tímto hmotným nátlakem, ale bez ohledu na zájem věci pokoušel se Düricha u ruské vlády desavouovati* tvrzením, že Dürich nemá práva mluvit za český národ. Proto jsme také citovali Benešův dopis Svazu českých spolků na Rusi, z něhož jasně vyplývalo, že Dürich byl oprávněným místopředsedou Národní rady pařížské a jako takový byl „uznáván“ i Benešem. Tento však ve svém záští a ve své špinavé snaze šel ještě dál. Američtí Čechové zaslali ruské vládě telegrafické poděkování za vydání statutu, kterým byla ustavena Národní rada pro Rusko v čele s Dürichem. *Za několik dnů došel však od amerických Čechů ruské vládě telegram nový, kterým byl děkovaný obsah telegramu odvolán. Zjistilo se, že inspirátorem tohoto druhého telegramu nebyl nikdo jiný než Vojta Beneš, který dal k druhému telegramu popud na rozkaz z Paříže, vydaný Eduardem Benešem.*

To všechno však Benešovi ještě nestačilo. Dürich se jednoho dne dočetl v novinách, že byl Paříží, to jest Benešem jako generálním tajemníkem, zbaven své funkce místopředsedy Národní rady v Paříži. Předtím ani potom mu o této suspensi nebylo podáno žádné oficiální sdělení. — *Nevyrozumět odpravené o jejich degradaci, to jest rovněž jednou z Benešových zvyklostí.* Také Kramářovi nebylo vůbec sděleno, že přestává být ministerským předsedou.³² — Proti Dürichovi, sedmdesátiletému starci, zapřádá Beneš mezi Paříží, Londýnem, Amerikou a Ruskem síť intrik, založených na klepech nejnižšího rázu. Obviňuje ho z mravní zpustlosti, úplatnosti, bezcharakternosti, tvrdí, že vydává křivá svědectví, prostě není jediného druhu poklesků, z něhož by Dürich nebyl Benešem obviněn. To vše dělá však potajmu, v zákulisí, tak jak jest jeho zvykem, aby on sám nemohl býti přistižen. Ale přesto jsou doklady pro to, že Beneš je strůjcem atentátu proti Dürichově cti. Nejlépe to vystihuje dopis, který poslal do Ameriky svému bratru Vojtovi. Píše v něm mimo jiné: *„Dürich se dopouštěl opravdových zločinů, neboť se spojoval s těmi nejčernějšími reakcionáři, dělal politiku s jakýmsi Priklonským, úředníkem zahraničního ministerstva. Ten starý osel a zároveň ničema ho používal pro svoje cíle. Docílil toho, že ten Priklonský dal zříditi Národní radu, strašně ostudnou, neboť to mělo podléhat ministerstvu vnitra... V Paříži já podal Izvolckému mémoire, v němž žádám, aby Dürich nebyl dále pokládán za našeho representanta. Braní peněz od ruské vlády je poslední rána do Düricha. Můžeš věc Vaším vyložit a můžeš oznámit, že pro akci Dürich už neexistuje. Přelhal kardinála Ametta. Sám zřídil Národní radu, podnik konkurující Národní radě pařížské atd.“*

* Desavouovat – zapřít, neuznat něco, odvolat nějaké tvrzení; pozn. editora.

³² Dr. Karel Kramář byl prvním ministerským předsedou bývalé republiky. V době, kdy dlel v Paříži na mírové konferenci, byla v Praze ustavena nová vláda v čele s marxistou Tusarem a Kramářovi nebylo vůbec sděleno, že přestává být předsedou vlády státu, který v Paříži zastupoval.

Beneš napsal: „Dürich neexistuje“ a Dürich od té chvíle neexistoval, neboť neměl možnost obhajoby a v Americe si nemohli ověřiti, jaké vlastně zločiny „ten starý osel a ničema“ v tom Rusku napáchal.

S bolševiky, kteří tenkrát ještě byli vypovídáni na Sibiř, Dürich „politiku“ dělati nemohl a dělal-li ji s Priklonským, k tomu pověřeným úředníkem ministerstva zahraničí, spojoval se podle Beneše s nejčernějšími reakcionářskými kruhy. S těmi ovšem ani Beneš, ani Masaryk, který měl Rusko až do revoluce zakázáno, se spojití nemohl. U Düricha bylo „zločinem“, že jednal s tehdejší oficiální ruskou vládou. To všechno byla ovšem pouze záminka, které mohli uvěřiti jenom lidé neinformovaní, a s tím právě Beneš počítal. Proto pověřil svého bratra, aby tuto síť klepů a na cti utrhačných řečí o Dürichovi rozšířil po Americe.

Priklonský byl Benešovým dopisem označen za stvůru všemocného ministra vnitra Protopopova. Styky s ním byly označovány za zločin. To, že několik týdnů předtím napsal Masaryk do osobního orgánu téhož Protopopova článek, o tom se v dopise nemluvilo. Dürich sám ve své knize „V českých službách“ píše: „Vybídka adresovaná americkému bratrovi: „Můžeš věc Vaším vyložit, můžeš oznámiti, že Dürich pro akci již neexistuje“, padla na úrodnou půdu.“ *Lidé, kteří tehdy neměli ještě příčin Benešovi nevěřiti, uvěřili. Těm, kteří zaujali stanovisko zdrženlivější, měl pak „otevřítí oči“ další dopis, rovněž zasláný Vojtovi Benešovi, k jehož napsání Beneš přiměl Masaryka.* Tak Beneš opět zneužil Masarykovy autority, neboť, jak poznamenává Dürich, „Masarykovy řádky byly všude za hranicemi přijímány jako instrukce.“

Benešova intrika se zdařila. Dürich, který se nemohl brániti, byl zdiskreditován, pohaněn, označen za člověka mravně zvrhlého, ale to všechno nevadilo Masarykovi, aby mu půl roku po odeslání Benešem inspirovaného dopisu do Ameriky, v němž byl Dürich těžce osočován, nenapsal: „Bud'te jist, že jsem proti Vám neučinil ani jediného kroku neloyálního.“ Tak to tedy chodilo v dobách, kdy si Beneš vytvářel svoje „osvobozenécké“ zásluhy. Nepohodlný člověk byl Benešem označen za křivopřísežníka, za úplatkáře, za osla a ničemu, Masaryk tomu dal na popud generálního tajemníka Národní rady Beneše svoji pečeť a za půl roku se Dürichovi klidně napsalo, jako by se nic nestalo: „Neučinil jsem proti Vám jediného neloyálního kroku“. Věru podivné představy o morálce! Na té však Benešovi nikdy nezáleželo. Hlavní bylo, že byla odstraněna konkurence pařížské Národní rady, která byla nekontrolovatelným rejdištěm Benešových intrik a jeho příživníků. Šlo přece hlavně o to, aby byl odstraněn nebezpečný sok, který se na konec stal příčiněním Benešovým v očích lehkověrných lidí mravně zvrhlým ničemou a oslem. Pan Beneš uhájil po Masarykovi své prvenství v zásluhách a na ostatním mu nezáleželo. Dle vykladačů svých slavných činů se dokonce „zasloužil“ o to, že zabránil paktování se s reakcionáři.

Tak se to obracelo!

Dürichovo ostouzení, které začalo za hranicemi, pokračovalo ve vlasti. *Dürichovi nebyla vůbec poskytnuta možnost obhajoby.* Napsal-li v roce 1920: „Přeji si být souzen!“, nebylo to nic platné, neboť pan Beneš již rozsoudil za potlesku bolševické a levičácké klaky, které bylo vytrvale předhazováno tvrzení, že Dürich se spojoval s nejčernějšími reakcionáři. Dürich byl odpraven a nikdo víc neměl do toho co mluvit.

Dürich byl jednou z prvních obětí Benešova atentátnictví.

Není zločinem, jestliže sedmdesátiletý člověk jest před lidmi, kteří ho neznají, označován za mravně zpustlé individuum?

Není dokladem nejsurovější bezohlednosti, nerozpakující se choditi přes mrtvoly, je-li člověk, nemající jiných existenčních možností, zbaven posledního pramene příjmů a vystaven bídě v cizině, do které se vydal z pohnutek, o jejichž idealismu nemohl mít vypočítavý cynik Beneš ani ponětí?

Nejde o Düricha, nejde o akce, ve kterých on i Beneš byli účastni, neboť patří překonané minulosti, ale jde o to, aby byla konečně stržena maska podvodnému intrikánu Benešovi. Proto nelze nepoložit otázku: Nebylo zločinem Benešovy ješitnosti, když desavouoval Düricha u ruské vlády a označoval jej za zvrhlého člověka před americkými krajany? *To byl sprostý zločin, spáchaný na věci, které Beneš, podle svého tvrzení, sloužil.*

A to všechno s použitím nejsurovějších prostředků dělal Beneš jen proto, aby byl odstraněn a zdiskreditován muž, který byl nebezpečným konkurentem Benešových „zásluh“ a současně byl člověkem, který viděl do Benešovy zákulisní režie „osvobozenké“ hry.

Dürichův případ nám představuje Beneše atentátníka se všemi jeho typickými vlastnostmi. Nechybí zde ani prvek, s kterým se setkáme snad ve všech případech dalších: snaha o kupování lidí a charakterů. Také Dürichovi byly nabízeny neomezené finanční prostředky, bude-li poslouchat. Koho? Samozřejmě Beneše, neboť tlumočnickem tohoto vzkazu byl právě jeho agent a Beneš ve svých rukou soustředil všechny příspěvky na tuto akci. *Dürich odmítl a proto ještě dříve, než měl kdokoli možnost zkontrolovati jeho činnost a poskytnouti mu možnost k ospravedlnění, byl Benešem odpraven.*

Již tenkrát se ukázal Beneš člověkem „všeho“ schopným, intrikánem nejnebezpečnějšího druhu, který se nezastavuje před použitím ani toho nejsurovějšího a nejnižšího prostředku k odstranění odpůrce. Již tenkrát vystoupil Beneš jako rafinovaný atentátník proti bezpečnosti cti lidí, kteří byli schopni zkřížiti jeho plány.

Již tenkrát byla kolem Beneše shromážděna společnost ničeho se neštítících lidí. Z ní použil Beneš proti Dürichovi zejména pověstného Prokopa Maxů a svého obzvláštního oblíbence a chráněnce, Hurbana,³³ kokainistu, tehdy legionáře, který obstarával vojenské nákupy.

³³ Hurban, syn slovenského básníka Hurbana Vajanského, patřil od počátku k Benešově smečce. Do přízně „osvoboditelů“ se vetřel tím, že prohlásil, že jeho otec na smrtelné posteli změnil svoje zásadní odmítavé stanovisko k realistům, jejichž byl vždy důsledným odpůrcem. Hurban byl za světové války pověřen Benešem, aby obstarával nákupy pro české legie. Částky, které mu byly pro tento účel svěřeny, nikdy nevyúčtoval. Beneš ho později jmenoval vyslancem, aby ho zachránil před vojenským trestním řízením. O Hurbanovi bylo známo, že jest těžkým kokainistou.

PROČ SE NESMĚL VRÁTIT GENERÁL ŠTEFÁNIK?

Beneš nikdy nedovedl podřizovati svoje osobní zájmy vyšším cílům. Tak tomu bylo, když působil za hranicemi za první světové války, tak tomu bylo za bývalé republiky a tak jest tomu i nyní v Londýně. Beneš, generální tajemník Národní rady pařížské, později Beneš, ministr zahraničních věcí bývalé republiky, pak její president a konečně nyní Beneš, lžipresident židovské operetní „vlády“ v Londýně, byl stále jen Benešem, bez rozmyslu se ženoucím za svou chorobnou touhou po moci, byl intrikánem a zločincem, který používal všech prostředků k odstranění těch, kteří byli nebezpečni jeho záměrům. Proto prohluboval vždy osobní rozpory s ostatními pracovníky v úplnou propast bez ohledu na to, jak se to projeví na pozadí společných zájmů, které měly být každému, tedy i jemu nadřazeny. Své věrné a oddané „spolupracovníky“ nacházel v politickém podsvětí, neboť věděl, že lidé nějak kompromitovaní budou vázáni tím, že znal jejich poklesky a provinění. Větší potíže měl s těmi, kteří odmítli jeho úplatkářské svody a proti kterým nebylo nic v jeho tajných archivech. Pak dovedl vždy v pravý čas – v tom byl Beneš opravdu velmi schopný – se postarati o jejich odstranění. Ve svém okolí nesnesl nikoho, kdo ho nějak zastíňoval.

Düricha se mu podařilo znemožnit.

Avšak vedle Masaryka, jehož autority on, tehdy docela neznámý člověk bez nadání a schopností, stížený jen chorobným slavomamem, nutně potřeboval a již doufal využít pro své záměry – jak se také později zejména v nástupnické otázce plně potvrdilo – byl zde ještě mladý, pro Beneše nebezpečně schopný soupeř, Slovák, generál Milan Rastislav Štefánik. *Ten svým rozhledem, styky, charakterem a slávou frontového letce a vojáka Beneše velmi převyšoval a zastíňoval jeho uměle vytvořenou „diplomatickou“ slávu. To Beneš dobře věděl a počítal s tím, že konkurence s tímto člověkem, který byl označován jako hrdina, nebude proň možná.* Od samého počátku jejich styků docházelo k ostrým konfliktům vznětlivé povahy Štefánikovy s Benešovou záludnou bezcharakterností.

Mladý, energický, vznětlivý a vojensky přímý Štefánik by se byl dovedl jistě rázně vypořádati s Benešovými intrikami. To nebyl bezmocný sedmdesátiletý stařec jako Dürich, který, jsa vzdálen na tisíce kilometrů od pařížské centrály Benešových intrik, nemohl přímo zakročiti proti jeho zločinnému ostouzení. Bylo tedy nutno pomýšleti na jiný způsob Štefánikova umlčení, případně odstranění...

Beneš nemohl potřebovati, aby se Štefánik vrátil do vlasti. Byl to velmi nebezpečný konkurent jeho „zásluh“ a příliš mnoho věděl o Benešově počínání a jeho hospodaření za hranicemi.

A Štefánik se živ nevrátil!

Těžko říci, zda to byla jen tragedie osudové náhodnosti, která tak posloužila Benešovu přání, či zda sám Beneš se nepříčinil o toto tragické, předčasné zakončení Štefánikova života. Je to otevřená otázka, na kterou pravděpodobně už nikdy nebude dána odpověď, otázka, jejíž tajemství shořelo s troskami Štefánikova letadla na poli blíže Bratislavy.

O předčasném tragickém zakončení Štefánikova života kolovaly mezi lidem různé pověsti, kterým věnujeme jen letmou pozornost jako doplňovacím záznamu. Tvrdilo se,

že na letadlo bylo střeleno, a to z území, které patřilo k bývalé republice. *Jiná verze mluví o přímém zločinu zednářů, ale všechny se shodovaly v tom, že v pozadí tohoto „odstranění“ Štefánika stál Beneš!* I když uvádíme tyto pověsti pouze pro doplnění našeho materiálu, jest poslední okolnost, že Beneš byl všeobecně označován lidem za strůjce Štefánikovy tragedie, jistě příznačná, neboť potvrzuje, že *lid svým zdravým instinktem vytušil a připouštěl, že Beneš jest člověkem schopným nejsprostších zločinů nejen proti bezpečnosti cti, ale i atentátu na život.*

Je zde ostatně k dispozici i jiná závažná okolnost: *Kdyby tento případ byl normálním kriminálním případem, a kdyby k jeho osvětlení měla být položena otázka: Kdo měl největší zájem na tom, aby nit mladého Štefánikova života byla násilně přervána?, pak odpověď musí znít: Beneš!*

O Benešově poměru k Štefánikovi vydává zajímavé svědectví dr. Karel Kramář ve svém „Soudu nad Benešem“. Píše: „A nezapomenu na poslední mé setkání se Štefánikem. Jeho poměr k Benešovi nebyl nejlepší, ačkoli to byl Štefánik, který Benešovi opatřil ta spojení, která v Paříži vůbec měl, a hodně se přiostrčil při jednání o konfliktu Piccione—Pellé! Štefánik navrhl formuli, s kterou jsem souhlasil, ale *před odjezdem do Itálie přišel ke mně v největším rozčilení po neobyčejně ostrém sporu s Benešem, který končil úplným rozejitím obou, a varoval mne před Benešem a před jeho snahou všechno na sebe strhnout. Já ho přirozeně uklidňoval, ale marně, a Štefánik na svou poslední cestu odejel s Benešem neusmířen.*“

Dürich musel být odstraněn, aby nekonkuroval svými zásluhami Benešovi. Jak uvidíme v další kapitole, byli z týchž důvodů odstraněni bývalí vyslanci dr. Pergler a dr. Štěpánek, který v prvních dvou letech byl dokonce Benešovým zástupcem v ministerstvu zahraničních věcí. Opět konkurenti, kteří by mohli participovati na zásluhách, jež si chtěl Beneš vyhraditi jen a jen pro sebe! Z těchto důvodů byla Benešem cílevědomě podkopávána posice Kramářova a snižována jeho činnost na mírové konferenci v Paříži. A co případ Stříbrného a Gajdův? Tentokrát zabíjí Beneš dvě mouchy jednou ranou! Ve Stříbrném se pokouší vyříditi člověka, který se snaží dokazovati, že ti doma měli také nějaké „zásluhy“, a v Gajdovi muže, který mu jinak překážel.

Opět konkurenti Benešovy slávy a současně dokonce lidé, kteří se rozhodli zkřížiti jeho plány oktrojové! Stejně pozadí má případ Dykův, z kterého se snaží Beneš udělati zbabělce a nečestného člověka a to opět jen proto, že Dyk, byť jako politik patřil jen jedné straně, byl jako básník uznáván všemi a kromě toho byl jedním z nejdůslednějších Benešových odpůrců a kritiků jeho method.

Jeden po druhém musí být odstraněni!

A Štefánik?

Po všem tom, co jest dnes známo o Benešovi, nelze pochybovati, že také on by se byl stal cílem jeho intrik ve vlasti stejně, jako jím byl předtím v cizině. Možná, že právě Štefánikovým přičiněním by byl národ býval zbaven včas tohoto zločince...

Mrtví mají tu přednost, že nejen nestojí v cestě, ale nemohou ani mluvit a vydávat svědectví...

Mrtví mluvit nemohou, ale *leccos závažného by byla mohla říci Štefánikova pozůstalost! Ani na to Beneš nezapomněl. Koupilo ji ministerstvo zahraničních věcí. Aby ji získalo, dalo za ni nesmírně předraženou cenu a nikdo nikdy se nedověděl, co v ní vlastně bylo a co obsahoval její listinný materiál.* Beneš to opět zařídil po svém. Získal materiál,

kteřý ho usvědčoval, a jeho pisálkové začali dělati z nouze ctnost. Tvrđili, že nepřiměřeně vysoký obnos byl za tuto pozůstalost zaplacen proto, aby byli podpořeni pozůstalí členové Štefánikovy rodiny. Věru parádní kousek Benešových propagandistů, který měl Slovákům, o jejichž přízeň se Beneš nemálo ucházet, ukázati, jak ten Beneš jest ohleduplný vůči Štefánikově památce a jak toužil získati jeho pozůstalost i přes to, že samotné vládní listy poukazovaly na to, že obnos, který za ni nabízí, jest naprosto neúměrně vysoký.

Tato Benešova „pieta“ by byla vypadala podstatně jinak, kdyby se bylo také v této spojitosti psalo o tom, jak nešetřně bylo naloženo s uniformou, kterou měl Štefánik na sobě při svém tragickém skonu. Povalovala se na půdě zemského úřadu pro Slovensko a přišlo se na to teprve tehdy, když byl přistižen jistý Žid, jak z budovy odnáší šavli, v níž byla zjištěna šavle generála Štefánika, kterou měl při katastrofě. O tyto věci pan Beneš zájem neměl, neboť nemohly vyprávěti o ničem jiném než o vlastní tragedii, která mu přišla tak vhod...

DR. ŠTĚPÁNEK, ČLOVĚK SCHOPNÝ – BENEŠ „VŠEHO“ SCHOPNÝ

V roce 1922 byla česká veřejnost zneklidněna odstraněním dr. Štěpánka z diplomatických služeb bývalého Česko-Slovenska. Byl to vlastně první případ, kdy veřejné mínění správně vytušilo, že jde o více než osobní záležitost tohoto schopného diplomata, a pochopilo, že v Benešově ministerstvu není všechno v takovém pořádku, jak se to snažili tvrditi lidé placení z tajných, neúčtovaných a nikým nekontrolovaných fondů, kterými Beneš disponoval bez jakékoli odpovědnosti.

Hamlet mluví o čemsi shnilém ve státě dánském. U nás to bylo jednodušší. Již tenkrát se poznalo, že hniloba, pronikající do našeho veřejného a hlavně politického života, se šíří z pařeniště intrik, lží, podvodů a neschopnosti, kterým pod Benešovým vedením se stalo ministerstvo zahraničí, aby sloužilo osobním zájmům svého šéfa.

Redaktor J. Svozil, příslušník Klofáčovy strany, kde byli jistě dobře informováni o poměrech v tomto ministerstvu, když opustil svoje místo v této straně, znechucen nátlakem, prováděným v ní na zaměstnance, a metodami, kterými byl otravován český život, vydal publikaci „Dr. Ed. Beneš a spol.“ Výstižně tehdy napsal: *„Že právě vedení našeho ministerstva zahraničí nemá na zřeteli republiku tak, jak se nám to pořád vykládá, je jisto. Kdyby šlo o republiku víc než o osobní ctižádost, nebylo by nikdy bývalo možno, aby pařížský orgán naší zahraniční propagandy, tedy propagandy dirigované dr. Benešem a dr. Girsou, byl přinesl článek, ve kterém nejen že byli velebeni hlavně dr. Beneš a dr. Girsou, ale přímo byla ostouzena republika, jen aby tito koryfeové* realistického epigonství** tím více vynikli. Bylo tam vykládáno, že všechny naše státní orgány ústřední prý jsou pořád*

* Koryfej – náčelník, přední osobnost; pozn. editora.

** Napodobování významných tvůrců a osobností, opakování a využívání myšlenek někoho jiného; pozn. editora.

ještě proniklé rakušáctvím, jedině prý ministerstvo zahraničí, řízené moderním dr. Benešem, je vzor úřadu a jedině ono je v pořádku.

A zatím je jisto, že máme skoro všechna ministerstva lepší než ministerstvo zahraničí.

Toto ministerstvo si zařizoval Beneš s takovou libovůlí, jako žádný jiný ministr u nás. A první co bylo: dr. Beneš si zařídil zahraniční úřad, jako jej měla kdysi Jeho Veličenstva. Všecko a každý závisí jedině na jeho vůli a na vůli jeho oblíbenců.“

Z tohoto prostředí, ovlivňovaného neomezenou Benešovou libovůlí, vyrůstaly intriky proti nepohodlným lidem. A nepohodlným byl každý, kdo patolízalsky nepřisluhoval, kdo nepatřil k hradní kamarile, a zejména každý, kdo svými schopnostmi převyšoval Beneše a měl pevnou páteř, kterou nebylo možno ohnout. Beneš nesnášel ve svém okolí nikoho jiného než patolízaly a bigotní zaprodance. Se zvláštní oblibou vybíral pro svoje ministerstvo úředníky, kteří měli ve své minulosti nějaký ten škraloupek, neboť s takovými mohl pak dělati, co chtěl, a tito lidé ochotně sloužili jeho špinavým záměrům. Nestrpěl ve svém úřadě nikoho, kdo mu nebyl přímo otrocky oddán a něčím zavázán. *Zejména v každém, kdo pracoval za války za hranicemi v diplomatických akcích, viděl konkurenta.*

To byl právě dr. Štěpánek, který se kromě toho mohl vykázati už úspěšnou diplomatickou službou za Rakousko-Uherska, kdy působil jako konsul. Byl jedním z několika málo zaměstnanců nového ministerstva, kteří měli diplomatické zkušenosti. Byl to tedy člověk, který byl Benešovi obzvlášť nebezpečný, neboť viděl do Benešova diplomatického primitivismu a nebyl z těch, kteří byli ochotni každé Benešově mezinárodní prohře uvěřiti jako úspěchu.

Pergler ve své řeči na veřejné schůzi Čechů a Slováků v Chicagu, konané dne 18. září 1932, prohlásil: „Shledal jsem, že Beneš v otázkách zahraniční politiky nemá ani základních vědomostí přes všechny své tak zvané praktické zkušenosti. Pojmu svrchovanosti a nezávislosti vůbec nerozumí. Kde nestačí jeho vědomosti, vypomáhá si lží, frázemi a podvodem. Na příklad o Locarnu bylo nám lháno, až Bůh brání. Simonds ve své knize vypravuje, že Beneš na místě byl jeho výsledkem přímo zdrcen. Ale pak týž Beneš šel domů a tam Locarno vydával za velké vítězství. To je snad nejhorší stránka té jeho politiky – to soustavné klamání a podvádění národa doma!“

Dr. Štěpánek, který v prvních letech byl dokonce zástupcem Benešovým v ministerstvu zahraničních věcí, si dovedl udělati správnou představu o těchto „úspěších“ svého šéfa. Jeho rozhled mu poskytoval možnost kontroly Benešovy zahraničně politické „linie“ a výsledků, kterých dosahoval. Čím dál jasněji viděl, že Benešova „politika“ nemůže vésti nikam jinam než ke katastrofě. Dr. Štěpánek byl proto dvojnásob nebezpečný, neboť nejsa nijak kompromitován, nemusil státi o Benešovo mlčení a, nejsa ze sboru Benešových milců, mohl kdykoli vystoupiti se svojí kritikou.

Štěpánek musel být odstraněn! Pro Beneše bylo naprosto lhostejné, že stát nutně potřebuje jeho vědomostí a zkušeností. Naopak tyto přednosti byly v očích nemožně ješitného Beneše pravou příčinou k intrice, na které založil plán Štěpánkova zdiskreditování a jeho odstranění.

Aby tento schopný diplomat mohl být snáze odstraněn, byl poslán z pražského ústředí jako vyslanec do Ameriky. *Od samého počátku Štěpánkova amerického působení byla jeho posice systematicky podkopávána. Od jara roku 1921 byl proti němu sbírán v mi-*

nisterstvu zahraničních věcí materiál z informací a klepů odvolaných úředníků Česko-Slovenské americké legace. Každá zmínka, která se týkala dr. Štěpánka v soukromých dopisech, zaslaných úředníky, přidělenými americkému vyslanectví, jejich kolegům do ministerstva zahraničí, musela být hlášena. Když to všechno nestačilo, vydal Beneš direktivu, aby v získávání materiálu bylo pokračováno ještě usilovněji. Pak přišly vhod i dopisy propuštěných služek, jejichž obsah měl být „usvědčujícím“ materiálem.

Dr. Štěpánek si počínal v Americe velmi rozvážně, výsledky jeho diplomatických zásahů byly úspěšné a neměl ani tušení o tom, že by v pražském ministerstvu zahraničí mohl být na rozkaz Benešův proti němu sbírán materiál, který měl přispěti k jeho odstranění. Tenkrát ještě nevěděl, že ministerstvo zahraničních věcí není jen úřadem diplomaticky neschopného Beneše, ale také ústřednou jeho zločineckých intrik.

Teprve v červnu roku 1922, tedy za pět čtvrtí roku poté, co tato intrika byla zahájena, se vyslanec Štěpánek při své náhodné cestě do Prahy o ní dověděl.

Také dr. Štěpánek byl označen na základě „materiálu“, který si Beneš opatřil, za člověka mravně zvrhlého. Oficiálně mu však mělo být kladeno za vinu, že měl příliš vysoký plat. V tom smyslu vydal také Beneš 17. ledna 1922 prohlášení, kterým měl být vzbuzen dojem, jako by vyslanec dr. Štěpánek byl přinucen snížit si svůj plat a platy zaměstnanců amerického vyslanectví.

Toto Benešovo prohlášení nebylo ničím jiným než podvodným klamáním veřejnosti, kterým mělo být proti Štěpánkovi vyvoláno podezření, že si počínal v Americe nešetrně a že rozhazoval peníze poplatnictva. Pravda byla však taková, že *dr. Štěpánek tyto platy snížil sám již 1. ledna 1921, tedy rok před Benešovým prohlášením, a další snížení provedl 1. května téhož roku, a to dokonce o jeden a čtvrt milionu korun.* Ministerstvo mu tehdy dokonce vytklo, že plat legačního rady Hally byl příliš snížen. A najednou Beneš rok po prvním snížení, provedeném z iniciativy vyslance dr. Štěpánka, a tři čtvrti roku po druhém snížení platů všech zaměstnanců, i Štěpánkova, provedeném rovněž z vlastní kompetence vyslancovy, bez popudu ministerstva, které tenkrát dokonce vytýkalo, že některé platy byly sníženy příliš, přichází Beneš s obviňujícím prohlášením. *Jeho účel byl jen jediný: Mělo dr. Štěpánka označiti jako marnotratníka a Beneše vyzvednouti jako pečlivého hospodáře s veřejnými prostředky.*

Dr. Štěpánek se rozhodl odejít sám ze služeb ministerstva zahraničních věcí. Beneš dosáhl svého cíle. Schopný diplomat byl odstraněn a mezi úředníky ministerstva zahraničí nebyl již nikdo, kdo by byl mohl Benešovy „úspěchy“ nějak kontrolovati. Kromě toho na případě Štěpánkově byl dán všem ostatním příklad, jak bude s nimi naloženo, kdyby snad nechtěli poslouchat a otrocky sloužit Benešovým zájmům.

Ale tu přichází Beneš k Štěpánkovi ještě v jiné podobě. Musí se přece zajistiti, aby tento informovaný člověk snad nemluvil o některých věcech z ministerstva, které, sděleny veřejnosti, by byly Benešovi jistě neposloužily. Proto Beneš se uchýlil k téže taktice, která se projevila již v případě Dürichově, jemuž byly nabízeny, bude-li poslouchat, neomezené finanční prostředky. *Nabízí dr. Štěpánkovi zvýšenou pensi a započítání legionářských let, ač Štěpánek legionářem nikdy nebyl.*

Proč to Beneš dělá?

Jedině proto, aby po vzoru rafinovaných zločinců odstraňoval podezření a stopy. Domníval se, že nikoho ani nenapadne, aby ho podezříval z nějakých intrik proti vyslanci dr. Štěpánkovi, když se k němu zachoval tak velkomyslně, že mu nabízel zvýšenou pensi

a dokonce prosazení protizákonného nadlepšení legionářskými lety, na která dr. Štěpánek neměl nárok.

Štěpánkovo odstranění má však ještě jiné pozadí, které ukazuje na Benešovu rafinovanost vpravdě zločineckou.

K jeho obvinění Štěpánka z nehospodárnosti a z finančních nepořádků, o kterých se v prohlášení nemluvilo, došlo právě v době, kdy v ministerstvu zahraničních věcí byla prováděna revise Nejvyššího kontrolního úřadu, jediná za celou dobu trvání ministerstva. Beneš sice nevěděl, jak tato revise dopadne, ale musel počítati s tím, že její výsledky budou zdrcující. Také nevěděl, zda se mu podaří, jak se mu pak skutečně povedlo, aby nález této revise zmizel kdesi v propadlišti. Zdiskreditováním Štěpánka se prostě Beneš zajišťoval jako rafinovaný podvodník, který nastrojil vše tak, aby podezření padlo na někoho jiného. Kdyby výsledky revise přišly na světlo boží, byl by prostě prohlásil: Já nic, já za to nezodpovídám, to všechno Štěpánek, který mne zastupoval a rozhodoval v době, kdy já byl na zahraničních cestách ve službách státu a míru! Současně by se byl odvolal na své prohlášení ze 17. ledna 1922, které naznačovalo, že „vynucené“ snížení Štěpánkova platu bylo položeno finančními a platovými nesprávnostmi. Stylistice tohoto prohlášení připouštěla vůbec všemožný výklad, tedy i takový, jaký by se byl Benešovi pro případ potřeby hodil.

Dr. Karel Pergler vydal na veřejné schůzi³⁴ o Štěpánkově případu toto svědectví: „Bývalý vyslanec dr. Štěpánek je velmi schopný a vzdělaný člověk. Jak byl vyštván z diplomatické služby? Vznesením obvinění, jehož povahu za přítomnosti dam si ani netroufám konstatovati. (Obvinění z pohlavní úchylnosti.) Beneš se Štěpánka bál, bál se jeho zkušeností, vzdělání a rozhledu. Není divu, že Štěpánek ucouvl před martyriem, kterým prochází celá řada z nás, ale jemuž se nesmí vyhýbat nikdo, jenž chce učiniti konec řádění kamarily horší středověkých milánských Viscontů, protože pokrytečtější. V tom ohledu ani s rodinou Borgiaů bych je nesrovnal. Visconti měli ve svém znaku hada. Had by patřil do erbu některých těch pánů také.“

Štěpánkuv případ představuje Beneše jako chladně vypočítavého intrikána, používajícího nejnižších prostředků, jako jsou denunciacie propuštěných služek, jako bezohledného cynika, který svoje provinění jest schopen svaliti na bedra jiného, a jako chorobně založeného domýšlivce, který bez ohledu na důsledky svého počínání pro věc, které má sloužiti, odstraňuje každého, kdo jest schopnější než on, aby měl tím větší volnost v sledování svých osobních cílů.

Schopní lidé druhu Štěpánkova byli odstraněni, aby nemohli kontrolovati politickou neschopnost „všeho“ schopného Beneše.

BENEŠ, ŠÉF ZLOČINECKÉ BANDY

Mezi případy, které nejpřesvědčivěji odhalují zločinecké metody Benešovy, patří v první řadě odstranění bývalého vyslance dr. Karla Perglera ze služeb ministerstva zahraničních věcí. Ani tím se však Beneš nespokojil. Tažení proti Perglerovi pokračovalo

³⁴ Toto prohlášení bylo Perglerem učiněno na veřejné schůzi Čechů a Slováků v Chicagu 18. září r. 1932.

v roce 1931 neuznáním jeho poslaneckého mandátu, který získal při volbách do poslanecké sněmovny, konaných 27. října r. 1929.

Beneš – jak bylo již prokázáno – ve svém okolí nikdy nesnášel schopné lidi, kteří měli možnost kontrolovati jeho „politickou“ činnost. To bylo pro Beneše samo o sobě – jak jsme již poznali na případu Štěpánkové – také u Perglera dostatečným důvodem pro jeho znemožnění.

V Perglerově osobě měl však Beneš kromě toho konkurenta „osvoboditelských zásluh“, neboť nebylo možno popřít, že to byl právě Pergler, který Benešovi připravoval půdu v Americe a posléze mu umožnil přístup do pracoven představitelů tehdejšího veřejného a politického života Spojených států severoamerických. Pergler měl nepopíratelný podíl na práci v Americe. Beneš ovšem nebyl ochoten se s někým dělit o „zásluhy“, které monopolisoval výhradně pro sebe. To byl další důvod, proč musel být Pergler odstraněn.

A konečně Beneš měl ještě jeden osobně nejzávažnější důvod. *Pergler jako organizátor krajanů v Americe věděl příliš mnoho o výsledcích sbírek, které byly za války ze Spojených států posílány Benešovi k dispozici do Paříže a které nikdy nebyly vyúčtovány.* To byl pro Beneše důvod nejzávažnější, neboť – jak prohlásil – „nemohl v té době vésti podvojný účetnictví“; a nejhorší bylo, že nevedl účetnictví vůbec žádné, a Pergler byl, podle Beneše, člověk tak bezcharakterní, že toto vyúčtování požadoval. To byl tedy třetí důvod, pro který se Beneš rozhodl Perglera odstraniti všemi prostředky.

Pergler byl poslán jako první vyslanec bývalé Česko-Slovenské republiky do Tokia.³⁵ Celý komplot proti němu byl Benešem připraven již předtím. *Proč by měl v ministerstvu pana Nováka, o kterém se vědělo, že je zloděj a podvodník? Beneš, jak později musel přiznati, to věděl také. Tento Novák, který byl v pražské centrále přidělen dešifrovacímu oddělení, byl vyslán do Tokia jako úředník vyslanectví. Ještě než tam dojel, dopustil se nové krádeže. Na cestu mu byl jistou paní Longenovou svěřen dopis, v němž bylo 400 franků. Ty Novák na cestě ukradl.*

Druhým výtečníkem, který byl do Tokia vyslán, byl dr. Reichmann, o kterém Beneš dr. Perglerovi sám přiznal, že věděl, že před válkou se dopouštěl podvodů v „Právu lidu“, kde byl zaměstnán. To však Benešovi naprosto nepřekáželo, neboť Reichmann byl jedním z prvních podkuřovačů, kteří přispěchali, aby po Benešově návratu do vlasti šířili jeho slávu. Hned na počátku roku 1919 napsal brožurku „Dr. Eduard Beneš. Jeho život a dílo“, v níž způsobem nepřekonatelně patolízalským blahořečil svému budoucímu šéfovi.³⁶

Tito dva zloději a podvodníci byli vysláni Benešem do Tokia, aby pracovali proti dr. Perglerovi. S nimi společně odjela slečna Eliášová, která byla přidělena tokijskému vyslanectví jako úřednice.

³⁵ Předtím byl Pergler prvním vyslancem bývalé republiky ve Spojených státech severoamerických.

³⁶ Reichmann byl Žid. Od počátku se snažil typicky židovským způsobem zavděčit se Benešovi. Byl jedním z prvních opěvovatelů jeho „zásluh“ a činů. Tento židovský psavec denně uveřejňoval své chvalozpěvy o Benešovi v českých listech, zejména v Klofáčově Českém slově. Aby se o Beneše co nejvíce zasloužil, vydal současně s jmenovanou brožurou knížku „Dr. Eduard Beneš“. Od počátku patřil mezi ty, kteří se rozhodli těžiti z Benešovy chorobné touhy po slávě.

Oba zločinci zaměstnávaní Benešem se ihned dali do práce a během doby se jim podařilo pro komplot proti Perglerovi získati i jiné zaměstnance a také Eliášovou. Tito dva Benešovi žoldnéři si vymýšleli nejnemožnější a nejnaivnější obvinění proti Perglerovi. Psali do Prahy o nepořádcích, a když to bylo ještě málo, obvinili Perglera, že pašoval do Japonska látky a piana a že s nimi obchodoval. *Beneš těmto objednaným udáním ochotně „uvěřil“ a Perglerův osud byl zpečetěn*, ač se později ukázalo, že nešlo a vůbec nemohlo jít o nějaké pašování látek, neboť se jednalo o hedvábí pro vlastní potřebu Perglerovu, který jako vyslanec měl právo bezcolnosti. V otázce pašování pian a obchodování s nimi na Perglerův účet se dokázalo, že šlo o dodávku firmy Petrof a že piano bylo zakoupeno na základě výslovného schválení ministerstva zahraničí pro potřebu legace. Později, v odpovědi na jednu z interpelací v této záležitosti musel sám Beneš přiznati, že „obchodování s piany nemůže Perglerovi spravedlivě vytýkati, neboť byl úřadem uveden v omyl“.

Jak vypadalo to Benešovo „uvádění v omyl úřadem“, dokazuje, že tímto „úřadem“ nebyl nikdo jiný než právě dr. Reichmann a Novák, kterého dal Pergler pro podvody a krádeže v Japonsku zatknouti.

Skvělým dokumentem, jak tento „úřad“ Benešových zločinců pracoval, jest dopis slečny Eliášové, který odhaluje Benešovy intriky a zločinecké metody naprosto nemilosrdně. Budiž citován jako jeden z dokumentů, usvědčujících Beneše z jeho zločineckých metod:

„Panu dr. Karlu Perglerovi,
mimořádnému vyslanci a zplnomocněnému ministru RČS
v Tokiu.

Pane vyslanče!

Po dlouhém uvažování o všem tom, co se zde událo, přicházím k závěrům, které mne děsí, přímo – děsí, neboť věřila jsem lidem, o kterých jsem měla dobré mínění, a na základě jejich informací považovala jsem Vás v době, kdy pro mnohá nedorozumění zde Vám bylo křivděno, za člověka nespravedlivého a nečestného. Viděla jsem však, jak jedno obvinění za druhým padalo a rozplynulo se v nic, jakmile přišlo do pravého osvětlení. Opakuji: Děsí mne to, neboť nemohou to býti lidé dobří a čestní, kteří stavěli se za nepravdy, jimiž mohli poškoditi ne tak osoby, jako stát – republiku samu.

Stojím nad těmito uzávěry, uvažuji dále a cítím, že má-li moje svědomí zůstat klidným a čistým, že musím zabrániti dalším nesprávnostem, pokud je to v mé moci, musím odhaliti nesprávnosti, kterých jsem byla svědkem a za které vědomím o nich nesu spoluodpovědnost.

Byla tu aféra s hedvábím, které prý jste si dal poslati na vyslanectví pro svého krejčího, abyste japonský erár tím ošidil o povinné clo z dovozu. Aféru vedl pan Jakub Růžička.³⁷ Byla jsem povolána k jednání o této věci do bytu legačního tajemníka dr. Reichmanna. Jednání jsem se ovšem mohla zúčastniti jen slovy: „Já o tom zcela ničeho nevím, neviděla jsem to.“ Byl to hlavně Růžička, který horoval pro Vaše zničení a dožadoval

³⁷ Růžička byl sluhou na vyslanectví v Tokiu.

se mravní opory od dr. Reichmanna. „Dávám Vám tuto oporu — jedněte!“ řekl tehdy dr. Reichmann. *Druhý den přinesl mně Růžička sestylisované udání a žádal, abych je přeložila do angličtiny, že s tím půjde do japonského zahraničního úřadu.* Odpověděla jsem mu: „Takové věci přece nemohu dělat. Opakuji vám svoji radu od včerejška, nedělejte zde republice ostudu. Máte-li něco, co je skutečně špatné, jděte s tím k nám, do Prahy.“ Odešel dolů a za chvíli se vrátil. „Doktor Reichmann řekl, že je to all right; máte to přeložit!“ Zanedlouho potom, když po odjezdu Novákové byli jsme všichni ve Vaší pracovně, řekl tam dr. Reichmann přede všemi: „Vždyť ono to s tím hedvábím nebylo tak, jak to Růžička říká.“ Nejde mi s myslí, proč tedy stál za tím člověkem tehdy, proč mu dával „mravní oporu“ k jednání? Růžička udání na japonském ministerstvu zahraničí i na policejním ředitelství učinil, jak sdělil. Ptala jsem se překvapeně: „Víte o tom doktor Reichmann?“ „Víte,“ zněla odpověď, „vždyť mi řekl, abych to udělal.“

Dále jsou tu zadržené a otvírané dopisy. Růžička je zadržel, dr. Reichmann otevřel, přečetl a zalepil — a věc pak popřel. Povíдали si o tom v mé pracovně, přerekli se nejdříve, neboť prý mně o tom povědět nechtěli, ale pak o tom mluvili bez obalu, jak to otvírali, a co tam stojí. Jenom z této věci samotné mi bylo hrozně úzko. Vědomost o tom mne tížila jako spolovina. Měla jsem z toho v hlavě plno zmatků. Ptala jsem se sama sebe: „Co dělat, když tu jde o mého představeného v úřadě?“

Růžička odešel náhle, nuceně a po všem tom, co jsem poznala po jeho odchodu, vidím, že s ním bylo jednáno více než ohleduplně, ale zuřil, nelze to jinak vystihnout. „Však já napíšu do novin o těch věcech. Však já oznámím na policii, jak to bylo s Novákem,“ zněly jeho řeči. „Prosím vás, už nic nedělejte, už tady má republika ostudy víc než dost,“ tak a jinak jsem ho varovala. Předvečer odjezdu přišel si ke mně pro dopisy, které mi slíbil vzít s sebou do Prahy, a řekl, že jde spát k Reichmannovým. A ráno mi doktor Reichmann sdělil s divným úsměvem, že „Růžička byl na policii něco udávat!“

Pane vyslanče, sledujíc zájmy pravdy a spravedlnosti, dávám Vám k dispozici tato sdělení a prosím, aby jich jedině pro zájmy pravdy a spravedlnosti bylo použito.

S projevem úcty
B. M. Eliášová v. r.“

Svoje odhalení doplnila Eliášová údaji obsaženými v druhém dopisu, v němž psala:

„V Tokiu, dne 22. března 1921.
Panu Karlu Perglerovi,

mimořádnému vyslanci a zplnomocněnému ministru RČS v Tokiu.

Pane vyslanče!

Nerada píši tento dopis, je však třeba, aby byl napsán jako doplněk toho, co jsem napsala dne 15. t. m. Pravím nerada — neboť je to cosi jako operace a to vždy bolí. Však, když už jasno, tedy ať je jasno úplně.

Mně samé se vyjasnily mnohé věci teprve nyní, po celé té trapné řadě měsíců. Byly tu hned na začátku lži a křivdy a následkem toho se vše vyvíjelo křivě a nesprávně. Lež a křivda se obvykle skrývají v temnu a tím se stalo, že se tu během doby nahromadilo tolik tmy, že už pak bylo nsnadno rozeznati černé od bílého a bílé od černého. A v takovém ovzduší lidé se snadno stávají zlými. — Byli jsme zlí více či méně všichni a všichni jsme tím snad trpěli, neboť v síti lží a klamu nikomu nemůže býti volno.

Vzpomínám zejména těch nesprávných skutků, kterých jsem se dopouštěla sama. Bylo to na sklonku léta, kdy mne dr. Reichmann po prvé začal vyprávěti o intrikách, které prý jste kul s Novákem proti ministru Benešovi. Zhrozila jsem se ovšem toho, tím více, že jsem Vás v té době z celé duše nenáviděla. *Dr. Reichmann vyzval mne tehdy, abych o tom napsala paní Benešové, on sám že to psal Oličovým. Neučinila jsem zcela podle jeho přání, leč napsala jsem to důvěrné přítelkyni — dovolte mi zde zamlčeti její jméno — a ponechala jsem jí na vůli, chce-li to sdělit paní Benešové nebo ne. Rozhodla se pro a dopis se dostal do rukou ministru Benešovi.* Lituji toho, neboť dnes znám ty věci lépe než tehdy a jeví se mi ve zcela jiném světle.

Po druhé — bylo to v prosinci — *vyzval mne dr. Reichmann, abych napsala též něco ministru Benešovi, aby prý stále sám nepsal. Doznávám, že jsem to napsala nerada. Považovala jsem to za nepříjemný úkol, kterého se musím zhostit. Napsala jsem několik řádek a obvinila Vás, že jednáte nelidsky a nespravedlivě. Vidím nyní, že to byl úsudek nespravedlivý a ukvapený — doufám však, že mne omlouvají tehdejší okolnosti. Byla jsem sevřena v tom temném kruhu lží a klamu, sama jsem tím nejvíce trpěla, bylo ve mně mnoho trpkosti nahromaděno a v takových chvílích snadno se činí ukvapené úsudky. Nevím; dostal-li se tento lístek do rukou ministra Beneše. Dr. Reichmann vyžádal si, abych to napsala a jemu přinesla, že to vloží do svého dopisu, který psal ministru Benešovi.*

Zadržela jsem Novákovy listiny, jak známo, a nechtíc nésti sama odpovědnost za tak odvážný čin, dala jsem je dr. Reichmannovi se slovy: „Vzala jsem to, aby to Novák neodvezl. Jsou to podezřelé věci. Kdyby došlo někdy k vyšetřování, nebude zde důkazů. Schovejte to, vrátíme to tam, kam to patří — na legaci.“ Den či dva nato řekl mi dr. Reichmann: „Opisujeme to a pošleme to do Prahy.“ Cítila jsem tehdy, že to není správný postup, avšak nebylo možno, abych já dávala instrukce legačnímu sekretáři. V tomto případě tedy asi to není moje vina.“

V závěru dopisu jest pak ještě vlastnoručně slečnou Eliášovou připsáno: „Vzpomínám ještě jednoho výroku dr. Reichmanna: „Beneš mi neodpovídá, ale dělá vše tak, jak mu já radím!“

Dr. Pergler sám o věci píše: „Úředníky zahraničního ministerstva byl na mne podniknut po stránce morální přímo vražedný atentát!“

Byl to jen atentát těchto zločinců, vyslaných do Tokia?

Rozhodně nebyl, neboť jest prokázáno, že Beneš o všem věděl, že je podporoval a že to byl právě on, který tento personál pro tokijské vyslanectví vybral. Bylo zjištěno, že Beneš si povolal dr. Reichmanna před jeho odjezdem z Prahy k důvěrné konferenci a hned po Reichmannově příjezdu do Tokia byl mu doručen Benešův důvěrný dopis. Pro vztah Benešův k Reichmannovi jest dokumentární, že tomuto intrikánovi, který posílal Benešovi do Prahy denunciaci proti svému přímému nadřízenému a který sváděl ostatní personál, aby si počínal také tak, na příklad, aby slečna Eliášová psala paní Benešové, aby toho materiálu bylo více, byl bez vědomí dr. Perglera zvýšen na příkaz Benešův plat právě v době, kdy všem

ostatním úředníkům, přiděleným tokijské legaci, byly platy sníženy. Beneš později přiznal, že věděl o zločinném založení Nováka i Reichmanna. Přesto je však do Tokia poslal, aby znemožnili dr. Perglera, naprosto se neohlížeje na to, že počínáním těchto lidí bude těžce ohrožen zájem státu, který v Japonsku měli zastupovati.

A zase typická benešovština: Pergler si vyžádal od ministerstva dovolenou, aby mohl odjet do Ameriky za účelem vyřízení svých soukromých záležitostí. Mezitím byl však pro Tokio jmenován jiný vyslanec, aniž by o tom předem bylo dr. Perglerovi něco sděleno.³⁸ Pergler prokázal, že nejen neměl s těmito věcmi nic společného, ale že jeho postup byl ve všem správný. Přesto však Beneš činí proti němu prohlášení a vyhrožuje mu disciplinárním řízením. Nikdy k němu nedošlo, neboť Beneš dobře věděl, že při projednávání této záležitosti by vyšla najevo jeho zločinecká účast v tomto kompletu proti Perglerovi a že by bylo prokázáno, že to byl on sám, který celý postup proti dr. Perglerovi s Reichmannem smluvil.

Beneš však Perglerovi vyhrožuje a domnívá se, že ten pod dojmem vyhrůzek odejde sám ze služeb ministerstva zahraničních věcí. 3. dubna 1921 dokonce mu kabeluje do Ameriky, že výsledky disciplinárního řízení proti němu budou oznámeny členům sociálně-demokratického poslaneckého klubu. Pergler k tomuto kabelogramu poznamenává: „Se stránky úřední je to něco tak úžasného a tak to Beneše charakterisuje, že není třeba tento politický teror ani komentovat.“ Beneš dělal všechno možné, aby Perglera přinutil k dobrovolné resignaci. Když pohrůžka, že výsledek disciplinárního řízení bude sdělen marxistickým poslancům, Perglera nezastrašila, vymyslel si Beneš jiný způsob nátlaku. Perglerovi nebyl vyplacen za několik měsíců plat a cestovné. Podle dispozic ministerstva zahraničních věcí, které vydal Beneš, měly být tyto peníze dr. Perglerovi vyplaceny jedině po jeho resignaci vyslanectvím ve Washingtonu.

Dr. Pergler ve své publikaci „Za nového režimu“³⁹ o této Benešově intrice píše: „Na tyto peníze jsem buď měl legální nárok, nebo jsem ho neměl. Jestliže jsem na ně legálního nároku neměl, za co měly být vyplaceny? Jako úplatek? V takovém případě by se jednalo pak o zneužití státních peněz Benešem a o jejich neoprávněné vyplacení. Anebo jsem na ně nárok měl a jednalo se o to, aby mi byly vyplaceny jedině proti resignaci. Ale to je upírání legálně mi patřícího majetku, to je nezákonný nátlak a zneužití moci úřední, to je, čemu se v Americe říká „blackmail“, což, volně přeloženo, česky znamená vyděračství, jakékoli jednání, vynucené nezákonnými hrozbami. Pan Eduard Beneš má na vybranou!“

Ani v Perglerově případě nečinil Beneš úchylku od šablony, podle níž popravoval nepohodlné lidi: Nejdříve zničit a zdiskreditovat a pak se snažit o umlčení zničeného člověka nabídkou hmotných výhod! Zostuzenému Dürichovi vzkázal, že bude-li poslouchat, bude mít peněz, co bude chtít! Jeho ministerstvo pod titulem podpory Štefánikovy rodiny přeplatilo jeho pozůstalost jen proto, aby Beneš dostal do svých rukou materiál,

³⁸ Tatáž, pro Beneše tak typická metoda, jako v případě odstranění Düricha a Kramáře. Dürich byl zbaven místopředsednictví pařížské Národní rady a Kramář funkce ministerského předsedy bývalé republiky. Dočetli se o tom teprve v novinách, aniž by jim předem bylo něco sděleno. Také Pergler se dověděl o jmenování nového vyslance pro Tokio soukromě v Americe, kde dlel na dovolené.

³⁹ Tato publikace vyšla v roce 1922 v Americe. Byl v ní dokumentárně odhalen celý Benešův komplot proti Perglerovi.

jenž by ho byl kompromitoval. Zdiskreditovanému vyslanci dr. Štěpánkovi nabízel Beneš *zvýšenou pensí a legionářská léta. Také Pergler měl být po komplotu, který sám nazval mravním atentátem, získán, aby mlčel, tím, že mu Beneš nabízel v poslední osobní rozmluvě s ním pomoc „k přechodu do hospodářského života“, při čemž zdůraznil, že v bankách a hospodářských společnostech se vydělává hodně peněz.* Pergler odjel do Ameriky, když před tím Benešovu nabídku rázně odmítl, a právě tato okolnost, která Benešovi naznačila, že odmítá jakoukoli závislost na něm, nabádala Beneše k pokračování v tažení proti Perglerovi. Předstoupil před bývalý parlament a ve své odpovědi na interpelaci stran Perglerova případu opakoval opět všechny ty vymyšlené denunce, které si objednal od dr. Reichmanna, počítaje s tím, že Pergler, jsoucí v Americe, nebude mít možnost obrany. Pergler se pokusil ještě jednou čeliti v této věci Benešovi v odpovědi na jeho prohlášení, kterou zaslal bývalému Národnímu shromáždění. *Tento otevřený list však nikdy nebyl ve sněmovně čten a když Pergler urgoval jeho projednání, zjistilo se, se byl ukraden na poště v Praze.*

Z tohoto otevřeného listu, který byl později Perglerem v Americe publikován, uvedu jen několik ukázek, svědčících o Benešově charakteru, jeho metodách a jeho schopnostech: *„Celá aféra je vážným symptomem poměrů v naší býv. republice. Způsob, jakým byla vyvolána a vedena, ukazuje, že to, co bylo nazváno novým režimem, je tak málo novým, že pro srovnání s ním bychom museli jít do středověkých malých států italských, s tím ovšem rozdílem, že tam byli nepohodlní lidé otravováni fysicky, což jest čestnější než vraždy morální.“* — *„Postup zahraničního ministra těžce a trvale kompromituje Česko-Slovenský parlamentarismus, neboť útok na kohokoli je nečestným zneužitím a zbabělým zneužitím parlamentní tribuny k pokusu vyřídit věc, která patřila před tribunál za takovým účelem zákonem zřízený.“* — *„Páně ministrova neznalost práva, jak mezinárodního, tak domácího, je v diplomatických kruzích notorická a odpůrci našeho státu několikrát jí již využítokovali ku svému prospěchu.“* — *„Celý postup ministra Beneše je krajně nelegální a já neváhám říci, že je to zločin nejen mravní, ale i justiční.“* — *„Teprve z ministrova elaborátu se dovídám o obviněních, o kterých jsem neměl dosud ani zdání. Pověstný stuartovský soudce ze sedmnáctého století, Jeffreys, za podobné metody by se styděl.“* — *„Pod dojmem toho, co se dělo pod patronací Benešovou na vyslanectví v Tokiu, žádal jsem dne 26. března 1921 o povolání do Prahy, aby tam věc mohla být projednána. Beneš odmítl způsobem jak cynickým, tak frivolním. Sdělil mi, že mne nevolá, že však mohu přijet, jestliže chci, protože mám dovolenou. To ovšem bylo odmítnutí, protože moje dovolená byla tak krátká, že na cestu by nebyla stačila, a náklady cesty jsem soukromě nésti nemohl.“* — *„Ministerstvo zahraničních věcí oznámilo japonské vládě jmenování nového vyslance, aniž by mne o věci uvědomilo nebo sdělilo odvolání, tedy diplomatický skandál prvního řádu. Beneš nezná diplomatických zvyklostí, ale tak bezedná jeho nevědomost přece jenom není, aby nevěděl, že jsem měl být řádně uvědomen a odvolán. Proč tedy tak postupoval? Důvod může být jediný, totiž ten, že vyslanec, odjíždějící na dovolenou a mající se vrátit, nebere s sebou žádné dokumenty. Když se někdo nakvap za jeho zády dosadí na jeho místo, nemůže si je již opatřit a připravit se k obhajobě. O to se Benešovi jednalo!“* — *„Po příjezdu do Prahy hlásil jsem se jak presidentovi, tak Benešovi a sice písemně. Je příznačné, že Beneš presidentovi tvrdil, že jsem se mu nehlásil, ač se tak stalo písemně.“* — *„Beneš mi přiznal, že věděl, že před válkou Reichmann se dopustil podvodů v „Právu lidu“ a přece mu udělil vysokou hodnost diplomatickou.“* — *„Intriky mezi personálem, poslaným do Tokia Benešem, začaly ještě dříve,*

než tento personál do Tokia přijel, a sice již na lodi. Bylo zjištěno, že na lodi se Reichmann a jeho paní se slečnou Eliášovou tak rvali, že o tom mluvili námořníci ze Singapuru až po Vladivostok. O tom také Beneš věděl. Reichmann psal ze Singapuru Benešovi proti Eliášové, slečna Eliášová psala zase paní Benešové. Ale Beneš nezakročil a vědomě dopustil, aby tato společnost jela dělat ostudu do Japonska.“ — „Reichmann s Novákem si za mé nepřítomnosti zfalšovali na papíru presidia ministerstva zahraničí potvrzení na výplatu peněz. Kde vzali tento papír? Je vidět, že přijeli připraveni již z Prahy a ukazuje to také, jaká byla Nováková posice v ministerstvu, když měl přístup k listinám nejdůležitějšího oddělení.“ — „Beneš tvrdí, že zloděj Novák byl pouhým stenografem. Ale já mám v rukou dokumenty, že tento člověk byl členem Česko-Slovenské mírové delegace v Paříži, a že později byl i členem delegace ve Varšavě, kde se jednalo o Těšínsko. Byl také v Paříži přímo u Beneše, jenž mu některé věci, velmi důvěrné, diktoval.“ — „Beneš tvrdil, že jsem si vyzvedl 15 000 yenu jako cestovní zálohu na cestu do Vladivostoku. Nebylo žádné takové cestovní zálohy! Kde tyto věci Beneš bere? Jel jsem do Vladivostoku na základě plné moci samotným ministrem podepsané. Všechny cestovní výlohy činily 202,06 yenu a neúčtoval jsem ani náležitě mi diety. O tom mám dokumentární doklad přímo z ministerstva zahraničí. Zde je ministr usvědčen z tak úžasné nepravdy, že i u něho je to těžko chápat.“ — To jsou názory, které vyslovil dr. Pergler o zločinných Benešových metodách a které v žalobě Národnímu shromáždění formuloval v devíti doložených bodech. V závěru tohoto obvinění s odvoláním na § 79 ústavy, který pravil, že poruší-li předseda vlády nebo členové vlády úmyslně nebo z hrubé nedbalosti v oboru své úřední povinnosti ústavní nebo jiné zákony, jsou trestně odpovědní, žádal, aby Beneš byl volán k odpovědnosti.

Ale tato obžaloba se ztratila na poště...

Případ Perglerova odstranění z diplomatických služeb ukazuje, jak bezohledně si Beneš počínal nejen vůči nepohodlným osobám, ale i vůči státu, jehož dobrou pověst chrániti bylo právě jeho hlavní povinností jako ministra zahraničních věcí. Jen proto, aby byl odstraněn člověk, který byl Benešovi nepohodlný, byla pověst bývalého Česko-Slovenska v Japonsku těžce poškozena jednáním zločinců, kteří byli Benešem přiděleni tamější legaci, aby se postarali všemi prostředky o Perglerovo zničení. Zločin proti Perglerově cti spáchaný Benešem jest pro jeho činnost jedním z nejtýpějších. *Za pomoci bandy zločinců, z nichž jeden byl podvodník, druhý kromě toho ještě zloděj a třetí, sluha vyslanectví Růžička, byl posléze propuštěn pro nepoctivost a smilstvo — snažil se zhanobiti Perglerovu pověst, aby po čase konstatoval, že byl „úřadem uveden v omyl!“*

Tak záslužně tedy „pracoval“ Beneš, který již tenkrát byl dr. Karlem Perglerem označen jako atentátník proti cti. Není bez zajímavosti, že hlavní jeho náhončí při pokusu o zničení Perglera, Reichmann a Novák, byli Židé!

ŽID STRÁNSKÝ: „A TO MY VÍME, ŽE JE TO SPOLEČNOST VRAHŮ!“

Životní cesta Perglerova se střetla s Benešovým intrikánstvím ještě jednou. V roce 1929 vrátil se dr. Karel Pergler znovu do vlasti. Byl kandidován Ligou proti vázaným kandidátním listinám a při volbách 27. října 1929 byl zvolen poslancem.

Beneš věděl, že proň nastávají zlé chvíle, neboť znal Perglera jako člověka houževnatého, který se mu bude dívat na prsty. A pak zde byl ještě nevyrovnaný účet za Tokio, který mohl nyní Pergler kdykoli předložit k výplatě, a konečně nebylo tajností, že Pergler se stane povoláním mluvčím těch, kteří již dávno volali po zjištění, jak to bylo se sbírkami amerických krajanů za světové války.⁴⁰

Beneš se nejdříve pokoušel tohoto svého odpůrce získati. K tomu se propůjčil jeho židovský nohsled Stránský. Pergler ve své řeči na veřejné schůzi v Chicagu, konané 18. září 1932, o tom řekl: „*V parlamentě plazil se za mnou Jaroslav Stránský, Benešův mluvčí a nakladatel pornografické literatury, až to bylo skoro politickou sensací. Když jsem Benešovi a jeho klice vytkl ty hrůzné boučkoviny, Stránský prohodil: „A to my víme, že je to společnost vrahů.“ A pak chtěl tvrdit, že prý Bouček své zločiny provádí na vlastní pěst. Jed bych na to vzal, že však od té doby náčelníku této společnosti vrahů nejednou podal ruku.*“ Stránský měl od svého šéfa jistě hodně širokou plnou moc pro tyto námluvy, když byl ochoten dr. Boučka, jednoho z lidí, kteří vykonávali pro Beneše nejsurovější práce, a jeho pomahače označiti za společnost vrahů. Přesto se však toto získávání nezdařilo. Perglerovy projevy v bývalé poslanecké sněmovně byly Benešovi čím dál tím nepříjemnější. Pergler v jedné své řeči uvedl na přetřes právě otázku vyúčtování amerických sbírek, které se Beneš nejvíce obával. Beneš byl nucen odpovídati. Nic nevyvrátil a chabost jeho odpovědi, ve které se tvrdilo, že tenkrát neměl čas vésti podvojný účetnictví, byla vlastně potvrzením Perglerova obvinění, že značná část peněz, pocházejících z těchto sbírek, byla Benešem zdefraudována a zneužita pro jeho osobní politické záměry. Tímto Perglerovým zásahem bylo prokázáno alespoň tolik, že *Beneš nikdy nikomu z těchto milionových částek žádné účty nesložil.* Zločinec Beneš měl však mezitím již připravený nový plán, jak Perglera umlčeti.

Ministerstvo zahraničí vzneslo před volebním soudem námitku, že dr. Pergler není státním občanem Česko-Slovenské republiky a že proto jeho poslanecký mandát nemůže být verifikován.

Proti tomu namítal Pergler, že po svém jmenování vyslancem a přísahou věrnosti Česko-Slovenské republice pozbyl státní příslušnosti v Americe. K jeho naturalisaci se strany Česko-Slovenska že došlo ipso facto,* ježto by jinak jeho jmenování vyslancem bylo nezákonné. Dr. Pergler dále dokazoval svoji Česko-Slovenskou státní příslušnost poukazem na to, že byl vyslancem jmenován po návrhu ministerské rady, jejímž členem byl také ministr vnitra, tedy šéf úřadu, do jehož kompetence náleželo přiznávání státního občanství. Dále se odvolával na smlouvu Spojených států severoamerických s bývalým Rakousko-Uherskem, že rakouský občan ve Spojených státech naturalisovaný po

⁴⁰ Bývalý ministr za agrární stranu Staněk upadl v nemilost hradní kamarily, že uveřejnil ve „Venkově“ úvodník, v němž žádal vyúčtování amerických sbírek, svěřených Benešovi.

* Již tím, tím skutkem, tím samým činem; pozn. editora.

návratu do bývalé vlasti sice pozbývá amerického příslušenství, ale nabývá domovského práva ve své rodné obci, což znamená znovunabytí bývalého příslušenství státního. Tato smlouva nebyla zrušena. Pergler dokazoval, že Spojené státy notou, kdysi jemu jako Česko-Slovenskému vyslanci ve Washingtoně doručenou, vyhradily si platnost všech někdejších smluvních závazků i pro Česko-Slovensko.

Přes tyto námitky rozhodl volební soud, složený ze zástupců politických stran, že se mandát poslance dr. Karla Perglera neverifikuje. Vyhověl tedy námitkám ministerstva zahraničních věcí, jehož šéfem byl Beneš, a Pergler byl poslaneckého mandátu zbaven. To se stalo v únoru roku 1931. Přes rok byl tedy Pergler poslancem a nikomu na tom nezáleželo. Proč nevzneslo ministerstvo zahraničí svoje námitky hned? Protože Beneš doufal, že se zdaří námluvy Stránského a že případně bude moci použití Perglera pro své zájmy. Když se to nepodařilo a když Pergler pronesl řeč o nevyúčtovaných amerických sbírkách, přišlo se s námitkami proti jeho státnímu občanství.

Rozhodnutí volebního soudu bylo podrobena ostré kritice právníků. Byl to zejména univ. prof. Jiří Hoetzel, který patří mezi první odborníky práva ústavního a správního, tehdejší děkan právnické fakulty brněnské university prof. dr. Rudolf Dominik, profesor bratislavské university dr. Lašťovka, president nejvyššího soudu dr. Popelka atd., a ti všichni dokazovali, že Pergler jmenováním vyslancem získal současně Česko-Slovenskou státní příslušnost.

Univ. prof. Jiří Hoetzel uveřejnil v „Národní politice“ tento právníkový rozbor Perglerova případu: „Na váhu padá ustanovení čl. 3 (2. odstavec) základního zákona o všeobecných právech státních občanů č. 142/1867 ř. z., jenž v době Perglerova jmenování u nás platil a jenž ustanovuje, že vstup cizinců do veřejných služeb jest odvislý od nabytí státního občanství. Toto ustanovení lze vykládati tak, že cizinec musí napřed nabýti našeho státního občanství, má-li být platně ustanoven naším (pragmatikálním) úředníkem. Citovaný předpis míří v první řadě na ty pravidelné případy, kde orgán povoláný jmenovati státního úředníka není také oprávněn udělovati státní občanství. Kdyby obojí kompetence byla soustředěna u téhož orgánu, bylo by upřílišněným formalismem tvrditi, že takový orgán by napřed musel zvláštním aktem uděliti cizinci státní občanství a teprve potom zvláštním aktem ho jmenovati státním úředníkem a že by obojí úkon nemohl provésti aktem týmž. Něco tak strojeného by musil zákon ustanoviti zcela jasně.

Pergler byl jmenován vyslancem presidentem republiky, který však není kompetentní udělovati také státní občanství. Ale v Perglerově případě lze vystačiti s argumentací. Návrh na jeho jmenování učinila podle prozatímní ústavy vláda, to je sbor ministrů, mezi kterými byl asi také ministr vnitra, do jehož působnosti přísluší udělení státního občanství. Ale i kdyby tomu tak nebylo, byla vláda i podle prozatímní ústavy kompetentní udělení státního občanství. Volební soud to výslovně ve svých důvodech připouští.

Je zase přílišným formalismem žádati, aby vláda ve svém jmenovacím návrhu řekla výslovně, že Perglerovi státní občanství uděluje. Veřejné právo nemá v tom směru přesných formálních předpisů, takže všecko záleží na výkladu vůle. Je přece přirozenější pojmáti situaci tak, že nemůžeme vládě imputovati, jako by chtěla presidentu republiky raditi k tomu, aby porušil přímo ústavu tím, že by jmenoval státním úředníkem cizince. Je to, opakuji, přirozenější než domněnka volebního soudu, že „dá se to vysvětliti stejně mylným předpokladem, že Pergler státním občanem československým tehdy již byl, jako omylem právním, že podle paragrafu 29. obč. zák. jmenováním ipso facto státního ob-

čanství nabude. I za těchto dohadů lze tvrdit, že by neodporovalo úmyslu vlády způsobiti korektní jmenování Perglerovo státním úředníkem a neexponovati presidenta republiky. Máme totiž na vybranou jen alternativu: Pergler byl jmenován platně, anebo presidentův jmenovací akt znamená evidentní porušení samé ústavy a je tedy neplatný. Za tuto evidentní neústavnost je odpovědna vláda a zvláště její člen, jenž akt presidentův kontrasignoval.“

Univ. prof. Hoetzel v závěru svého právního rozboru, jenž plně vyznívá ve prospěch Perglerův, zdůrazňuje, že bezpečným důvodem obnovy řízení před volebním soudem by bylo, jestliže by politické úřady vydaly Perglerovi osvědčení o jeho státním občanství, počínajíc dnem jeho jmenování vyslancem. Politické úřady k tomu kompetentní jsou a nic jim nevádí názor volebního soudu, vyslovený pouze v důvodech.

Ministerstvo vnitra dvakrát dokonce písemně Perglerovi potvrdilo, že jeho státní občanství přiznává, ale tehdejší ministr vnitra Slavík nedovolil vyříditi Perglerovu žádost o vydání osvědčení o státním občanství. Nebylo žádným tajemstvím, proč tomu tak je, vždyť se vědělo, se Slavík patří mezi Benešovy milce a že jest proň připraveno v ministerstvu zahraničí vyslanecké místo.

Tento případ dokazuje, jak hluboce se zaryly Benešovy spáry do ústrojí našeho veřejného života.

Těm, kteří tvrdili – a to byla vždy poslední argumentace Benešových obhájců, že všechno toto jsou osobní věci, Pergler velmi správně odpověděl ve své veřejné řeči, kterou měl po návratu do Ameriky po svém zbavení mandátu: „*To nejsou věci osobní, jinak by bylo také osobní věci, když je někdo přepaden banditou na ulici. Tvrdit, že takové věci jsou osobní, to je morálka gangsterů, Caponů a Toriů, kteří ve svých soukromých válkách se také touto morálkou řídí.*“

U nás to byla morálka Beneše a jeho okolí.

„NEÚPLATNÝ“ AGENT PROVOKATÉR

Jsou lidé, jejichž přátelství je stejně nebezpečné jako nepřátelství. Mezi ně patří také Beneš, který stejně jako se nerozpakoval nejsurovějšími prostředky odstraňovati své odpůrce, byl kdykoli připraven vraziti dýku do zad i svým přívržencům, když se domníval, že by na tom mohl nějak získati. Do této skupiny Benešových zločinů patří případ obvinění z pokusu o korupci, který končil zničením Aloise Jiráka, sekčního šéfa v revisním odboru ministerstva financí.

Jiráka byl dříve profesorem a působil na obchodní akademii, kde před válkou učil i Beneš. Z těch dob se datovala jejich známost. Jiráka se zájmem sledoval kariéru svého kolegy a chtěl se přičiniti o finanční zajištění jeho práce, domnívaje se snad, že i jemu by mohla být v budoucnu Benešova vděčnost nějak užitečnou. Toto jest v celém případě jediný motiv, který by bylo možno míti Jirákovi za zlé, kdyby byl prokazatelný. Odmyslíme-li si tento nedoložený zájem, pak *pozadím toho, co Jiráka dělal, zůstane pouze Jirákovo přání, aby Beneš byl mocný a silný, aby mohl čeliti svým odpůrcům a aby mohl bez finančních starostí pracovati.*

Ještě když byl v Paříži na mírové konferenci, dostal Beneš od Jiráka dopis, ve kterém mu bylo nabízeno, že Jiráka a jeho přátelé seberou mezi průmyslníky a v bankách příspěvky na fond, který odevzdají Benešovi pro úspěšné vedení jeho akcí.

Na tuto nabídku Beneš ihned v lednu roku 1919 odpověděl:

„Milý příteli!

Obdržel jsem Váš dopis a děkuji Vám zaň srdečně. Souhlasím samozřejmě s Vámi a poněvadž nejlépe já mohu věděti a mít zkušenosti, s jakými prostředky jsme pracovali, dovedu oceniti význam Vašeho návrhu a eventuální jeho provedení. Není třeba tudíž ani zvláště zdůrazňovati, že bych uskutečnění takové věci byl nejvýš rád a spokojen. Můžete-li tudíž v tom smyslu něco podniknouti a zejména dojíti v krátké době k výsledku, netajím se Vám, že by mně to bylo velmi příjemné a naší věci by to značně prospělo. Přenechávám Vám a ostatním, kteří by se při tom zúčastnili, podrobnost celé realizace a prosím Vás o laskavé sdělení v případě, že byste k uskutečnění přistoupili a zároveň o dohodu — v případě, že by k tomu došlo — o způsobu, jakým by vše bylo předáno k mé dispozici.

Dr. E. Beneš v. r.“

Z realizování této nabídky, s níž Beneš tak spontánně souhlasil, sešlo. Jiráka se o věci zmínil dr. Rašínovi, svému šéfu jako ministru financí, a ten mu sdělil, že Benešovy prostředky v Paříži jsou dostačující, neboť na výdaje delegace pro mírovou konferenci bylo v rozpočtu povoleno deset milionů korun. Jiráka toto zjištění písemně sdělil Benešovi a v dopise zdůraznil, že „my s podpůrnou akcí zůstáváme k dispozici“. Nutno zdůraznit, že Jiráka chtěl prostředky pro tento fond opatřiti od firem a bank, které podléhaly revisní povinnosti, již prováděl revisní odbor ministerstva financí, kterého byl šéfem. To vše bylo Benešovi známo, ale přes to s provedením souhlasil. Snad právě proto, že Jiráka se o věci zmínil dr. Rašínovi a napsal o tom Benešovi, přivedilo jeho pozdější tragedii, které byl Beneš strůjcem. To přece Beneš nemohl potřebovati, aby některý z jeho ministerských kolegů věděl o tom, že byl ochoten přijmouti tento fond pro svoje osobní účely a dokonce že naléhal, aby Jirákův návrh byl co nejrychleji uskutečněn. Mstivý Beneš tuto neprozřetelnost Jirákovi neodpustil. Po Benešově návratu se zdánlivě nic nezměnilo na jeho přátelském vztahu k příteli, který zanedlouho přišel opět s novým návrhem. Nabízel Benešovi k dispozici přebytky z fondů revisního odboru ministerstva financí. Beneš proti tomu nic nenamítal a vyjednával s Jirákem o této možnosti. Současně se jedná o dvacetimilionovém podílu pro Beneše ze zisku při úvěrové transakci u francouzsko-holandské bankovní skupiny, o prodeji cukru pro Francii, kterým měl být tento úvěr podložen. Vyjednává nejen Beneš, ale i jeho milec Strimpl, který byl tehdy šéfem kabinetu ministerstva zahraničí. Tomu Beneš přímo nařídil, aby všechny rozmluvy s Jirákem zapisoval a aby postupoval tak, aby Jiráka neodradil.

O tom, co následovalo, vypověděl Beneš před soudem, kterým byl souzen Jiráka, toto: „Odpoledne jsem přišel do kanceláře a o věci jsem uvažoval a rozhodl jsem se jednati rychle. Zatelefonoval jsem panu Jirákovi, aby přišel ihned ke mně. Když se dostavil, řekl jsem mu: „Vy říkáte, že mi dali dvacet milionů korun, ale kde mám garancie, že ty peníze dostanu?“ Pan Jiráka mi odvětil: „Jaké chcete garancie?“ Odpověděl jsem: „Přineste mi šek.“ Jiráka

mi pravil, že se odebere k panu Tůmovi⁴¹ a zítra že jej donese. Pan Jiráak se domníval, že věc je již hotova a ujišťoval mne, že o věci nikdo nic neví. Rozmluvu jsme skončili tím, že jsem řekl: „Věc je hotova!“ Pan Jiráak byl zřejmě potěšen a tiskl mi pohnutě obě ruce.

Druhého dne přišel Jiráak a říkal, že není možno technicky věc provést a že to lze uskutečnit jinou cestou. Na mou žádost byli připraveni v sousední místnosti policisté, kterými jsem dal pana Jiráaka zatknouti.“

To je přece typické jednání agenta provokatéra. Beneš, který před tím dal příkaz, aby Strimpl postupoval tak, aby Jiráaka neodradil, Beneš, který předtím nazýval Jiráaka „milým přítelem“, Beneš, který souhlasil s tím, aby Jiráak sbíral fond pro jeho osobní účely, Beneš, který, když se mu věc nezdála být čestnou a správnou, měl možnost hned při první návštěvě Jiráakově nabídku odmítnouti, žene celé jednání až do konce, zve si svého bývalého kolegu telefonicky, ale předtím ještě telefonuje pro policii, Jiráaka přijímá, vyjednává s ním a po celé té cynické komedii, sehrané s důvěřivostí tohoto člověka, který chtěl Benešovi prospěti, inscenuje věc tak, že zatím co Beneš odchází z místnosti, otevírají se druhé dveře, vcházejí policisté a Jiráaka zatýkají! Věřu režie vypočítaná pro dav!

Proč toto jednání, které v žádném případě nemůže být nazváno poctivým a čestným?

Tehdy se totiž velmi mnoho mluvilo o korupci a Beneš touto komedií, jejíž obětí se stal Jiráak, chtěl veřejnosti naznačiti: „*Takový jsem já; mezi těmi všemi korupčníky jedině já jsem neúplatný. Nezastavím se ani před zničením svého bývalého kolegy a přítele, jde-li o poctivost!*“ *To byl jediný důvod tohoto zločinu.* A podle toho dělalo také „České slovo“ náladu. Již 1. listopadu, ještě dříve než bylo o případu vydáno úřední komuniké, přineslo zprávu, že bylo zatčeno několik osob a v ní zdůrazňuje: „*Věc prospěje znamenitě k očištění našeho života!*“ A hned druhého dne píše: „*V pátečním čísle jsme zaznamenali, že po Praze kolují fantastické pověsti o zatčení několika osob z nejlepší společnosti pro obchody, rozumí se nedovolené. Věděli jsme, co na věci je, čekali jsme však loyálně na úřední zprávu. Zatím provalily se jako hnis z nemocného těla sensace prvního řádu. Samá korupce! Tolik korupce najednou! Uhlí, obilí a bůhví co ještě a k tomu profesor Jiráak jako vrchol, zdobící všechny ty ošklivé historie!*“

Tak se tedy dělala nálada, aby ještě více vynikla Benešova neúplatnost. Také v úředním komuniké, které vydalo ministerstvo zahraničních věcí, tedy Beneš, bylo zdůrazněno: „*Ministr zahraničních věcí nabyl z rozhovoru přesvědčení, že jde o pokus uplácení, povolal Jiráaka na druhý den, aby přinesl šek na nabízenou částku a vyrozuměl o věci policii. V pátek 31. října dostavil se Jiráak bez šeku, ale nabízel jiné pevné záruky za bezvadné vyplacení mnohamilionové částky, jakmile bude obchod uzavřen. Tím byl ministr dr. Beneš ve svém přesvědčení utvrzen, vyšel z pracovny a Jiráaka dal zatknouti policisty připravenými v přilehlé místnosti.*“

Ani toto prohlášení ministerstva nebylo ničím jiným než podvodem, který sledoval snahu o vyzvednutí Benešovy neúplatnosti.

Den před Štědrým dnem, 23. prosince 1919 došlo k přelíčení s Jiráakem a vrchním ředitelem Pragobanky Otakarem Tůmou, který byl spolu s Jiráakem žalován pro zločin svádění k porušení úřední moci, kterého se prý dopustili tím, že chtěli podplatit ministra zahraničních věcí dr. E. Beneše. Rozsudkem, který byl dán lidu, pobouřenému nad

⁴¹ Tůma byl ředitelem Pragobanky.

korupčníky, pod vánoční stromeček, byl Alois Jirák odsouzen do žaláře v trvání osmi měsíců, čtyřmi tvrdými lůžky zostřeného, a k pokutě 20 milionů korun ve prospěch chudinského ústavu hlavního města Prahy a ke ztrátě volebního práva do obcí. Odsouzení bylo podminěčné a povolen byl odklad na dobu pěti let, a odsouzený byl dán po tu dobu pod dozor. Druhý obžalovaný, ředitel Tůma, byl osvobozen.

„Neúplatný“ Beneš vypovídal o této věci na policii, vypovídal vyšetřujícímu soudci a konečně přišel, aby vydal své svědectví pod přísahou před soudem. Po každé mluvil jinak, ale na tom soudu vůbec nezáleželo. V odůvodnění rozsudku bylo výslovně konstatováno: „Soud opakuje, že věrohodnost dr. Beneše stojí skálopevně a není nejmenší příčiny o ní pochybovati.“

Na druhé straně bylo pochybováno o všech těch výpovědích, které mluvily ve prospěch Jirákův. Dr. Alois Rašín potvrdil ve své výpovědi, že revisní odbor ministerstva financí měl fond, který mohl bez námitek převést na ministerstvo zahraničních věcí, čímž vyvrátil, že by byl Jirák svojí nabídkou, učiněnou Benešovi v tomto směru, jednal protizákonně. Rašín prohlásil: „Proti Jirákovi nebyla nikdy stížnost, že by byl úplatný, a proti korupci postupoval velmi přísně.“ Advokát dr. Kronbauer vydal o Jirákovi rovněž svědectví, které dokazovalo na konkrétním případě jeho neúplatnost. Vrchní rada ministerstva financí dr. Dittrich potvrdil, že Jirák byl vzorným úředníkem, od rána do noci byl v úřadě, kam přicházel časně před úředními hodinami, neboť vstával denně o půl čtvrté ráno. Týž svědek prohlásil, že Jirák vždy mluvil o Benešovi s mimořádnou láskou. V celém jeho jednání bylo nutno tedy spatřovati nikoli snahu o podplacení Beneše, nýbrž jedině zájem, který rovněž připustil Beneš ve své výpovědi před soudem slovy: „*Myslím, že měl pouze na mysli mne. Mne chtěl mít silným a bohatým!*“

Za to, jen proto, aby se mohlo říkat, že Beneš je neúplatný, se mu odvděčil vyvoláním tohoto procesu. To není už ani morálka gangsterů, ale něco ještě horšího. *To je benešovština...*

Tedy jedině na základě Benešova svědectví, plného rozporů s předchozími protokolárními výpověďmi, byl vynesena rozsudek. Také pan Strimpl se uplatnil během přelíčení se svými zápisky, které vedl z příkazu Benešova, a mimo jiné uvedl jako důkaz, že Jirákovi šlo o korupci, že Jirák při jednáních prohlásil: „Když berou jiní, můžete brát také vy!“ O tom výroku se pak zjistilo, že Beneš Strimplovi nařídil, aby ho použil až při soudním přelíčení. Ovšemže pro větší efekt.

Tehdejší ministr obchodu Heidler napsal o soudu nad Jirákem, v němž vystupoval také jako svědek, článek, ve kterém uvádí: „Líčení bylo nedbale připraveno. Vyšetřujícímu soudci stačila úplně autorita dr. Beneše, stejně jako ministru spravedlnosti nebylo zapotřebí opatřiti si na příklad autentické znění smlouvy, příslušné usnesení ministerské rady, posudek ministerstva obchodu, posudek odborníků a podobně. *Celé přelíčení bylo nechutné. Staří servilní přísluhovači se ani v republice nezměnili, měli rozsudek v patrontašce a podle toho to vedli.*“ *Nutno podotknouti, že ministr Heidler byl příslušníkem strany, jejímž místopředsedou se později stal Beneš.*

„Právo lidu“ tenkrát napsalo: „Takových procesů jest nám třeba víc!“

Český socialista ministr Heidler na to odpověděl: „*Ano, takových procesů víc a naše justice je děvkou ke všemu!*“

V tomto případě nebyla ničím jiným než děvkou Benešovou, který tímto procesem, vyvolaným typickou metodou agentů-provokatérů, chtěl dokázat, že on, Beneš, jest

politikem vzorné poctivosti a neúplatnosti, který se nerozpakuje pro úplatkářství zničit i svého přítele a bývalého svého kolegu.

Ve skutečnosti Jiráček byl zničen jedině proto, aby Beneš získal na popularitě. Tento důkaz o „poctivosti“ neměl být ničím jiným než získáváním alibi pro minulost, přítomnost i budoucnost. Beneš chtěl v zárodku umlčet hlasy, které již tenkrát začaly poukazovat na různé nejasnosti v jeho hospodářství za hranicemi, na nevyúčtované sbírky a podobně.

Jiráčekův případ jest jedním z nejstrašnějších svědeckví proti metodám, kterých Beneš používal, aby se zalíbil davu a aby se tak dostal k moci. I v tomto případě, jako konečně ve všech ostatních, účel zmocnit se moci ve státě světil Benešovy prostředky.

TRAVIČ STUDNÍ

Abychom pochopili, že také kulka atentátníka Šťastného, která byla vypálena proti dr. Karlu Kramářovi,⁴² tehdy ministerskému předsedovi, byla ulita v Benešově politickém podsvětí, musíme si uvědomiti, že tento atentátník vyšel právě z prostředí, jehož byl dr. Beneš se svými metodami tak typickým reprezentantem. Tehdy se Benešovi nohsledi široce rozepisovali o tom, jak se Beneš úžasně zasloužil. V popředí zájmu stály tehdy události v Rusku, které čpěly čerstvou krví bolševické revoluce. Pravice byla nakloněna intervenční politice Kramářově, který se zasazoval o vojenské vystoupení proti bolševikům. Levice měla radost, že v Rusku byla poražena reakční carská vláda. Názor levičáckých kruhů byl shodný s tím, co si Beneš již před tím vzal za záminku k odstranění Düricha. Bylo jasné, že Kramář kříží Benešovy plány. *Kramář jest reakcionář! — tato představa vtiskla zbraň do ruky zbolševisovaného benešovce.* Doklad pro přímou spojitost jest v tom, že to byla právě Benešova strana, která Šťastnému po odpykání jeho trestu opatřila dobré zaměstnání. Šťastný se stal ve volbách v roce 1929 dokonce kortešem strany českých socialistů. To bylo již v době, kdy Beneš byl jejím místopředsedou. Viktor Dyk o tom napsal: *„Uvážíme-li, že je dnes možno, aby strana ministra zahraničí republiky klidně vzala do svých volebních služeb jako korteše někoho, kdo v prvních měsících republiky pálil ze svého revolveru na prvního předsedu vlády, musíme doznati, že se setkáváme s katastrofálním poklesem státního vědomí. Strana, která by provedla cosi analogického v jiném státě, nebyla by možná, a ministr, jehož strana by se dopustila takové drzé provokace, nesměl by sedět v ministerstvu jiného státu.“*

Jediní dva atentátníci za dob bývalé republiky vyšli právě z prostředí, které ovlivňoval bezprostředně Beneš. Prvním byl Šťastný a druhým Šoupal, který spáchal v roce 1923 atentát na ministra financí dr. Rašína. Co předcházelo tomuto druhému atentátu? Štvaniče, pořádaná celou levicí v čele se zbolševisovanou Čsl. obcí legionářskou, jejímž zakladatelem byl právě „legionář“, který podle Masaryka „bojoval ve stínu smrti“, Beneš! Záminkou k ní byl Rašínuv výrok, adresovaný legionářům: „Práce pro vlast se neplatí!“

Benešovo sémě zločinnosti neslo ovoce!

⁴² Atentát na dr. Karla Kramáře byl proveden 8. ledna 1919. Pachatelem byl tehdy 19letý socialista Šťastný. Atentát se nezdařil, neboť kulka uvízla v náprsní tašce.

Žádný prostředek nebyl tomuto člověku dost nízký, aby dosáhl svých cílů. Odpravoval nejen odpůrce, ale i ty, o kterých předpokládal, že se jednou postaví v cestu jeho plánům. Zajišťoval se předem. Takový byl případ dr. Kramáře, kterého denuncioval před Masarykem, jemuž za světové války za hranicemi řekl, že Kramář se na jeho adresu vyjádřil, že po hotelích v cizině se povalovati nemůže.

Teprve po šesti letech, když Masaryk si Kramářovi stěžoval, že takto o něm mluvil, když byl za hranicemi, se zjistilo, že *nešlo o nic jiného než o Benešovu sprostou denunciaci. Beneš se však hájil po svém obvyklém způsobu. Prý tenkrát o tom Kramářově výroku mluvil se svou ženou a ta prý se na to velice dobře pamatuje!* (Svědectví jeho ženy!)⁴³

Kramář na všechno to, co Beneš proti němu podnikal, odpověděl přerušením styků s tímto člověkem. Dokázal, že to byl právě on, který po Dürichovi poslal Masarykovi 10 000 K, které byly určeny jako příspěvek na jeho pobyt za hranicemi. Dürich tyto peníze také chtěl odevzdati, ale Masaryk je nepřijal s odvoláním na to, že má dostatečné finanční prostředky. Na povalování po hotelích by byl jistě peníze nikomu neposílal.

Tak byl Beneš usvědčen jako bezcharakterní denunciant, který sledoval to, aby pro budoucnost znemožnil případné sblížení Masarykovo s Kramářem. To je zase snaha o Masarykovu izolaci, aby Beneš tím více mohl nekontrolovatelně zneužívat jeho autority pro sebe!

Kramář měl o Benešovi a jeho metodách svůj ustálený názor, který veřejně zdůraznil na sjezdu své strany 13. dubna 1929: Prohlásil: *„Jsou prostředky jeho politiky, které v každém člověku, zvyklém mravnosti, budí krajní odpor. Nebojíme se žádných bojů, ale jedno chceme: pravdu a čistotu. To jest ta hluboká propast mezi námi a světem Benešovým. To, co zavedl ve vnitřních bojích politických, to vykopává nepřeklenutelnou propast mezi námi a jím. Zde jest mravní otázka, a té se nikdy nepoddáme!“*

Dr. Karel Kramář dodává: *„Mluvil jsem ve své řeči o jeho lidech a na to musím klásti jistou váhu. Pan dr. Beneš sice říká, že odpovídá jen za sebe, ale to není víc než velké slovo a může platit jen pro toho, kdo je naprosto cizí politickému životu. My, kteří v něm jsme, cítíme jeho vliv všude, na každém kroku, a to činí můj výrok o jeho metodách snad ještě pochopitelnějším než jednotlivé případy. A kdybych mohl nyní psát obširnou historii posledních deseti let a systematicky ukázati, co otravovalo náš veřejný život, co a jak psaly listy p. dr. Benešovi blízké, kdybych mohl mluvit o jiných nápadných politických konverzacích, jako na příklad když jeden člen zahraničního výboru nejprudčeji útočil na ministerstvo zahraničí a asi za 14 dní byl proň pln obdivu,⁴⁴ kdybych mohl líčiti všechno to systematické zlehčování, a kdyby bylo mně vůbec možno mluvit o politickém zákulisí anebo o organizovaných útocích proti jistým politickým osobám atd., pak ovšem bych nemusil psát o některých těch věcech menšího významu, abych ilustroval příčiny svého nazírání na metody dr. Beneše.“*

Dr. Kramář uzavírá: *„S klidným svědomím mohu říci, že jsem se s p. dr. Benešem rozejít musil, abych se s ním víc nesešel.“*

⁴³ Benešova manželka Anna (Hana) měla velkou účast v jeho intrikách. Také v případě odstranění Perglera byly jí zasílány denunce slečny Eliášové. Později uvidíme, že působila také v komplotu proti Stříbrnému a Beneš se několikrát dovolával jejího svědectví i proti Kramářovi.

⁴⁴ Žid Jaro Stránský.

Tak soudil o metodách tohoto traviče studní v českém politickém životě dr. Karel Kramář.

Stejně nekompromisní byl soud Dykův o Benešových metodách. Také on se měl státi obětí Benešových intrik. Také o něm podal Beneš Masarykovi informace podle své potřeby. Tvrdil, že Dyk úmyslně nejel za hranice, ač přijal pro ten účel dokonce 1000 korun. Osm plných let trvalo, než mohla být tato intrika objasněna. Po celou tu dobu bylo toto „Dykovo provinění“ tajemstvím archivů ministerstva zahraničí.

Jak došlo k jeho prozrazení?

Dyk se stával Benešovi stále nepohodlnějším jako jeden z nejdůslednějších a nejbezohlednějších kritiků Benešovy politiky a jeho metod. Dne 2. října 1926 bylo tedy vypáleno proti Dykovi z hradní houfnice, kterou obsluhoval Benešův náhončí Ladislav Kunte. Napsal: „Případ Dykův je Kramářovu nejpodobnější. Mluvím o Dykovi jako o politiku a člověku; a to jen pokud jsou ve vztahu přímém k jeho účastenství v tažení proti Hradu... Viktor Dyk napověděl jednou, že také — jako jiní — stanul před otázkou, zda by neměl jet za hranice, dělat revoluci tam. *Stál před touto otázkou dlouho, rozvažoval — a nejel!*“ Dále bylo naznačováno, že Dyk couvl před risikem cesty a proto že zůstal doma. *V témže tónu psal o Dykovi později jiný bývalý redaktor „Času“ j. v. „S tím přicházejí lidé, kteří“ — poznamenává Dyk — „opírají-li se o něco, mohou se opíratí pouze o informace Eduarda Beneše“.*

To bylo zahájení kampaně proti Dykovi, která pokračovala zejména vydáním Benešovy knihy „Světová válka a naše revoluce“, kde Beneš o Dykovi píše, že s ním jednal, aby odjel za světové války za hranice a zdůrazňuje: „Konkrétně jsem jednal o věci se spisovatelem Dykem. Dohodli jsme se, dal jsem tehdy Dykovi i menší sumu peněz na cestu — nemaje pro okamžik více. K uskutečnění plánu nedošlo — nevím přesně z jakých důvodů.“

Beneš se tedy „nepamatoval“, ač Dyk dokázal, že *k odjezdu nedošlo proto, že mu Beneš nedoručil cestovní pas, který mu sliboval, a že Beneš, který smlouval původně útěk přes Rumunsko, se posléze vydal přes Eger. Na to všechno se Beneš „nepamatoval“, ale na základě informací, které poskytl svým žoldněřům, snažil se osočovati Dyka, že přijal peníze a závazek že nesplnil ze zbabělosti. To je typicky benešovský způsob mravního odpravování a diskreditování odpůrců.*

Dyk byl však z těch, kteří dovedli bojovati proti tomuto traviči studní do poslední chvíle svého života. Ve své publikaci „Ad usum pana presidenta republiky“ napsal: „*Není-li to nemravný postup, sbírám-li pro strýčka Příhodu kompromitující dokumenty proti politickým osobnostem, nikoli, abych odstranil mravně závadné osoby z politického života, ale abych je měl v rukou; není-li to nemravný postup, čekám-li klidně s publikací kompromitujícího materiálu, až se ten či onen stane mi nepohodlným? Možno označit za postup bezvadný, když obklopuji lidi, kteří by se mohli mi stát nepohodlnými svými špióny, kteří ve-třou se po způsobu agentů provokatérů v důvěru špiónovaného, aby mi mohli dodatí materiál? Možno označit za čestný postup proti Jiřímu Stríbrnému?*

Pravda, vedl jsem boj proti tomu všemu a v tomto boji, poněvadž president prohlásil dr. Beneše za nesaditelného ministra, přiostrčil se i můj ideový rozpor s některými názory prezidentovými. Od nikoho jsem nic nechtěl, ale klidně nestrpím, sahá-li se po jediném, co je mým majetkem, po desítiletích úporné a riskantní práce: po mé osobní cti. Nenastavím udeřený druhou tvář, odporuje to duchu mého životního díla a jsem, jaký jsem. Odpůrci

*Masarykovi méně uškodili než franjosefující kamarila a než ten, který k dosažení svých osobních ambicí rovnými ranami či pudly porážel kuželku za kuželkou. Skandál za skandálem, aféra za aférou, ostuda za ostudou. Cui prodest? Nevěřím-li v náhodu a vidím-li, že předmětem soustředěné palby jsou jen určité osobnosti dr. Eduardu Benešovi nepohodlné, kladu si otázku: Jsou straníci dr. Beneše tak ryzího charakteru, že se nenašel jediný stín na jejich konduitech,** jediný dokument v příslušných registraturách uschovaný, nebo se našly, ale strýček Příhoda se dosud nedostavil? Jest jediný člověk v republice, který měl současně zájem na tom, aby byl zhanoben dr. Kramář, aby vhodným útokem dr. Stránského zhoršila se choroba Švehlova, aby zmizel ze strany českých socialistů Stříbrný? V nejrůznějších stranách pracují oddané buňky dr. Eduarda Beneše. „Při poslání tě bodnu už.“ Dejme tomu, že se tak vsutku děje z neuvěřitelného idealismu a že není tu nikoho, kdo by dával rozkazy. Je už nedat rozkaz nevina? Z kočičí historie vyrozuměli jsme, že u nás vytuší se i přání a rozkazy nevyslovené. Možná, černá magie, tuším, připouští, že i myšlenky mohou vraždit. Při nejmenším mohou se sugerovat.*

Bylo to vše nutno? Nemohl míti dr. Beneš trochu trpělivosti, které, žel, neměl ani roku 1920, kdy k vůli němu musil být snížěn věk volitelnosti presidentské? Byl mlád a dosáhl jedinečné kariéry. Nebylo lépe dělat svědomitě zahraničního ministra Česko-Slovenské republiky nežli následníka presidentství, jež by mu pravděpodobně při troše trpělivosti stejně jednou padlo v klín? Neznamená uchránit republiku od miliardových ztrát při reparacích něco vážnějšího a důležitějšího, nežli intrika proti nějakému obávanému a snad i zbytečně obávanému konkurentovi? Ne. Štvát a uštvat, štvát a rozeštvat, tot' heslo, jež se nekontrolovaně a přece zřejmě uvádí v praxi, v proteovských obměnách. Všichni bud' tež znechuceni, všichni otráveni, všichni zhanobeni, aby muž ve stínu mohl obsadit své místo.

Jsou dvě kategorie lidí u nás. Jedni jsou ti, kdo zahraničnímu ministru slouží. Byť byli minulosti sebepestřejší, blaze jim. Žádný kompromitující dokument se o nich neobjeví, za hříchy předválečné, válečné i poválečné dostanou generální absoluci, smějí všechno, dělají tudíž, co smějí. Hůře na tom jsou ti, kdož zahraničnímu ministru nechtějí sloužit, ba dokonce jsou tak neprozřetelní, že se postaví proti němu. Smečka čmucharů vrhne se za nimi a čmucha a čmucha. Žijeme v ovzduší otráveném, jež přivádí k rychlému zrání všechny špatné instinkty a v němž dusí se vše, co v člověku je lepšího a vznešenějšího. To je atmosféra, jež předcházela atentátu na Rašína. Muž ve stínu, který nechal Obec legionářskou zuřit proti muži, k němu nesporně loyálnímu, proti dr. Aloisu Rašínovi, stojí ve stínu dále.“

Tak soudil o Benešovi básník Viktor Dyk.

Celé Benešovo působení provází nit zločinů, v jejichž stínu stojí právě on sám. Zbabělý, bezcharakterní, bez odvahy postaviti se odpůrci tváří v tvář v mužném politickém boji, intrikuje ze zákulisí, chráněn uměle vytvořenými legendami, kamarilou svých přísluhovačů a smečkou v jeho žoldu, ochotnou vrhnouti se na kohokoli, vydržuje si

* Komu to slouží; komu to prospívá?; pozn. editora.

** Konduita, franc. conduite, chování se. Pro každého člena stavu vojenského, úřednického, notářského i advokátního zřídí úřad, jemuž náleží dozor na členy stavu, listinu kvalifikační (konduitní), do níž kromě jiných dat osobních zapisují se všechny na člena toho uvalené tresty, k nimž se běře zření při dalších trestech, pak při povyšování, jmenování i jindy. Pořádkové tresty a nejnižší tresty disciplinární mohou z pravidla z kvalifikačních (konduitních) listů k žádosti toho, jehož se to týče, po určité době neúhonného chování zase býti vymazány; ve vojště jest výmaz trestů naprosto vyloučen; pozn. editora (Ottův slovník naučný).

žoldněře pro sprostou politickou práci, o které ví, že je to sprosté travičství; sám zůstává proto v pozadí, aby provinění padlo na ty, které nastrčil dopředu.

Žid Stránský jest jedním z jeho katovských holomků. Je poslán do první fronty těchto špinavých bojů. Dělá to rád a ochotně, neboť tento podlý způsob boje jest vlastní jeho židovské povaze. Tak zasahuje Stránský v Benešově zájmu a na jeho příkaz proti Švehlovi. S židovskou bezohledností svolává právě v době krise jeho těžké choroby veřejný projev na thema: „Co dělá pan ministerský předseda?“ Je to Stránský, který vede hradní smečku, je to on a jeho podžoldněři, jejichž trouby z Jericha ohlašují vždy zahájení parforsních* honů na odpůrce, který se právě stal nepohodlným jejich pánu, stojícímu v pozadí.

Tam, kde nestačí sám Stránský obstarat tuto špínu, přispěchá na pomoc se svou pověstnou kanceláří advokát dr. Bouček, jeden z největších sloupů bývalé realistické strany, která po své likvidaci rozšířila bacily svého otravného působení do všech politických stran. Bouček podal „informaci“ na generála Gajdu. V Boučkově kanceláři byly inscenovány aféry proti „Polednímu listu“, který byl Benešovi nejnebezpečnější; bylo to obvinění z insertních podvodů, vyvolané podplacenými svědky, a obvinění redaktora Ausobského z účasti na krádeži soudních spisů ve věci žaloby gen. Gajdy proti Solověvovi a Kratochvílovi. Obvinění ve věci inserce bylo tak malicherné, že trestní řízení bylo zastaveno, ale nikomu o tom nebylo nic oznámeno a veřejnost byla ponechána přes rok v domnění, že jest vedeno dále. Obvinění redaktora Ausobského, k němuž bylo použito služeb bývalých trestanců, končilo jeho osvobozením. V této kanceláři zrodilo se za pomoci kriminálního Herodesa, zloděje, podvodníka a defraudanta obvinění proti dalšímu redaktoru tohoto listu, že připravoval atentát proti Benešovi. Bouček po dlouhou dobu financoval politické pornografické plátky,⁴⁵ ve kterých byli nejhnusnějším způsobem skandalisováni Benešovi odpůrci. Pergler o dr. Boučkovi prohlásil na veřejné schůzi v Chicagu: „Řádění advokáta Boučka by americké soudy nesnesly ani 24 hodin. Je to buď člověk zatížený, nebo vyložený zločinec.“ Jednomu falešnému svědku vyplatil Bouček dokonce půl milionu korun jako „půjčku“. Při tom byl Bouček pověstný svou lakomostí. Nebylo tajností, že peníze na tyto účely nedává on sám, ale že je poskytuje ten, o kterém Frabša, redaktor Klofáčovy a tedy i Benešovy strany, prohlásil na veřejné schůzi v Plzni: „Znal jsem se s Benešem před válkou. On profesor a já mladý žurnalista, chodívali jsme spolu do kavárny „Unionky“ v Praze a oba jsme tam zůstávali vrchnímu také dlužní. A dnes? Já nemám nic, ale dr. Beneš je milionář!“

Tam, kde tento travič studní nejednal sám, vraždili za něho tito zjednanci, kterým poskytoval peníze z dispozičních fondů svého ministerstva!

Jak vážným připomenutím byla slova Dykova: „Je nejvýše třeba, aby se zakroutil krk těmto metodám. Je třeba, aby dr. Beneš ustoupil zájmu lepší budoucnosti!“

* Parforsný – násilný, donucovací; pozn. editora.

⁴⁵ Jedním z nich byla „Národní pravda“, která byla vydávána Benešovými agenty, nastrčenými do Národní obce fašistické. Z té byli vyloučeni. Beneš používal jejich služeb hlavně ve volební kampani v r. 1929.

„A CO, KOLEGO STŘÍBRNÝ, BUDETE TO DĚLAT SE MNOU?“

V roce 1926 připravoval Beneš oktroj. Bylo to veřejné tajemství, neboť lidé, kteří se rozhodli znemožniti tyto jeho plány, uspořádali široce založenou propagační kampaň, která měla upozorniti na toto nebezpečí. Beneš na všechna obvinění, že chce provést násilnou změnu ústavy, na všechny výzvy, aby žaloval před řádným soudem ty, kteří ho obviňovali, odpověděl jen jedním: *„Je pod důstojnost ministra, který udělal to, co udělal, který byl na konferenci mírové, který 9 let zastupuje stát, který dělal všechny smlouvy – bylo by pod důstojnost tohoto ministra před jakýmkoli forem se hájit!“* Byla to tedy jistě „demokratická“ obhajoba, která, kdyby nebylo nic jiného, zpola sama Beneše usvědčovala z těchto úmyslů.

K dispozici však bylo svědectví Stříbrného, jenž před odvolacím kárným výborem, který rozhodoval o věci generála Gajdy, vypověděl o věci oktroje toto: „Ministr Beneš mne pozval na večeři a když jsem se měl k odchodu, vyzval mě k politické rozmluvě do vedlejšího salonku. Na moji pobídku, co mně chce, se usmál a já mu řekl: „Vy se mnou chcete mluvit o puči?“ On: „Ne, já jsem proti puči, já jsem pro oktroj. To bychom si museli vyjasnit.“ Řekl jsem: „To je zajímavé a kdo je ještě pro oktroj?“ Řekl: „President.“ Já na to: „To je ještě zajímavější! A co chcete oktrojovat?“ On: „V prvé řadě volební řád.“ Já: „Pro změnu jsem také, ale to bychom se musili dohodnouti o podrobnostech. A co dále?“ On: „Ustanovení o stálém výboru, aby vláda mohla vládnouti bez šibeniční lhůty, ústavou předepsané, půl až tři čtvrti roku bez parlamentu.“ Žádal jsem bližší vysvětlení. – V nastalé debatě jsem se ministra Beneše dotazoval, je-li jejich úmyslem suspendovati svobodu tisku a shromažďovací zákon po celou tu dobu. Dr. Beneš odpověděl, že ne. Uvedl jsem, že je-li si toho vědom, že pro porušení ústavy dostane se před ústavní soud. Beneš mi řekl: „Tam se chci dostat. Já to vyhraji.“ Smál jsem se jeho naivnosti o výhře a poněvadž jsem se k celému problému jasně nevyslovil, obrátil se ke mně dr. Beneš se slovy:

„A co, kolego Stříbrný, budete to dělat se mnou?“

Já: „Ne.“ On podrážděně: *„Vy jste mě vylákal.“* Já na to: *„Nevylákal, ale jsem toho názoru, že v tomto státě lze se odvážiti radikálních kroků jen ve znamení dvou myšlenek: sociální spravedlnosti a nacionalismu.“*

Tato rozmluva se konala 9. dubna roku 1926. Benešovi se tedy Stříbrného, který byl tehdy ministrem národní obrany a kterého si chtěl jako takového zajistiti, získat nepodařilo. Stříbrný odešel, a Beneš hned po jeho odchodu opakuje celý rozhovor své ženě, aby měl svědka. Pak si ještě to, co se mu hodí, poznamenává. Jeho žena celý rozhovor poslouchala ve vedlejší pokojí, odděleném pouze záclonou.

Beneš se rozhodl Stříbrného odstranit.

Brzy jsou proti němu šířeny ve straně, které byl místopředsedou, řeči, že usiluje o diktaturu. Bylo mu vytýkáno, že v Košicích a v Hradci Králové mluvil o nutnosti nastolení diktatury. Všechny tyto řeči jsou šířeny z Benešova okolí, který obratem ruky po neúspěšném pokusu získati Stříbrného a gen. Gajdu pro svoje plány, začal tvrditi, že oktrojistickými plány se zabývali ti, které pro ně, neúspěšně, chtěl právě on sám získat. Stříbrný dokazuje, že obvinění, že ve zmíněných městech mluvil pro nastolení diktatury, jsou vymyšlená. Tato intrika se tedy nedaří. Beneš si uvědomuje, že proti Stříbrnému

bude nutno vystoupiti se silnějšími argumenty. Z Václava Klofáče, titulárního předsedy strany českých socialistů, která se stala nástrojem Benešových intrik, si udělal již dávno loutku ve svých rukou. Klofáčovi přece Beneš umožnil, aby na útraty ministerstva zahraničních věcí si vyjel do Ameriky.⁴⁶ Klofáč je mu tedy zavázán a má příležitost se odvděčiti. Úsluha, že nařídil, aby Benešovi – proti vůli většiny členů výkonného výboru této strany – byla vystavena členská legitimace, není konečně tak veliká, aby Klofáč, který nikdy netrpěl mravními předsudky, nebyl i jinak ochoten udělati Benešovi ještě nějakou tu službu. Je poslán *k Františku Stříbrnému, aby ho důvěrně upozornil, že jeho bratr je paralytik a že bude nutno ho dáti na léčení do ústavu. Počítá se ovšem s tím, že tomuto tvrzení nebude věřeno, neboť není myslitelné, aby bratr o bratru takovou věc nevěděl. Proto banda těchto zločinců se zajišťuje. Operuje lékařským vysvědčením brněnského profesora Trýba, které bylo vystaveno bez lékařské prohlídky. V jednom z procesů, které byly konány ve spojitosti s případem Stříbrného a při němž byl profesor Trýb slyšen jako svědek, se prokázalo, že vysvědčení vydal jedině proto, že se domníval, že se tak děje na příkaz Benešův.*

Toto tvrzení o paralyse naprosto zdravého člověka jest jednou z nejhroznějších obžalob Beneše a celé té společnosti kolem něho, je hrozným potvrzením toho, čeho všeho byli tito lidé schopni. Dr. Karel Kramář ve svém „Soudu nad Benešem“ o tom píše: *„V renesanci nepohodlné lidi vraždili, otravovali, ale to bylo přece čistší než ničit člověka tím, co by jej připravilo o úctu vlastního syna...“*

Takovými „dokumenty“ se tedy odpravovalo a za tím vším stáli lidé, kteří nepřestávali mluvit o mravnosti, lidskosti a humanitě. Za tím vším stál Beneš, zločinec, kterému nebylo nic svatého a který žádný prostředek nepovažoval za dost špatný, aby dosáhl svých cílů. Také tento pokus o odstranění Stříbrného do ústavu pro duševně choré selhal.

Ale Beneš se zajistil ještě po jiné stránce. Pověstný pan Hájek, tiskový šéf ministerstva zahraničních věcí, který měl na starosti korupčnickou agendu centrální ústředny Benešových intrik, byl pověřen, aby spolu s Židem Laurinem-Lustigem, šéfredaktorem „Prager Presse“, zjistili u bývalého pokladníka strany Klofáčovy, kde a jak opatroval Stříbrný pro stranu peníze.

Beneš zapřádá nitky své zločinné intriky. Tak zvaný vyšetřující výbor, v němž jako hlavní mluvčí fungoval sociálnědemokratický milionář a korupčník Koudelka,⁴⁷ nekonfrontoval Stříbrného se svědky, ba ani mu nepředložil dokumenty, o kterých se tolik mluvilo. „Proti Stříbrnému se přišlo s obviněním z křivého svědectví – jestli se kdy s někým pozdravil. Ale i v té věci byl Stříbrný osvobozen,“ tak psal o parforsním honu, který na Stříbrného uspořádala Benešova smečka, Pergler.

To byla známá taktika: *Někoho obvinít, vyvolat proti němu trestní řízení, napadeného všemožně ostouzet ještě dříve, než soud se věcí vůbec zabýval, a když byl rozsudek pro obviněného příznivý, když se ukázalo, že nešlo o nic jiného než o politickou intriku, dělat jakoby nic s předpokladem, že z toho všeho přece jen mezi lidem hodně zůstalo.* Tak se to dělalo ve všech případech: Benešova účast jest v tomto případě naprosto jasně prokázána v celém rozsahu jeho nemravnosti a proľhanosti. Sjezdu Klofáčovy strany, který měl na programu vyloučení domněle zdiskreditovaného Stříbrného, zaslal Beneš dopis, ve

⁴⁶ Klofáčův výlet do Ameriky stál ministerstvo zahraničních věcí 100 000 korun.

⁴⁷ Bývalý marxistický poslanec z Kolína nad Labem.

kterém opakuje lež o Stříbrného oktrojových plánech. Dopis byl čten v době Stříbrného nepřítomnosti. Když Stříbrný žádal, aby dopis byl uveřejněn, stalo se tak, *ale byla na Benešův výslovný příkaz vypuštěna část, ve které se pravilo: „Byl u mne na večeři poslanec Stříbrný; mluvil o oktroji. Usmál jsem se a neodpovídal, neboť na naivnosti se neodpovídá. Když Stříbrný odešel, šel jsem do vedlejšího pokoje, kde náhodou byla moje paní. S ní jsem si zopakoval celý rozhovor se Stříbrným a pak ještě pro eventuální potřebu napsal.“*

Že Beneš je notorický lhář, dokazuje kromě spousty jiných dokladů zejména okolnost, jak vypovídal právě ve věci oktroje. Kolikrát o věci mluvil, tolikrát se vyslovil jinak.

V referátu na sjezdu Klofáčovy strany pravil: „Poslanec Stříbrný se vyslovil, že vláda demokracie není u nás možná a udržitelná a že musí býti vystřídána diktaturou.“

Před vyšetřovacím výborem poslanecké sněmovny řekl: „S poslancem Stříbrným jsem nikdy o oktroji nemluvil. Ani jediným slovem nebylo ani přímo, ani nepřímo naznačeno něco o oktroji.“

Podle stenografického záznamu zahraničního výboru senátu prý Stříbrnému prohlásil: „Já bych také chápal, že by se snad muselo sáhnout k opatřením mimořádným, kdyby nic z toho, co měl napřed udělati ministerský předseda, nevedlo k výsledkům a stát z krise nevyšel; bylo by pak politicky a mravně oprávněno, učiniti pokus s oktrojem.“

Beneš kupí nepravdu na nepravdu a posléze dává do novin prohlášení tohoto znění: „Konstatuji, že řeči o mých plánech se změnou ústavy a o oktroji jsou hloupé a zároveň perfidní* výmysly řemeslných štváčů a podvodníků.“ Nebylo tajností, že tímto prohlášením byl míněn bývalý generální tajemník národnědemokratické strany František Hlaváček, který ihned žaloval. *Beneš k soudu vůbec nepřišel, ač byl několikrát obeslán a nakonec se zachránil prohlášením, že tímto výrokem nikoho určitého nemyslel.*

Stříbrný ve svém otevřeném listu Benešovi napsal: „Já už nemám, co bych mu řekl – jediné snad to, že ve své řeči v senátním zahraničním výboru projevil k zákonodárnému sboru nedostatek úcty a lhal.“ Beneš opět nežaloval, ač ho Stříbrný přímo veřejně vyzýval před soud.

BENEŠOVY „DOKUMENTY“

Odstranění generála Gajdy, který zastával funkci náčelníka generálního štábu bývalé republiky, má tytéž příčiny jako komplot proti tehdejšímu ministru národní obrany Jiřímu Stříbrnému. Beneš si chtěl pro svoje oktrojové plány zajistiti pro případ potřeby podporu armády. K tomu mu měl posloužiti generál Gajda.

Gajda o tom vypověděl: „Celá moje tak zvaná aféra není ničím jiným než hnusným komplotem proti mé osobě. Nechtěl jsem prostě vyhověti Benešovi v jeho oktrojových choutkách a musil jsem tedy býti odstraněn jako Stříbrný. *I Zemínová⁴⁸ mi vzkázala,*

* Zrádný, věrolomný, proradný; pozn. editora.

⁴⁸ Františka Zemínová, vulgo Fráňa, byla poslankyní za české socialisty. Klofáčovi, předsedovi této strany, byla až dojemně oddána. Patřila mezi největší levičácké štváče a náhončí Beneše.

abych se měl na pozoru, že se proti mně tvoří komplot a že poslanec Bechyně je nastrčený panák. (Marxistický ministr Bechyně napsal článek „Hledá se generál“, kterým byla zahájena tisková kampaň levice proti Gajdovi.)

Celá věc byla tak: Já na Hradě nikdy nebyl oblíben a nebyl jsem tam také zván, vyjma ve služebních věcech. V březnu 1926 jsem však pozoroval, že si mne Beneš více všímá než dříve, že mne i mou paní zve častěji a jednou – bylo to na japonském vyslanectví – mi domlouval, proč nepodporuji Českou obec legionářskou, a ptal se, zda mám armádu v ruce. Já mu odpověděl, že ano.

Nato Beneš, že je to nutné, že se může státi, že bude potřeba změnit volební řád třeba násilím a že není vyloučeno, kdyby to nešlo po dobrém, že by musela armáda zakročiti.

Já mu na to odpověděl, že bych nikdy nesvolil, aby se armáda postavila za něco protizákonného, a kdyby se něco takového stalo, že bych se postaral o to, aby se armáda postavila proti této akci a hájila do krajnosti ústavu a právní řád.

Tuto naši rozmluvu jsem hlásil Stříbrnému jako ministru národní obrany a od něho jsem zvěděl, že i jeho Beneš pro násilnou a protizákonnou změnu ústavy, pro tak zvaný oktroj, přemlouval.

Když jsem tedy viděl, že se jedná o ústavu, která by oktrojovými plány Benešovými byla v sázce, měl jsem za svoji povinnost informovat o tom některé významné politické osobnosti jako Stříbrného, generálního tajemníka Hlaváčka, dr. Perka a jiné, a shodli jsme se na tom, že bude-li Beneš porušovat ústavu, že se postaráme o to, aby se mu to nepovedlo.

Generální tajemník Hlaváček jednal o tom také s generálem Šnejdárkem, který se vyslovil spontánně pro náš postup, zúčastnil se našich porad, ale pak jel rovnou k Benešovi a vše mu pověděl a řadu věcí překroutil. Jeho výpověď pod přísahou učiněná je falešná a já si vyhrazuji učiniti proti němu po skončeném jednání trestní oznámení pro křivou přísahu.

Beneš neprorazil a tu pojednou jsem byl dán na nucenou dovolenou a byl jsem obviňován, že jsem chtěl dělati převrat.“

To byl začátek tak zvané Gajdovy aféry, zločinu vyvolaného nejen proti Gajdovi, ale i proti státu jedině z týchž příčin jako proti Stříbrnému.

Na scéně se opět objevuje pověstný doktor Bouček. Týž Kunte, který byl pověřen Benešem, aby „odpravil“ Dyka, přivádí k němu do vily jednoho dne bývalého sluhu Gajdova, který byl pro různé zlé přestupky propuštěn z jeho služeb. Současně přivádí bolševicky založeného majora Kratochvíla. Tito „svědci“ dostačují, aby byla proti šéfu generálního štábu vypracována žaloba, ve které byl Gajda viněn ze špionáže, a tvrzeno, že tuto špionáž provozoval ve prospěch bolševiků za pět tisíc korun. Tento první Benešův pokus o Gajdovo odstranění, který byl svěřen Boučkovi, hradnímu pacholku pro nejhrubší katovskou práci, se nezdařil. Generálská komise, která se v létě roku 1926 touto „žalobou“ zabývala, generála Gajdu ve všech bodech zprostila.

Z ničeho nic byl však Gajda poslán na dovolenou a žádán, aby si vymyslel nějakou nemoc a zažádal o pensionování.

Když Gajda nechtěl na tuto nabídku přistoupiti, vyhrožováno jemu i jeho paní zničením a když ani to nepomohlo, bylo působeno na něho sliby. Bylo mu nabízeno pravidelné služné 200 000 korun ročně a to 100 000 korun z fondu kanceláře presidenta republiky a 100 000 korun z fondů ministerstva zahraničí. Byl mu nabízen velkostatek a automobil

za jedinou podmínku, aby odcestoval na dva roky do ciziny. Zprostředkováním této nabídky byl pověřen ředitel Legiobanky Holna.

Gajda všechny tyto pokusy o své nenápadné odstranění odmítl. Proto v létě 1926 byl postaven před kárný výbor. Tři dny před tím prohlásil prezident Masaryk redaktoru „Prager Tagblattu“, že jsou proti Gajdovi k dispozici usvědčující „dokumenty“. *Také v této věci Beneš zneužil Masaryka,⁴⁹ neboť jak se později ukázalo, byly tyto „dokumenty“ vyrobeny v ministerstvu zahraničních věcí. Masarykovo prohlášení, které si zařídil Beneš, bylo učiněno proto, aby byl ovlivněn kárný výbor.* Beneš opět zneužil Masarykovy autority.

Tyto „dokumenty“ nestačily samozřejmě jako důkaz provinění Gajdova, ale úplně stačí jako důkaz Benešova zločinu.

Šlo o tři radiotelegramy. Obsahovaly sdělení komisaře zahraničních věcí v Moskvě Čičerina sovětské misi v Praze. První dvě depeše byly prý rozšifrovány již v roce 1921 a třetí se podařilo rozšifrovati *právě v poslední den zasedání kárného výboru, když měl být vynesena rozsudek!* Tyto radiotelegramy byly zachyceny na radiostanici na Petříně v Praze. Odtud si je vypůjčovalo ministerstvo zahraničních věcí. Přenášel je sluha, který vždy stvrzoval jen počet převzatých telegramů. *Počet telegramů vždy souhlasil a tu pojednou, uprostřed posledního kárného řízení proti Gajdovi, byly vráceny ještě tři depeše přespočetné. Náhodou se týkaly právě generála Gajdy. Ležely v ministerstvu zahraničí!*

To byly právě ty tři „dokumenty“, o kterých mluvil Masaryk.

Všechny tři telegramy pocházely z roku 1921. Soudní znalec prof. dr. Křepelka však ve svém posudku zdůraznil: *„Telegrafista Tilscher, který depeše podepisoval, činil až do roku 1923 nad datem charakteristickou čáru a hodiny od minut odděloval tečkou. Později to nečiní. Musím konstatovati, že u všech depeší z roku 1920 a 1921 tyto charakteristické maličkosti jsou, scházejí pouze u oněch tří sporných depeší. Mimo to poukazují na to, že tahy písma Tilscherova jsou v roce 1920 a 1921 neustálené a ruka málo vypsaná, což se jeví u všech jeho podpisů a odpovídá přesně i podpisu na jeho žádosti v roce 1920 za přijetí do služeb ministerstva zahraničí; toliko ony tři sporné telegramy jsou podepsány Tilscherem písmem vypsáním, jaké měl v pozdějších letech následkem cviku a zručnosti, docílené tím, že mnoho psal.“*

To bylo dobrozdání soudního znalce, které dokazovalo, že ony tři depeše byly napsány dodatečně v ministerstvu zahraničních věcí. Telegrafista Tilscher nebyl však jako svědek připuštěn. Zato usvědčující bylo svědectví komisaře Klubíčka, který byl slyšen o rozluštění poslední depeše, jež byla kárnému výboru předložena v poslední den líčení. *Tuto poslední depeši dodal Beneš přes ministerstvo národní obrany, při čemž tvrdil, že se jí podařilo rozluštit po celoroční námaze. Komisař Klubíčko na dotaz obhájce prohlásil, že ji luštil pouze 14 dní.*

Tvrdil, že tato depeše je ze sovětské mise. Ta pracovala tak, že depeše posílala přes ministerstvo zahraničí a toto je zprostředkovalo. Klubíčko k dešifrátu prý dospěl svou vlastní metodou. Na další otázku obhájce, jak dlouho luštil tuto poslední depeši,

⁴⁹ Tam, kde nestačil Beneš sám, používal k dosažení svých cílů Masarykovy autority. Tak tomu bylo také při odstraňování Düricha, kdy Masaryk na Benešův popud napsal do Ameriky proti Dürichovi dopis plný obvinění. Posledním zneužitím Masarykovy autority bylo doporučení Beneše jako následníka na presidentský úřad bývalé republiky, učiněné v Masarykově abdikčním prohlášení.

odpovídá, že čtrnáct dnů. Obhájce jej upozornil, že pan ministr psal, že ji rozluštil po celoroční námaze. Klubíčko odpovídá, že ministr Beneš myslil asi všechny depeše. Obhájce namítá, že to není možné, když sám Klubíčko tvrdil, že dvě z nich byly rozlušťeny už v roce 1921!

Dále praví tento svědek, že stran depeší, týkajících se generála Gajdy, dostal rozkaz, aby je dešifroval. *Na otázku obhájcovu, jak z té spousty depeší nahmátl právě ty pravé, týkající se Gajdy, krčí jen rameny. Obhájce Gajdův dává návrh, aby bylo kárné řízení odročeno až do rozluštění všech depeší, poněvadž se může státi, že tam mezi nimi je ještě nějaká, týkající se Gajdy, jako tomu bylo právě s poslední depeší! Klubíčko vrtí hlavou, že už tam žádná taková depeše není, ač ještě nejsou všechny rozlušťeny.*⁵⁰

Dr. Unik, velitel radiostanice, připustil, že je možné, že někdo, kdo si depeše vypůjčil, vrátil depeše jiného obsahu. Nevědělo se, co v nich je, kontroloval se jen počet kusů. *Nakonec to o tři kusy nesouhlasilo.*

Věc s depešemi byla vůbec záhadná.

Masaryk tvrdil, že byly luštěny ve Švýcarsku od roku 1924 a že to stálo mnoho peněz.

Beneš byl šetrnější, jak pokud se týče času, tak pokud jde o peníze. Podle jeho tvrzení byly rozlušťeny v Praze a trvalo to jen rok.

Komisař Klubíčko právě tu depeši, kterou podle Beneše luštil rok, rozluštil za 14 dnů a měl takové štěstí, že z půl třetího trilionu možností, přicházejících pro luštění v úvahu, uhodil právě na tu pravou, ač dr. Kamil Miller z Wien, profesor dešifráže a odborník světového jména, ve svém písemném svědeckém dobrozdání zdůraznil, že rozluštění depeše bez klíče závisí jen na náhodě a málokdy je spojeno s úspěchem. Právil, že vlastní metody neexistují, ale Klubíčko dešifraci provedl podle vlastní metody. Nelze jinak než přiznati, že naše bývalé ministerstvo zahraničí mělo vedle geniálního šéfa také geniálního dešifrátora a že v něm nikdy o nějaký zázrak nebylo nouze.

Dnes jest již známo, že bývalý vyslanec Girska přiznal, že tyto „dokumenty“ byly padělkem, vyrobeným v ministerstvu zahraničí. Bylo však nutno se o nich šířeji zmíniti, neboť právě ony a jejich historie byly „dokumentem“ pro Benešovu účast na tomto zločinu.

Benešovy „dokumenty“ proti Gajdovi nebyly ničím jiným než sprostým podvodem stejného druhu jako falešné vysvědčení o Stříbrného paralysu. Řádnému soudu, před kterým Gajda žaloval Boučkovy informátory, kteří také byli odsouzeni, se Beneš tyto falšifikáty vydat neodvážil.

A ještě jednou se objevil dr. Bouček v této věci na scéně, a to jako obhájce trestanců, kteří ukradli ze spisovny trestního soudu v Praze spisy Gajdovy trestní věci proti Kratochvílovi a Solověvovi.

Generálu Gajdovi se dostalo rehabilitačním řízením naprostého zadostiučinění. Beneš byl při něm usvědčen jako jediný strůjce tohoto zločinu, kterým byla těžce poškozena pověst bývalého Česko-Slovenska. Každý dovede domyslet, jak se v cizině museli dívat na stát, jehož náčelník generálního štábu byl „usvědčen“ ze špionáže. Hlava býva-

⁵⁰ A přece se tam ještě jedna „našla“. Beneš s ní vyrukoval právě ve volební kampani před parlamentními volbami v roce 1929, kdy R. Gajda kandidoval do poslanecké sněmovny. Věru, vzácná náhoda!

lého státu dokonce prohlásila, že jsou na to „dokumenty“. Pak se ovšem dalo jen stěžít o závaznosti obvinění pochybovat. Na tom však Benešovi nezáleželo.

Gajda musil být odstraněn. Prostředek byl posvěcen opět Benešovým cílem.

DŽUNGLE BENEŠOVÝCH A ZEDNÁŘSKÝCH INTRIK

Tyto všechny zločiny vznikaly jen v jedné centrále: v ministerstvu zahraničí v Praze, jehož šéfem byl Beneš. Všechny byly vyvolány jen v jeho zájmu. A nebyly to jen tyto, ale i mnohé jiné. Tam byla džungle politických intrik, které otravovaly český politický a veřejný život. Tam se rodily atentáty proti bezpečnosti cti od zdiskreditování prvního ministra železnic Zahradníka přes Práška⁵¹ až po zločin proti Gajdovi a proti všem těm ostatním, jejichž uplatňování bylo nepříjemné Benešovi, ať již se jmenovali Staňkové, Švehlové anebo Stříbrní a Perglerové. Šéf tohoto ministerstva zamořil ovzduší, z něhož pak vyšli Šťastní a Šoupalové. Zde sídlil a svoje intriky spřádal Beneš, jehož zaprodanec Klofáč jako ministr národní obrany dal rozkaz důstojníku Pálenkovi, aby dal vyhoditi do povětří tiskárnu „Slováka“, aby byla ztížena agitace slovenské lidové strany před volbami v roce 1920. Zde byl Benešovou neschopností a ješitností připravován po dvacet let atentát proti bezpečnosti národa a bývalého státu, který se projevil v katastrofálních výsledcích Benešovy politiky na podzim roku 1938. A za tím vším nestálo nic jiného než naprostá neschopnost, ješitná domýšlivost a chorobná Benešova touha po moci.

Odtud byly do veřejného života a politického boje zavedeny nemravné prostředky, které se projeví jako žumpa nemravné sprostoty. Nelze to nazvat jinak. Nebýt tohoto působení, nebýt finanční podpory, která přes kancelář dr. Boučka byla poskytována politickým pornografickým plátkům, nebyl by se jistě našel list, který by se neostýchal ve volebním boji napsati o kandidátu strany Benešovi nepřátelské, že ve vlaku znásilnil hned dva – jeden nestačil – číšnické učně. Po volbách se to odvolalo, ale napadený člověk byl po celý měsíc vláčen bahnem. Tam byla nalezena slečna Eliášová, bývalá písarka na vyslanectví v Tokiu, která kdysi Perglerovi odhalila Benešův komplot proti němu, aby za těžké peníze napsala nic neobsahující, ale zato tím pikantněji mnohoslibně nazvanou politickou pornografii „Pod Karlem Perglerem“.⁵² Tam Beneš se vyptával Jiráka ještě dříve, než ho dal zatknout, co by mu mohl říci o ostatních ministrech a jejich obchodech s cukrem, tam si Beneš ověřoval, co je pravdy o tom, že paní Tusarová⁵³ žije nad poměry, odtud pocházely peníze na úplatné zahraniční soukromé cesty poslanců a senátorů, které s sebou Beneš brával na mezinárodní konference i s celými rodinami, tam byly fondy,

⁵¹ Bývalý ministr za agrární stranu. Pro svůj nepřátelský postoj k Benešovi byl politicky znemožňován; posléze opustil agrární stranu, kde roztahovaly svoje sítě Benešovy buňky a založil svoji vlastní stranu. Ta však nedosáhla při volbách v žádném volebním kraji volebního čísla, takže, ač získala přes 100 000 hlasů, neobdržela ani jeden mandát. Po tomto neúspěchu Prášková strana pozvolna zmírala, až zanikla úplně.

⁵² Byla vydána před volbami v r. 1929, kdy Pergler kandidoval na poslance.

⁵³ Tusar byl druhým ministerským předsedou bývalé republiky.

z kterých byla Hájkem korumpována zahraniční i naše žurnalistika, aby pochlebovala Benešovi, a z těchto fondů bylo štědře placeno za to, aby Beneš byl honosně nazýván „le grand ministre“.

Benešova bezohlednost šla do nemožností, jednalo-li se mu o dosažení nějakého cíle. Svědčí o tom případ ministerského rady Šimka, který byl členem předsednictva Klofáčovy strany. Šimek byl úředníkem ministerstva zahraničních věcí, ale byl služebně přidělen jako sekretář „Pětce“, politickému útvaru tehdejší koalice. Odtamtud však nedostával plat a ministerstvo zahraničí, jehož byl úředníkem, mu výplatu pojednou zastavilo. Šimek žádal o přijetí u Beneše. Ten zásadně odmítal jeho nárok, ale pojednou k největšímu Šimkovu překvapení řekl: „Vy víte, že se jedná o moje přijetí do strany. Když budeme o vašem platu jednat jako straníci, snad se dohodneme.“ Šimek toto řešení rozhořčeně odmítl.

Beneš korumpoval s pomocí svých tajných fondů nejen jednotlivce, ale i celé politické strany. Nezáleželo mu na tom, jde-li o stranu opoziční či vládní, neboť všude chtěl mít svůj podíl na vlivu. Českým socialistům, kteří tenkrát byli v opozici, dal 200 000 korun. Když byl v té věci interpelován v ministerské radě, prohlásil na čestné slovo, že to není pravda. Byv upozorněn, aby neplýtvá čestným slovem, že to řekl jistý Boháč, který peníze přijal, přiznal se, že tuto částku dal, bez ohledu na to, že dříve pod čestným slovem tvrdil opak. Beneš, jsa členem Klofáčovy strany, zůstával klidně ve vládě jako ministr, i když tato strana byla v nejostřejší opozici proti vládě. Ze začátku dokonce byl současně opozičním poslancem za tuto stranu a vládním ministrem za svou osobu. To je jistě výstižný důkaz jeho nenasytnosti ve funkcích, pro kterou neplatil žádný mravní závazek, ani jakýkoli jiný ohled.

Dle svého povahového založení Beneš zařídil také personální složení svého úřadu. Vyhledával stvůry, které pak všemožně protěžoval a kryl jejich nezákonné počínání. Jedním z jeho nejbližších spolupracovníků byl Strimpl, muž spolupracující na vyřízení Jiráka, které si jinak Beneš pro větší osobní reklamu obstaral sám, ač nebylo jeho zvykem angažovati se přímo v odpravování nepohodlných. Se Strimplem se seznámil v Paříži. Ze strachu, že Češi budou za světové války povinně mobilisováni, ujel Strimpl do Španělska a když zjistil, že bude proveden jen dobrovolný nábor, zase se vrátil a stal se nejbližším spolupracovníkem Benešovým. Když vyšel ve Francii zákon, že mobilisování nemusí platit činži, byla tomuto člověku, který nikdy neměl pušku v ruce, vystavena na přímý rozkaz Benešův vojenská knížka. Tak se Strimpl stal snadno a rychle legionářem.

Jiným Benešovým mužem byl „plukovník“ Hurban, který rovněž nikdy legionářem nebyl. Obstarával pro legie pouze nákupy za půjčku 1400 milionů korun. Dodavatelem byl Hurbanův tchán, ale Beneš nikdy nežádal od Hurbana vyúčtování o hospodaření s touto úžasnou částkou. O Hurbanovi bylo zjištěno, že je kokainista. Jeho provinění došla tak daleko, že měl být postaven před kárný výbor ministerstva národní obrany. Tu zasáhl Beneš, který se postaral o jeho přidělení k ministerstvu zahraničí a jmenoval ho vyslancem.

O dr. Reichmannovi a Novákovi, kteří se tak „zasloužili“ v případě Perglerově, byla na příslušném místě zmínka. Tací lidé se pochopitelně stávali oddanými spolupracovníky Benešovými, neboť byli odkázáni na jeho milost a nemilost. Jak schopné jsme měli „diplomaty“ a jaké poměry panovaly v tomto „nejlépe řízeném ministerstvu“, jak s oblibou tvrdil Benešem korumpovaný tisk, dokazuje stať z publikace „Dr. Ed. Beneš

a spol.“,⁵⁴ kterou napsal bývalý poslanec Klofáčovy strany a redaktor „Českého slova“ Svozil; tedy jistě člověk s poměry v tomto ministerstvu dobře obeznámený: „Máme vyslance bez vysokoškolského vzdělání, ale známe generální konsuly, kteří za Rakouska to dotáhli na poddůstojníky u vojenské hudby, máme mezi vyslanci i malíře, o němž znalci říkají, že vždy byl špatný malíř – a ti, kdo znají i malířství i zahraniční službu, říkají zase, že přece jen by se lépe hodil k malířství. Brána je otevřena úplně libovůli. Jen tak se mohlo stát, že švagr ministra Girsy byl jmenován uměleckým expertem při zřizování místností a snad i bytů, jezdí po Paříži, Londýně, Římě atd. a má – ovšem vedle diet – plat víc než dvou sekčních šéfů dohromady.

Jen tak se mohlo stát, že „vedoucím ředitelem, přednostou pomocných úřadů a inspektorem kancelářské služby“ je bývalý, již pensionovaný vězeňský dozorce, který „inspicíruje“ také ovšem kanceláře konsulátů a vyslanectví, ač jsou v úřadě daleko kvalifikovanější lidé – ale ti jsou mu podřízení, poněvadž nejsou nahoře tak oblíbeni. A tak máme absolventy nejen středních, ale i vysokých, také zahraničních vysokých škol obchodních a politických, kteří jsou podřízeni bývalému vězeňskému dozorcovi – a zařazují spisy, zatím co lidé polonegramotní jsou vysoko nad nimi.

Hospodárnost organismu je tak velká, že ve správě knihovny jsou dva zplnomocnění ministři, ovšem mimo ty, kdož tu skutečnou práci musí udělat. Všecko se vyřizuje naprosto nedemokraticky, tajemně a nespravedlivě. Tak jmenovitě remunerace a stipendia. Remunerace se poukáží hromadně presidiu, to je rozdělí tajně, tajně dodá šéfům oddělení a podle své vůle poděluje. Výkazů, kdo co dostal, úředníci neuvidí. A tak je docela pravidlem, že zatím co někteří dostanou až desetitisíce – jiní dostávají také jen 700 korun. Stejně stipendia.“

Tak to vypadalo v ministerstvu zahraničí, kde nezáleželo na ničem jiném než na blahovůli Benešově. Tito neschopní lidé a mnohdy zkrachované existence měly reprezentovati náš bývalý stát!

Beneš učinil svůj úřad současně rejdištěm zednářských mezinárodních intrik. Sám zednář 33. stupně protěžoval ve svém ministerstvu výhradně zednáře.⁵⁵

Vyslancem se stal také bývalý generální tajemník strany českých socialistů Jan Šeba, aniž měl k tomu nějakou kvalifikaci. Stal se jím jedině proto, že podporoval Benešovo přijetí do strany. Šeba byl jmenován vyslancem v Bukurešti, kde se více věnoval spisování své knihy „Rusko a Malá dohoda v politice světové“ než povinností vyslanecským, ač Rumunsko bylo jednou ze zemí, na kterých nám nejvíce záleželo. Výsledek byl ten, že Šeba musel být odvolán, neboť svými výpady, v této knize publikovanými, vyvolal zlé rozladění, takže ministerský předseda v odpovědi na interpelaci v této věci musel konstatovati: „V nové situaci, vydáním této knihy způsobené, nemohl by vyslanec Šeba pracovati v zájmu obou států jako dříve.“ Nejtrapnější věcí na celé aféře bylo, že předmluvu k této knize napsal dr. Krofta, který v té době vedl zahraniční ministerstvo, ovšem pod přísným dohledem Benešovým. Tuto předmluvu napsal, aniž knihu četl. Ministerský předseda ve svém prohlášení to pak omlouval takto: „Ministru zahraničí nebylo možno prostudovati celou knihu. Napsal ke knize předmluvu z ochoty k vyslanci, jenž se pokusil o literární práci, nikoli však jako projev souhlasu s obsahem knihy.“ Tento

⁵⁴ Svozilova publikace vyšla v roce 1926.

⁵⁵ O tom zajímavě poučuje publikace „Golem – metla Čechů“, kterou vydalo nakladatelství Orbis.

pokus o vyslancovu literární práci zle zhoršil vztah Rumunska k nám a také poměru Polska k bývalé republice nikterak neprospěl. Ale po všem tom Beneš se dovedl svým vlivem postarati o Šebu znovu. Byl poslán jako vyslanec do Číny.

Tak vypadalo to Benešovo ministerstvo zahraničí, které pro samé intriky nemělo čas na nic jiného a které místo schopných diplomatů zaměstnávalo „intrikány“ a všeho schopné lidi. Když šéf této společnosti po tragickém krachu své politiky ujel za hranice, neměli mnozí z těchto lidí u nás stání. Ujeli také za hranice, aby Benešovi pomáhali vytvářeti novou centrálu pro páchání dalších zločinů. Ve službách plutokracie a bolševismu připravovali v bezpečí Londýna nové intriky a zločiny, namířené tentokrát ne již pouze proti jednotlivcům, ale proti celému národu, proti jeho existenci a proti bezpečnosti české domoviny.

KRYSY OPOUŠTĚJÍ POTÁPĚJÍCÍ SE LOĎ

Beneš byl z prvních, kteří zbaběle opustili Česko-Slovensko po tragickém výsledku své politiky. Před svým útekem měl ještě tolik drzosti, že předstoupil před zrazený, podvedený a oklamáný lid s projevem, který hned v počátcích byl novým podkopem bezpečnosti nového státního útvaru, jenž vznikl na základě münchenského rozhodnutí.

Tehdy bylo jasno, že bude-li toto nové Česko-Slovensko chtít uhájiti svoji existenci, musí najít cestu do Berlinu a musí se přikloniti k těm zásadám, které pro nás Čechy byly vytčeny tisíciletou tradicí svatováclavskou. Nebylo nejmenších předpokladů a také v českém národě nikdo po tom netoužil, aby se pokračovalo v Benešově linii závislosti na Anglii. Přesto měl však Beneš tolik drzosti, že ve svém abdikačním projevu, naprosto zbytečném a provokativním, zdůrazňuje, že budeme nadále spolupracovati se svými dosavadními přáteli. Tenkrát mluvil Beneš již výhradně za svou osobu a tito „přátelé“ byli jen jeho přáteli; národ s nimi nechtěl a nemohl míti nic společného. Přesto tento intrikán, nespokojující se tragedií svého národa, jejímž byl strůjcem, vrhá tímto „plurálem majestatis“ hned v počátcích na celý národ podezření, že i nadále chce sledovati protiněmeckou tendenci Benešovy politiky. Tento člověk s vrozenými sklony a zkušenostmi agenta provokatéra jde však ještě dál a v témže prohlášení ze 7. října 1938 mluví o velké budoucnosti Česko-Slovenské armády, a to v době, kdy každému bylo jasno, že zmenšený stát bude nucen už ve svém vlastním zájmu vydatně redukovati i svoji armádu. Není to nic jiného než provokatérství, které jedině z demagogických důvodů jest adresováno českému lidu, ale kterému jest velmi dobře rozuměno v Berlinu, kde se právem může položiti otázka, proč český lid trpí takovou provokaci tváří v tvář svému tragickému osudu.

Tak ihned od počátku začíná Beneš se svými intrikami, v kterých pokračuje — přes všechno ubezpečování o soukromnictví — v Londýně a v cizině vůbec, kde nemůže zapomenouti na doby svého presidentství. Proto při nejbližší příležitosti se nabízí do žoldu Churchillovi, aby v těchto cizích a českému národu tradičně nepřátelských službách pokračoval ve svém díle zmaru. Nebyl to jen Beneš, který utekl do zahraničí, ale

i jeho nohsledi a celá ta sebranka jím vydržovaných a krytých zločinců, s kterou se seznámil již v dobách první světové války a jejíž služeb používal v době svého působení v bývalém Česko-Slovensku. Všichni ti, kterým půda v Čechách hořela pod nohama, všichni ti, kteří se nikdy neuměli uplatnit jinak než jako partajničtí Benešovi agenti, celá ta společnost politických darmošlapů a příživníků, které měl národ až po zuby, v čele s Židem Jaro Stránským a intrikánem Šrámkem, utekla před odpovědností do Londýna. Ji následovali žoldnéři druhu Žida Laušmana, Ripky, Maxy atd. a tito zrádci, spolu s kreaturami typu pověstného Honzy Masaryka, vytvořili v Londýně politické podsvětí, které, vzpomínajíc na doby svého blahobytného působení v bývalém Česko-Slovensku, netoužilo po ničem jiném, než po návratu těchto dob, aby opět zahájilo svoji činnost podváděním a vykořisťováním české důvěřivosti.

Tito tak zvaní emigranti zanechali v Čechách každý svůj nezaplacený účet. Věci šly svým vývojem. Návrat Čech a Moravy do svazku Velkoněmecké říše zajistil českým zemím klid a pořádek, ochrana říšské branné moci stala se základnou české bezpečnosti a velkomyslné Vůdcovo rozhodnutí, jež zbavilo český národ povinnosti účasti na této válce, bylo základem, z něhož uprostřed největšího válečného dění, jaké znají dějiny, český národ pracoval v klidu na zajištění své budoucnosti. Pronikavé úspěchy sociálních zásahů nového režimu získaly národněsocialistickému řádu věrnost českého pracujícího lidu a tak české země se staly v pravém slova smyslu ostrovem klidu, pořádku a práce uprostřed Evropy, která nastoupila do jednotné fronty k boji proti plutokratické Anglii a později i k vyhlazovacímu zápasu proti bolševismu.

Toto vše nevyhovovalo však krysám v londýnském politickém podsvětí. Klid v českých zemích nebyl položkou jejich rozpočtu. Ony přece vykládaly Churchillovi a jeho lidem cosi podstatně jiného. Bylo tedy nutno se přičinit o důkaz, aby Churchill nepoznal, do jaké míry jest těmito svými žoldnéři podváděn. Rozhlas se stal nástrojem snahy o podání tohoto důkazu, kterou současně měli podporovati ti Benešovi přívrženci v Čechách, kteří ze sobeckých zájmů nemohli zapomenouti na blahobytné doby sinekur Benešovy éry. Denně několikrát jest český lid štván, zneklidňován a otravován tímto londýnským rozhlasovým jedem. Převážná část českého lidu prohlédla sice tuto ošemetnou hru, ale přesto se našli jednotlivci, kteří se stali propagátory všech těchto naivních hesel benešovské propagandy, a tak pozvolna rozkládá londýnský jed názorovou jednotu českého lidu a vytváří předpoklad pro to, čeho jsme byli svědky v září minulého roku. Žid Laušman štve k bojkotu českého tisku. Londýn denně přichází s novými rozvratnickými direktivami, ale rázným zákrokem Zastupujícího říšského protektora SS-Obergruppenführera a generála policie R. Heydricha bylo ještě včas zmařeno toto dílo zkázy. Ode dne jeho příchodu do Čech urychleně pokračuje proces konsolidace poměrů a české země se stávají zázemím příkladného klidu, pořádku a vědomí pro plnění úkolů, které jsou jim vytčeny na poli práce. Dílo zlotřilých štváčů jest zmařeno a čím rozhodněji vystupují do popředí kladné výsledky tohoto konsolidačního úsilí, tím více klesají vyhlídky londýnského podsvětí na další příliv podpory, poskytované Churchillem. Jest třeba něco podniknout, aby „zásluhy“ byly prokázány, aby dál byla zajištěna klidná a bezstarostná existence těchto lidí, kteří nikdy nebyli ochotni riskovati více než nebezpečí ochraptění před mikrofonom londýnského vysilače.

Z této pro ně tak zlé a celou jejich další londýnskou činnost ohrožující situace vyrůstá plán na zločin nejstrašnější, na podkop, jehož vyhození má postihnouti celý národ. Tento plán — opět Benešův plán — dozrává v zločin, ke kterému došlo 27. května r. 1942.

BENEŠ — VEŘEJNÝ NEPŘÍTEL ČESKÉHO NÁRODA ČÍSLO JEDNA

Benešův zločin nejstrašnější

27. května byl spáchán atentát na Zastupujícího říšského protektora v Čechách a na Moravě SS-Obergruppenführera a generála policie Heydricha. Zastupující říšský protektor projížděl autem z Panenských Břežan Kirchmaierovou třídou v Praze-Libni a chtěl právě zabočiti do ulice v Holešovičkách. Tu se postavil vozu v cestu muž, jenž se pokoušel vystřeliti z automatické pistole. Současně hodil druhý muž proti vozu pumu, která při dopadu explodovala.

Zastupující říšský protektor byl při tomto zločinném atentátu těžce zraněn.

Vzpomeňme pocitů, které jsme prožili v tomto dni, když jsme zaslechli hroznou zvěst u svých rozhlasových přijímačů. Na tyto okamžiky nesmíme zapomenouti nikdy. Český lid pochopil, že byl spáchán zločin proti státníku, který s vojenskou otevřeností a přímostí prosazoval jen dobro našeho národa, a současně od prvního okamžiku věděl, že tento zločinný útok nebyl namířen jen proti životu Zastupujícího říšského protektora, ale i proti celému českému národu a jeho bezpečnosti.

Od první chvíle bylo jisté, že pachatelí tohoto hnusného zločinu jsou angličtí Benešovi agenti. Proto také státní president dr. Emil Hácha mohl s plnou vážou své autority označiti lžipresidenta Beneše jako veřejného nepřítele českého národa číslo jedna.

Vláda Protektorátu Čech a Moravy učinila pak 30. května prohlášení, ve kterém konstatovala: „Dnes je již jisté, se atentát, spáchaný 27. května na pana Zastupujícího říšského protektora, byl připraven v cizině panem Benešem a jeho lidmi. V naší zemi je a byl vzorný klid. Velkoněmecká říše tuto skutečnost ocenila a ústy pana Zastupujícího říšského protektora právě den před hnusným činem Benešových agentů a úkoly české autonomie podstatně rozšířila. Snahou vlády od ledna tohoto roku bylo přesvědčiti Vůdce o věrnosti českého národa k Velkoněmecké říši a tím docíliti, aby byla postupně odbourána určitá opatření, která se strany Velkoněmecké říše byla nutná proti těm Čechům, kteří se dali svésti nepřitelem. Práce se nám dařila. Mnoho českých lidí bylo zachráněno, rozsudky zmírněny a ortele odloženy. Co u nás emigranti pokazili, to jsme hleděli napravit. A tu zčista jasna strašlivý zločin ohrozil vše, co bylo dosud námi dosaženo. Když Beneš v roce 1938 zavedl český národ na pokraj zkázy, vzdal se dobrovolně presidentství a odešel do ciziny se slibem, že do české politiky již zasahovati nebude. Pan Beneš však nedodržel své slovo, prohlásiv sám sebe v Londýně presidentem jen proto, aby jako placený britský agent uvrhl naši vlast znovu do neštěstí. A tak se stal strůjcem a pomahačem na činu, který musíme označiti jako nejtěžší zločin na českém národě. Beneš se svými přísluhovači velmi dobře je si vědom, že Velkoněmecká říše musí nemilosrdně potrestat takový zločin, který směřuje k tomu, aby

ji v osudovém boji oslabil. Pan Beneš ví, že žene vstříc jisté smrti i s jejich rodinami ty pošetilce, které v naší zemi štve proti Říši. Kdyby všichni Češi se řídili pokyny své zákonné vlády, mohla by Velkoněmecká říše omezit svá bezpečnostní opatření v naší zemi na míru co nejmenší. Půjdou-li široké vrstvy českého lidu klidně za svou prací, nebude zatýkání ani trestů. Neklid v naší zemi potřebují jen individua od Angličanů a Židů koupená, aby pan Beneš za nových německých válečných úspěchů dostal propagační materiál, za který by mohl v Londýně pobírat své jidášské groše. Vláda Čech a Moravy učiní proto všechno, aby potřela a vymýtla zločineckou práci Beneše a jeho agentů všemi prostředky, kterých může použít. K tomu potřebuje obětavou spolupráci všech Čechů. Široké vrstvy českého národa, podobně jako jejich vláda, pevně a věrně stojí za Velkoněmeckou říší. V této těžké hodině, kdy jde o všechno, co českému člověku je drahé a svaté, musí vláda dnes i v budoucnu zůstat tvrdou tak dlouho, až se jí podaří v Čechách a na Moravě vymýtiti ony elementy, které slouží Anglii a ostatním nepřátelům Říše, a kterým, jak každému Čechu dnes konečně musí být jasné, je osud českého národa naprosto lhostejný.

Vláda Čech a Moravy prohlašuje: Kdo jde s Anglií a jejími spojenci, je veřejným nepřitelem českého národa a tak s ním také bude naloženo. Škůdcem národa je každý, kdo podobná individua skrývá a kdo jejich činnosti všemi prostředky nezabrání. Chce-li český národ žít, nesmí ochabovat ve své práci a v boji za Říši a za svou vlast.“

Tak bylo prohlášením jediné zákonné české vlády potvrzeno to, co český lid tušil. Benešovi se tentokrát zdařil plán jeho temného myšlení. Jak pravil ministr Moravec ve svém projevu na Staroměstském náměstí, počítal Beneš takto: „V Čechách a na Moravě se nic neděje. Čechům ani nenapadá, aby si pálili prsty pro Anglii a sovětské Rusko. Ale Češi jsou dobří lidé, mají slabé srdce a pro své soukmenovce určitou shovívavost. A na této české měkkosti Židé kolem Beneše zkonstruovali past na český národ, a tak v cizině pod vedením cizích instruktorů byli cvičeni mladí Češi, mocí zmobilisovaní, k záškodnictví. Těmto prvním obětem Benešovy zákeřnosti bylo potom vykládáno, že v Čechách a na Moravě jest revoluce tak říkajíc na spadnutí, a že stačí jen, když oni tam přijdou, aby naše vlast se proměnila v moře plamenů. Jako signál pro českou bouři mělo sloužit několik atentátů na vynikající německé a české osobnosti, na továrny, úřady a dráhy. Pomocí letadel byli tito záškodníci dopraveni nad naše území s materiálem a nástroji k vraždění a konání zhouby. Židé kolem pana Beneše počítali s tím, že když takový záškodník, svržený na české území, někde na venku se přihlásí v české chalupě, že český lid poskytne mu útulek z dobrého srdce, a ti odváznější že budou dokonce tyto zločince v jejich činech podporovati. Pan Beneš věděl, co čeká české lidi, kteří se spojí s těmito agenty. Ostatně věděl také, že tyto agenty posílá na jistou smrt. Byl si proto jist, že i když k revoluci nedojde, aspoň ji bude před Churchillem a Stalinem nějak markýrovat. Věděl prostě bezpečně, že se mu podaří prolít českou krev, krev těch, kteří buď jemu přímo slouží, ale ještě spíše krev mnohých českých bloudů, kteří s panem Benešem nechtějí mít nic společného, nýbrž kterým bylo prostě jeho agentů, jež poslal na jistou smrt, nějak líto.“

Tak se v Londýně kalkulovalo. Tento plán, až na fantastické očekávání revoluční bouře v Čechách, se zdařil.

Po dopadení zločinných pachatelů sdělil říšský vedoucí SS a šéf německé policie o bližších přípravách zločinu a o okolnostech, spojených s dopadením vrahů, toto: „Rozsáhlým pátráním státní policie, obzvláště na podkladě vražedných nástrojů a věcí, zanechaných na místě atentátu nebo odhozených na útěku, bylo zjištěno, že pachatelé jsou Jan

Kubiš a Josef Gabčík. *Oba emigrovali po zřízení Protektorátu různými cestami do Anglie, kde je Benešova vražedná centrála dala Anglii k dispozici, aby byli vycvičeni jako padákoví agenti pro sabotáže a teroristické činy. Opatření vražednými nástroji, z nichž některé byly nalezeny na místě činu, s výslovným rozkazem, aby spáchali atentát na SS-Obergruppenführera Heydricha, byli oba spuštěni britským dálkovým bombardovacím letadlem v noci na 29. prosince 1941 nedaleko Plzně. Agenti našli úkryt a pomoc u různých českých rodin a vešli ve spojení s dalšími, rovněž britskými letadly spuštěnými českými agenty. Jak zjištěno pátráním, byl atentát plánovitě připraven s pomocí mezitím zatčených osob z kruhů českého obyvatelstva a dne 27. května 1942 proveden.*

Když velmi četné svědecké výpovědi českého obyvatelstva poskytly zčásti cenné náznaky tajné státní policii v Praze, byly dalším šetřením průběhem dne 17. června 1942 zjištěny první pozitivní doklady o pobytu vrahů. S pomocí českých padákových agentů, kteří se dobrovolně vydali úřadům, bylo pak zjištěno, že vrahové se ukrývají v kostele Karla Boromejského, Praha II, Resslova ulice.⁵⁶ Zde je spolu s dalšími agenty ukrývali mezitím zatčení kněží kostela. Hlavní úřadovna státní policie v Praze zakročila v prvních ranních hodinách dne 18. června 1942. Vrahové, kteří se v kostele v pravém slova smyslu opevnili, pokusili se o aktivní odpor pistolemi a ručními granáty. Při zdolávání tohoto odporu použily vojenské SS, které rovněž byly zasazeny, ručních granátů a zabili několik teroristů, mezi nimi také oba vrahy.“

Tak byli pachatelé zneškodněni. Benešův plán se zdařil jen potud, že mu padl za oběť vynikající německý státník, Zastupující říšský protektor SS-Obergruppenführer a generál policie R. Heydrich. Proto musíme mít stále na mysli onen den, kdy prapory klesly na znamení smutku do půli žerdi, neboť toho dne byla oznámena zdrcující zvěst: „Zastupující říšský protektor v Čechách a na Moravě a náčelník bezpečnostní policie, SS-Obergruppenführer a generál policie Reinhard Heydrich podlehl v dopoledních hodinách 4. června v jedné pražské nemocnici vážnému zranění, které utrpěl při vražedném útoku, jenž dne 27. května byl na něho spáchán.“

Všechny pocity hrůzné nejistoty těchto dnů musí být českému národu trvalou připomínkou tragedie, jejímž původcem byl Beneš. V těch dnech zkrátil opět stín tohoto zločince cestu českého národa k šťastné budoucnosti. Svým iniciátorstvím tohoto zločinu vytvořil v Čechách stav, který výstižně charakterisoval ministr Moravec na brněnské manifestaci slovy: „*Stojíme před volbou, kdo má zajíti, zda celý národ, nebo pár agentů národního vraha Beneše.*“

V těchto dnech duševní trýzně Češi konečně pochopili, jaká nepřeklenutelná propast zeje mezi nimi a Benešem, poznali, že Beneš je strašlivým neštěstím pro svůj národ. Nikdo nepochyboval o tom, že jediné svědomí, které může být zatíženo vším tím, co následovalo jako důsledek tohoto zločinu, od všech poprav svedených lidí až po osud obce Lidice – je svědomí Benešovo.

Tímto zvrhlým zločinem byl tedy konečně Beneš demaskován před celým národem jako zločinec, který, štván chorobnou touhou po moci, pronásledován svým slavomamem,

⁵⁶ Kostel sekty „pravoslavného“ farizejského biskupa Gorazda, s jehož souhlasem byli vrazi v kostele ukrýváni kaplanem Petřekem. Gorazdova „církev“ byla založena s Benešovou pomocí, který ji vydatně podporoval peněžními prostředky z tajných fondů ministerstva zahraničí. Benešova účast na založení této sekty jest dokladem toho, že Beneš zasahoval i do náboženských poměrů.

ve snaze zavděčiti se svým židovským a anglickým chlebovárcům, se nezastaví před ničím, ani před zločinem, který ohrozil existenci celého národa a bezpečnost jeho domoviny. Zákeřně, bez letadel, bez pum vraždil české dělníky, sedláky, inteligenci, ale ani to mu nestačilo. To bylo všechno málo pro kreatury, kterým slouží, které potřebují cizí krev, aby mohly chránit krev svou. Beneš jim krev nabídl. Ovšem ne svou, neboť sám sedí opět v bezpečí, ale krev českého národa. Tímto zločinem byla konečně s tváře cynika stržena škraboška humanitních a „vlasteneckých“ frází a pod ní se Čechům zjevil v hrůzné skutečnosti zločinec, který po plných dvacet let hrál se svým národem tu nejpodvodnější hru.

Tentokrát konečně národ uvěřil slovům učence a cestovatele A. V. Friče, který před lety k jisté delegaci, ukazuje na Benešovu fotografii, pravil: „*Pánové, podívejte se na jeho lebku, to je lebka zločince, který připraví národ do úplné zkázy!*“

Beneš vyloučen z národa

Maska padla!

Českým národem se valí vlna rozhořčení nad touto zločinnou hrou. Desetitisíce Čechů manifestovaly proti tomuto zločinci, proti Londýnu, desetitisíce, jejichž davy se rozrůstají do statisíců, slibovaly věrnost Velkoněmecké říši, Praha, Brno, Plzeň, Tábor, Hradec Králové, Olomouc, Moravská Ostrava, stovky ostatních měst, dělnictvo, rolníci, úředníci, mládež, ženy, prostě všichni pochopili, že před celým světem jest nutno vynéstí ortel nad tímto zrádcem.

Česká Národní rada vyloučila Beneše z českého národa!

Český lid v příkladné jednotě se šikuje za svým státním presidentem dr. Emilem Háchou a za svou zákonnou vládou, aby bezvýhradně nastoupil cestu nejvěrnější spolupráce s Velkoněmeckou říší a tak zajistil svou budoucnost.

Benešova maska padá po druhé! Tentokrát je to škraboška, kterou mu strhává český lid před celým světem, maska lžipresidenta; a celému světu se zjevuje jen tvář zločince, jehož svědomí jest obtíženo krví českých lidí, tvář podvodníka, který kupčil s bezpečností svého národa a který cynicky hnal do zkázy českou zemi.

V židomilství byl Beneš věrným následovníkem Masarykovým, kterému za jeho služby Židovstvu byl založen v Palestině palmový háj. Fotografie, která byla za bývalého režimu zkonfiskována, byla pořízena při Masarykově zájezdu do Palestiny.

Židovský emigrant: „Copak chce u nás v Česko-Slovensku ten člověk?“

Karikatura, která byla uveřejněna v dubnu 1935 v listě nacionální mládeže „Polnice volá“. Pranýřovala skutečnost, že bývalé Česko-Slovensko se stávalo za Benešova režimu útočištěm židovských zločinců, zatím co dr. Karlu Perglerovi, Benešovu odpůrci, nebylo přiznáno státní občanství bývalé republiky. Karikaturista zachytil Perglera, jak se snaží dostat se přes hraniční závory a současně vystihl drzost židovských emigrantů, kteří za Benešova režimu považovali bývalou republiku za druhou Palestinu.

Vrazi Zastupujícího říšského protektora **H**-Obergruppenführera a generála policie R. Heydricha byli přechovááni farizejským kaplanem Petřkem v kostele Karla Boromejského v Praze II., v Resslově ulici. Petřek byl kaplanem Gorazdovy české pravoslavné církve, kterou Beneš bohatě podporoval ze svých tajných fondů. Na obrázku jest Petřek zachycen v bezprostřední blízkosti veřejného nepřítelce českého národa č. 1, Beneše. Směje se, má černý plnovous a na hlavě černý tvrdý klobouk.

Farizejský biskup Gorazd, s jehož vědomím byli zločinci přechovááni v kostele Karla Boromejského. Vedle něho s otevřenými ústy a s černým vousem stojí farář tohoto kostela Čikl, jenž byl rovněž pomocníkem zločinců, kteří z Benešova příkazu spáchali atentát na Zastupujícího říšského protektora Heydricha.

Jménem vlády Protektorátu Čechy a Morava promluvil na všech manifestacích českého lidu, které vyzněly jako obnova přísahy věrnosti Velkoněmecké říši, ministr E. Moravec.

Brno, hlavní město Moravy, manifestovalo proti nepřátelům Velkoněmecké říše 12. června 1942.

„Benešovi a jeho Židům naprosto nezáleží na tom, kolik Čechů tuto druhou světovou válku přečká. Beneš se svými Židy šve z dálky, kde, jak se domnívá, je prozatím v bezpečí.“

(Z brněnského projevu ministra Moravce.)

2. června 1942 vynesla Praha na Staroměstském náměstí svůj ortel nad Benešem.

„Jsem přesvědčen, že dějiny dají panu státnímu prezidentovi dr. Háchovi i vládě za pravdu a že činnost londýnské a moskevské emigrace bude jednou ze smutných, avšak i nejsměšnějších kapitol našeho národního života.“
(Z projevu předsedy vlády dr. J. Krejčího na Staroměstském náměstí.)

Moravské Slovácko zdůraznilo svou věrnost Velkoněmecké říši na tradiční pouti U svatého Antonínka.

„Ani Milota z Dědic, který zradil krále Přemysla Otakara, nebyl u prostého lidu v takovém opovržení jako je dnes všude, kam se mezi Čechy podíváme, politický dobrodruh Beneš, který slouží Angličanům a Židům a který je ochoten ke každému, i k tomu nejsmrtelejšímu hříchu na svém národě, když to Anglii a světovému Židovstvu bude ku prospěchu.“

(Z projevu ministra Moravce na tradiční pouti U svatého Antonínka.)

50 000 manifestantů z požehnané Hané odsoudilo Beneše na projevu v Olomouci.

„Kdyby nebylo těchto vyvrhelů, kteří zhanobili české jméno, kteří svou vlast chtěli proměnit v poušť a české lidi vydat smrti a hladu, kdyby nebylo Beneše a jeho pomahačů u nás, nemáme žádné stanné právo, naše divadla by klidně hrála dál, nebylo by poprav a zatýkání.“

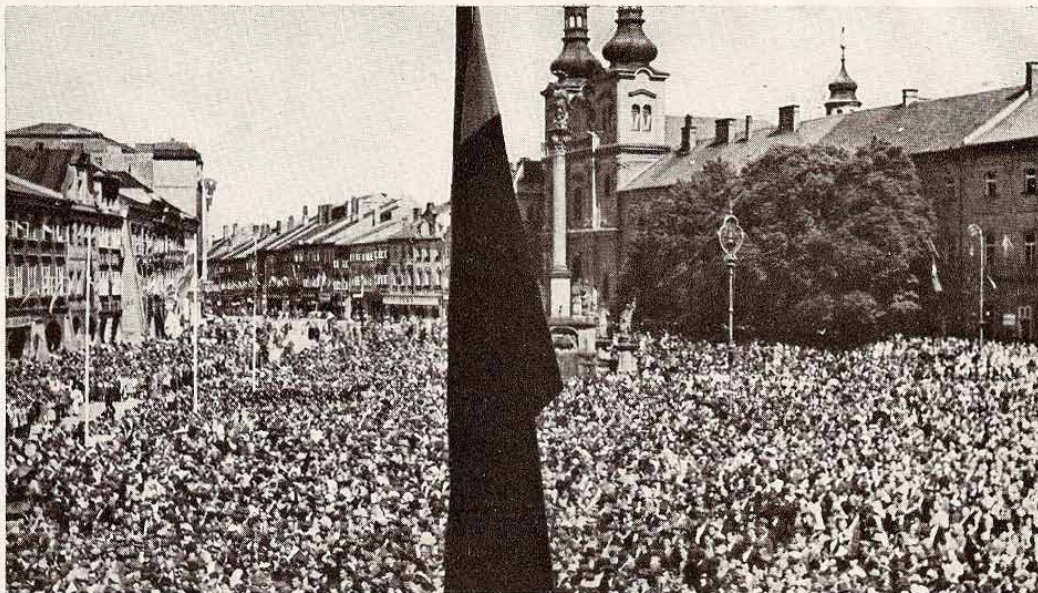
(Z olomouckého projevu ministra Moravce.)

Za účasti státního presidenta dr. Emila Háchy, všech členů vlády Protektorátu Čechy a Morava a 200 000 Čechů byly manifestace českého lidu proti Benešovi zakončeny 3. července 1942 projevem na Václavském náměstí.

„Zplnomocněn panem státním presidentem a v souhlase s celou vaší vládou znovu zde slavnostně prohlašuji jménem celého českého národa, že žádný poctivý Čech nemůže a také nesmí v budoucnu dopřát toho nejmenšího sluchu nepřítelům Říše, nejméně však úhlavnímu nepříteli českého národa, zaprodanci Benešovi.“

(Z projevu předsedy vlády dr. Krejčího na Václavském náměstí.)

Lid východních Čech na manifestaci v Hradci Králové odsoudil zbabělý zločin atentátníka Beneše.

„Dnes je celý český národ na nejlepší cestě, aby zvedl hrdě hlavu, zbavil se představ, že je ve Velkoněmecké říši něčím méněcenným, jak mu to Beneš s jeho čeládkou chtějí namluviti.“

(Z projevu ministra Moravce v Hradci Králové.)

Český lid manifestuje pro Velkoněmeckou říši.

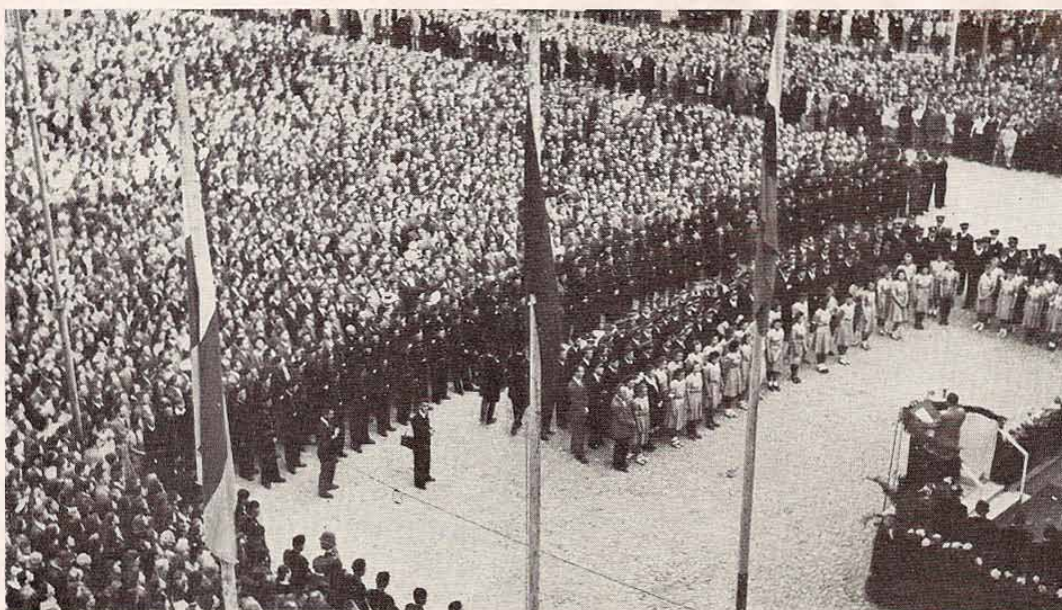
Přes 560 000 Čechů manifestovalo svoje rozhořčení nad Benešovým zločinem při projevech, které byly zahájeny 2. června 1942 táborem lidu na historickém Staroměstském náměstí v Praze a zakončeny 3. července manifestací 200 000 Pražanů na náměstí Václavském. Za přítomnosti státního presidenta dr. E. Háchy a všech členů vlády Protektorátu Čechy a Morava na tomto projevu byl zdůrazněn naprostý souhlas českého lidu s politikou státního presidenta dr. Emila Háchy a protektorátní vlády.

60 000 pracujících lidí odsoudilo v dělnické Plzni londýnský zločin.

„Ti, co spáchali atentát, nejsou žádnými hrdiny, nýbrž prasprostými zlosyny, kteří zcela lehkomyšlně ukládali o osud národa. Jestliže je nyní v Londýně vynášejí jako mučedníky, nic to nemění na skutečnosti. Kdo ohrozil budoucnost národa, zločincem je a také jím zůstane.“

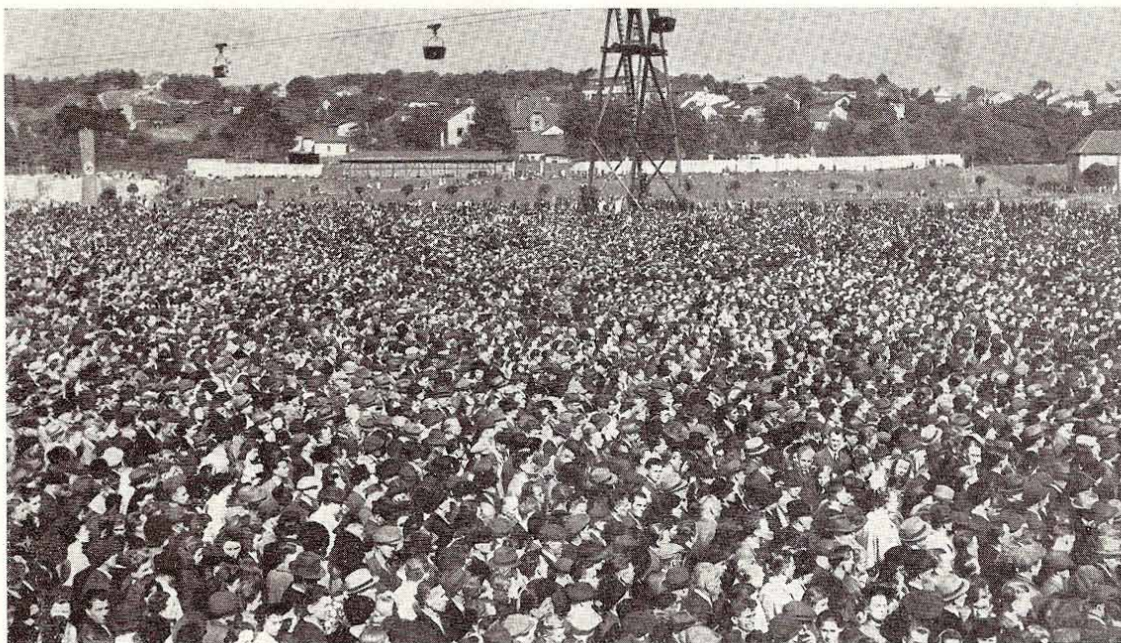
(Z plzeňského projevu ministra Moravce.)

Jižní Čechy vynesly tvrdý soud nad Benešem, veřejným nepřitelem českého národa č. 1, 20. června 1942 v Táboře.

„Není Čechem, kdo se protíví Velkoněmecké říši. Není Čechem, kdo jde s Anglií, se Spojenými státy severoamerickými a se Sovětským svazem, není Čechem, kdo do našich krajů vnáší rozklad, zradu a zločin. Pro tyto lidi nemějte slitování. Jde o zločinné zháře, kteří nás chtějí připravit o rodnou střechu nad hlavou, o náš drahý český domov. Tyto zrádce, na prvním místě pana Beneše, jsme navždy vyloučili z národa.“

(Z manifestu státního presidenta dr. Emila Háchy, vydaného k tábořské manifestaci.)

Hornické Ostravsko promluvalo tvrdě na manifestaci v Moravské Ostravě.

„Všechno závisí od toho, zda nepřátele Říše se nám podaří z českých krajů vyhladit. Pouze národ klidný, pracující, přátelský Říši, bude mít na našem území radostnou budoucnost.“

(Z projevu ministra Moravce v Moravské Ostravě.)

Národní rada česká vyloučila Beneše z národa.

18. června 1942 za účasti 41 korporací a sdružení vědeckých, uměleckých a literárních vyloučila Národní rada česká Beneše z řad českého národa. Stalo se tak resolucí, která ve formě adresy byla zaslána státnímu prezidentu dr. Emilu Háchovi. Zasedání Národní rady české se konalo za účasti ministra Moravce.

A. BOUCHAL • BENEŠ ATENTÁTNÍK

Se 16 fotografiemi (Foto Ceps) a 1 kresbou • I. vydání vydalo v únoru 1943
Evropské vydavatelstvo Praha • Vytiskla písmem Ronaldson knihtiskárna Orbis
Praha

K 40,—